R. AYÇA KAVRAZ

Bir Kâbusa Dalmak

"Her yönüyle sizi destekleyen bir dünyadan her yönüyle size düşman bir dünyanın ortasına dımdızlak düşünce, sizi destekleyen o dünyanın, aslında bir başkasının ayağını kaydırdığını fark ediyordunuz; bunu ancak ayağı kayan ben olduğumda anlayabildiğim için kendimden utanıyordum."

Devrim, ataerkil toplumun dogmaları altında yetişmiş, yakışıklı, zengin bir genç adamdır. Günün birinde, şoförü olmak için başvuran Bade'ye söyledikleri yüzünden Büyücü Kadın tarafından lanetlenir ve bambaşka bir dünyaya uyanır. Artık yaşadığı dünyaya anaerkil bir toplum hâkimdir ve her şey tersine dönmüştür. Üstelik bu garip dünyada Devrim, hayatına devam edebilmek için Bade'ye muhtaçtır.

Devrim bir yandan içinde bulunduğu çıkmazdan bir an önce kurtulmak için türlü yollar denerken bir yandan da kendini önceki hayatında sıkı sıkıya bağlı olduğu değerleri sorgularken bulur.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğine bir tepki niteliğindeki bu kitap, sizi bazen hüzünlendirecek bazen de acı acı güldürecek ve toplumun size biçtiği rolleri sorgulamanızı sağlayacak.

@artemismilenyum

ISBN: 978-605-304-857-2

9 786053 048572

YAYIN NO: 2468
MİLENYUM: 78

Bir Kâbusa Dalmak
R. Ayça Kavraz

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Hasan Ozan Elma
Kapak İllüstrasyon: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Şubat 2024
ISBN: 978-605-304-924-1
Sertifika No: 43949

R. Ayça Kavraz © 2024

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Bir Kâbusa Dalmak

R. AYÇA KAVRAZ

Kadınlara, kız kardeşlerime...

Sevgili Ölümlüler,

Hepinizin bildiği masallar var, o masalların da küçük büyüleri. Ben, işte o büyülerden birkaçının sebebiyim. Size büyülerin neden gerekli olduğunu birkaç küçük örnekle açıklamak isterim.

Pamuk Prenses'i ele alalım. Kötü Kraliçe diye anılan bir annesi olmasına rağmen yedi yabancının yaşadığı bir eve girecek ve hiç tanımadığı birinin sunduğu elmayı alacak kadar saftı. Küçük bir laneti kesinlikle hak etmişti. Ben yapmamıştım belki ama eline sağlık, Kötü Kraliçe!

Ah, peki ya Çirkin! Kibirli, küstah ve kimseyi umursamayan, yüzünün güzelliğine hiçbir şeye güvenmediği kadar güvenen Çirkin'i bir canavara dönüştürmeyecektim de kimi dönüştürecektim? İtiraf edin, harika bir lanetti.

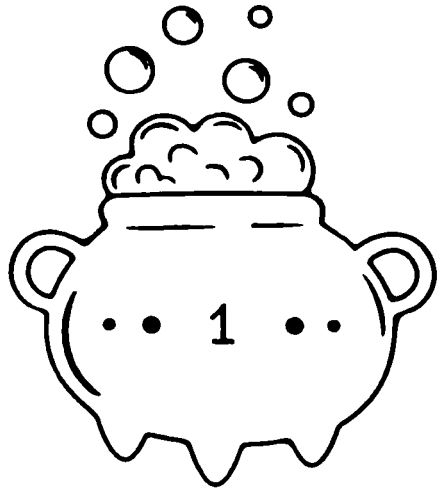
Kül Kedisi'ne bir kötülüğüm dokundu mu hiç? Hayır. Çünkü o kadının güzel bir elbiseden başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu! Bakın, demek ki bazen ben de güzel büyüler yapabiliyormuşum.

Gelelim Devrim'e... Devrim aslında sıradan bir adam. Tüm sorun da bu sıradan inançlarında. Üstelik sorunun farkında bile değil! Ama merak etmeyin, ben onu da hallederim.

Tüm bunları bana inanmayacağınızı bile bile neden mi anlatıyorum?

Devrim'e bakın ve feyzalın.

Sevgiler,
Büyücü Kadın

Sıradan Bir Adam

Ağır bir hareketle sandalyemin arkasına yaslanıp kollarımı bağladım ve önümde dik bir tavırla duran kadını süzmekten kendimi alamadım. Sapsarı ve dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, cam gibi mavi gözleri değdiği yeri delip geçecekmiş gibi bakıyordu. Kısa boylu değildi ve topuklu giymişti, bu şekilde epey uzun görünüyordu. Üzerinde krem rengi bir bluz ve bordo, kalem bir etek vardı. Giyinmeyi biliyordu.

Başka herhangi bir iş yapabilirdi. Bu şirkette ona uygun birçok pozisyon bulabileceğimize emindim. Bu fizikle ve bu yüzle model bile olabilirdi belki.

"Bade Hanım," dedim sabit tutmaya çalıştığım sesimle. "Yanlış anlamayın ama şoförüm olmak istediğinize emin misiniz? İstanbul trafiğini bilirsiniz..."

Bakışları değiştiğinde sesim solarak kayboldu. Az önce bu kadının bakışlarının delici olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bakışları tamamen yakıcı bir şeye dönüşmüştü.

Yanlış anlamıştı, elbette.

Birkaç Saat Önce...

Bir şeylerin değişeceğini hissederek uyandığınız günler vardır. Bazen içinizde bir sıkıntıyla, bazen de içinizde daha iyi bir geleceğe olan garip bir umutla uyandığınız bazı sabahlar vardır. Adını koyamasanız da o hissin, neye gebe olduğunu bilmeseniz de hayatın, o sabahı diğer sabahlardan ayıran bir şeyler olduğunu kalbinizde bildiğiniz bazı zamanlar... Evet, vardır, sevgili okur.

Bu, hiç de öyle bir sabah değildi.

Güneş ışıkları gözümü kör etmek istercesine odaya girerken çalan alarmımın sesine uyandım. Yılların alışkanlığıyla, uyanmakta hiç güçlük çekmediğim için sesi alçak, tonu yumuşak olan alarmım her gün altıyı çeyrek geçe, yalnızca bir kere çalardı. Alarmı ertelemez, uyanamazsam diye peşine bir alarm daha kurmazdım. Her gün, tam vaktinde uyanırdım.

Gözlerimi hafifçe araladım ve güneş ışıklarına karşı elimi gözlerime siper ederken çevik bir hareketle doğruldum. Sabah rutinim belliydi; her sabah aynı saatte uyanır, sporumu yapar, kahvaltımı eder, işe geçerdim. Babamın yöneticisi olduğu, Türkiye'nin sayılı giyim markalarından biri başta olmak üzere birçok markaya ev sahipliği yapan bir aile şirketimiz vardı. Mezun olduğumdan beri tasarımcılardan biriydim ve son bir yıldır da tasarım ekibinin yöneticisiydim. Halam yorulduktan sonra bu iş bana devredilmişti.

Günlerim bu hengâmede yoğun geçerdi. Bu yüzden hiç beklemeden ayaklandım. Evin yakınlarında hızlı bir koşudan sonra eve gelip duş aldım. Ardından özenle dizilmiş takım elbiselerimden birini seçtim. O gün tepeden tırnağa siyah giyinmek istedim, siyah bir takım ve siyah gömlek. Bir farklılık yapıp kol düğmesi taktım. Saçlarımı şekillendirdim, parfümümü sıktım ve aynada bana bakan aksimden memnuniyet duyarak alt kata indim.

Ev, odalar üst katta olacak şekilde tasarlanmıştı. Alt kat, kocaman salonla birleşik bir yemek yeme alanı, mutfak ve tuvaletten

ibaretti. Merdivenler direkt olarak salonla yemek masasının arasındaki boşluğa açılıyordu.

Ben merdivenlerden inerken babam, büyük kahvaltı sofrasının başköşesinde oturmuş, gazetesini okuyordu. Annem telefonuyla meşguldü, bir yandan çayını içiyordu. Sevgili ablamsa masada değildi, çoğu sabah olduğu gibi bu sabah da öğlene kadar uyumayı tercih etmiş olmalıydı.

Annem beni görünce içtenlikle gülümsedi. "Günaydın, oğlum."

"Günaydınlar."

Sesimi duyan babam, bakışlarını gazetesinden alıp ilgisizce bana çevirdi. "Günaydın, Devrim." Sesi her zaman olduğu gibi çalışanlarından biriyle konuşuyormuşçasına resmî ve kayıtsızdı.

Ona aldırmayarak kahvaltı sofrasındaki yerime oturdum. Oldukça az vaktimiz kaldığını bildiğim için hızlıca bir şeyler atıştırmaya koyuldum. Bu esnada yıllardır evimizde çalışan Fatma abla mutfaktan çıktı.

Minyon bir tipi vardı. Eski yazması başında emanet gibi duruyor, saçlarının ön tutamlarının yüzüne düşmesine neden oluyordu. Gözlerinin kenarları, ellisine merdiven dayadığını göstermek istercesine her konuştuğunda kısılıp kırışıyordu.

Güler yüzlü ve sakin tavrıyla masaya yaklaştı, babamla annemin tabaklarına yumurta servisi yaparken, "İstediğiniz bir şey var mı, Devrim Bey?" diye sordu.

Benimle teklifli konuşmasına gerek olmadığını ona çok kez belirtmiştim ama babamın yanında bundan çekiniyordu. Bana yalnızca bir kere *Devrim* diye hitap etmişti, onda da babam onu öyle kötü azarlamıştı ki artık yalnızken bile teklifsiz konuşmuyordu.

"Çay alabilirim, Fatma abla. Teşekkürler."

Fatma abla mutfağa geçince babam beni şaşırtmayarak, "Çalışanlarla samimi konuşmandan hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi. Gözlüğünün ardındaki bakışları gazetedeydi ve bana hitap

ettiğini bilmeseydim, az önceki cümleyi pek sevgili gazetesinden okuduğunu düşünebilirdim.

Onunla konuşmak zordu. Tek yaptığı, şimdi olduğu gibi sandalyesinde ya da koltuğunda oturup etrafındaki her şeyi yönetmeye çalışmaktı ve bu durumdan nefret ediyordum. Hayatlarımızı senelerce yeterince yönetmişti. Belki de artık yaşlandığını kabul etmeli, emekli olmalı, şirketi birimize devretmeli ve... Ne bileyim ben, emekli insanlar ne yapıyorsa onu yapmalıydı.

Ne yazık ki Ahmet Bey'in böyle bir niyeti yoktu. Bu yüzden her sabah kahvaltımızı ettikten sonra aynı arabaya biner ve şirkete giderdik. Şoförümüz İstanbul trafiğinde şirkete ulaşmak için çabalarken ben, babamı elimden geldiğince görmezden gelmeye çalışırdım. O ise arabanın arka koltuğunda, diğer uçta rahatça bacak bacak üstüne atar, bir süre dışarıyı seyreder, şirkete varmadan önce eleştirecek bir şey mutlaka bulurdu.

Nitekim o gün de sessiz geçen bir on beş dakikanın sonunda boğazını temizledi ve başını bana çevirmeye tenezzül dahi etmeden, "Çalışanlarla teklifsiz konuşamazsın. Her şeyim sen hazır olduğunda senin olacak. Bir ağırlığın olmalı. İnsanlar senden biraz da olsa korkmalı. Kimse arkadaşın değil, bunu ne kadar erken kabul edersen o kadar iyi olur. Seninle yakınlık kurmaya çalışan herkesin bunu, paran ya da statün için yaptığını öğreneceksin. Er ya da geç."

Cevap vermemek için dilimi ısırdım. Ona, Fatma ablamın öyle biri olmadığını, onun elinde büyüdüğümü ve benim için ikinci bir anneden farksız olduğunu söyleyebilirdim ama bu açıklamayı, bir işe yaramayacağını bilecek kadar çok yapmıştım. Ağzımdan çıkanları duymayacaktı. Önemli olan tek şey, kendisinin ne düşündüğü olacaktı.

Bu yüzden sustum. Cevap vermek yerine onu duymamak gibi bir düstur edineli çok olmuştu.

Caddenin kenarında şirket göründüğünde içimi bir rahatlama kapladı. Şirketin içinde, büyük toplantılar dışında babamla pek görüşmezdik. O, en üst kattaki makamında oturur, şirketin

içindeki küçük sorunlardan tamamen bihaber, neyi nasıl yönetmek istiyorsa öyle yönetirdi. Ona taşınamayan küçük sorunlarsa hep benim kulağıma gelirdi. Maaşlarla ilgili bir sorun mu vardı? Ekiple bir toplantı düzenler, plandan babamı haberdar ederdim. Çalışan eksiği mi vardı? Neredeydi, nedendi, kaç kişi işe almalıydık diye plan yapar, düzenler, babamı haberdar ederdim. Asıl işim tasarım ekibinin bir parçası olmaktı. Sezonun yeni parçalarını çizen, tasarlayan dört insandan biriydim. Ama şirkette dolaşırken bile insanların fısıldaştığını duyabiliyordum. *Bu şirketi ben yönetiyordum.*

Araba şirketin önüne yanaştığında babamla aynı anda arabadan indik. O, beni beklemeden kapıya yöneldi ve ben de hemen arkasından, tanıdık simalara baş selamı vererek asansöre ilerledim. Birlikte asansöre bindik; hiç tanışmamış, birbirine tamamen yabancı iki insan gibi sessizce. İki asker gibi tam karşıya bakarak.

Ondan önce, on üçüncü katta indim ve asansörün tam karşısında, bankoda oturan asistanıma kibarca gülümsedim. "Günaydın, Gonca."

Gonca'yı severdim, derli toplu bir çalışandı. Hiçbir toplantıyı, yapmam gereken bir işi unuttuğu olmamıştı. Esmer teni, her gün mutlaka yapılı olan siyah saçları ve özenli giyimiyle hoş bir kadındı.

Ben odama yönelirken kalktı ve koşar adım yanıma yetişti.

"Bugünkü programımız ne bakalım?"

Gülümseyerek saydığı uzun listede pazarlama bölümüyle olan toplantım dışında önemli bir şey görünmüyordu, nitekim o da kolayca halledebileceğim bir işti. Canımı sıkan hiçbir şey yoktu, son maddeye kadar.

"Son olarak, efendim, artık kendiniz için bir şoför işe almanız gerekiyor."

Bu işten sıkıldığımı belli edercesine yerimde durdum ve oflayarak ona döndüm. Sevecen yüzüne bakarken en çekici gülüşümü takındım. "Bunu sen yapsan olmuyor mu?"

Dudaklarında haylaz bir tebessüm belirdi. "Şoförün önemli olmadığını ve araba kullanabilen herkesin bu işi yapabileceğini

söylediğiniz geçtiğimiz dokuz denememizde işe aldığım kişileri beğenmediniz, efendim."

"Adam işe kot ve tişörtle gelmişti, Gonca!"

"Haklı olabilirsiniz, efendim. Ancak ben sizin kriterlerinizi tam olarak anlayamıyorum. Her denememizden sonra yeni bir şart koşuyorsunuz. Bu yüzden bu sefer bunu kendiniz yapın. Siz de kurtulun, ben de kurtulayım."

"Tamam, Gonca, tamam!" dedim bıkkınlıkla. "Dörtle beş arası görüşebilirim. Çok fazla aday var mı?"

"Beş, Devrim Bey."

"Anlaştık, bir saat yeterli. Serhat ve Deren'i toplantıya geç kalmamaları için uyar lütfen," diye son talimatımı verdikten sonra odama girdim ve kapıyı ardımdan kapadım.

Ah be değerli insanlar... Dilimi keşke dilimi eşek arısı soksaydı. Bir tren kazası geçirseydim de konuşamasaydım. Belamı bir şekilde bulsaydım da Gonca'ya tamam demeseydim... Şoför yahu şoför... Pekâlâ, o da işe alabilirdi. En kötü ihtimalle yirmi kere denerdik ama bu durumlara düşmezdik.

Bütün mevzu, artık sabahları babamla yolculuk etmek istemediğime karar verdiğim gün başlamıştı. Ehliyetimi aldığım ilk gün bana hediye edilen arabam ben hiç kullanmadan tam dört kere değiştirilmişti. Son model Mercedes'im garajda çürürken işe her sabah babamla gelip o zulmü çekmem mantıksızdı ama peder, koskoca varisinin -benim- arabayı kendisi kullanamayacağını, mutlaka kendime bir şoför bulmam gerektiğini söylemiş, hatta bunu şart koşmuştu.

Yani kendime bir şoför bulmadan sabah zulmünden kurtulamazdım. Ama şoför bulduğum anda evden istediğim saatte çıkabilir, kahvaltımı bile kendi başıma dışarıda yapabilirdim. Biraz özgürlük ve yalnızlık için başka birine ihtiyacım olması yaman bir çelişki değil miydi?

Tamamen sıradan bir iş günüydü. Programımda var olan toplantı sorunsuzdu, çocukluğumdan beri arkadaşım olan ve şimdi de şirkette önemli pozisyonlara sahip olan Deren ve Serhat

iyiydi, elbette toplantıya geç kalmışlardı. Halam tasarım ekibini gayet iyi idare ediyordu ve yeni sezon için harika parçalarımız olacak gibi görünüyordu... Sorun yoktu.

Ta ki şoför adaylarıyla görüşmeye başlayana dek.

Gonca'nın nerede hata yaptığını daha ilk adayda anladım. İnsanlara değil, kelimelerine dikkat ediyordu. Sanırım gerçekten de *alt tarafı şoförlük* diye düşünüyordu. Ama bu açıdan bakarsanız her iş alt tarafı işin kendisiydi. Ama karakteriniz, işi yapma şeklinizi büyük ölçüde etkilerdi.

İlk görüştüğüm adam, Ömer Bey, oldukça titiz giyimliydi. Parlak siyah gömleği ve pantolonu jilet gibi ütülenmiş, saçları özenle fönlenmişti. Kıyafetleri alınmış değil de Ömer Bey sopa gibi dururken üzerine dikilmiş gibi tam olmuştu. Ayakkabısı yürüyerek değil de uçarak gelmiş gibi simsiyah ve lekesiz görünüyordu. Bu hoşuma gitti. Diksiyonu da çok iyiydi, insanı etkisi altına alan bir konuşma biçimi vardı ancak odaya girdiği anda ayağı takıldı, ardından sandalyeye çok hızlı bir şekilde çöktü ve eli masamın üzerinde duran çerçeveye çarptı.

Belki de heyecandandı ama araba kullanırken heyecanlanması riskini göze alamayacağıma karar verdim.

İkinci adam kokuyordu. Hem de ne kokmak. Fare sidiğine lahana turşusu kurup yıllarca bekletmişsiniz gibi leş bir koku odayı öyle bir kapladı ki midem saatlerce bulanmaya devam etti. Daha fazla bir şey söylemek istemiyorum.

Üçüncü adam kokmuyordu ama onun da üstü başı yoldan geçen tinercilerden hâlliceydi. Beyaz gömleğinin rengi kirden griye dönmüştü, yıkanmakla geçebilecek bir griye de benzemiyordu üstelik. Bir ucu pantolonunun içinde, diğeri sol belinden aşağı kırışık bir şekilde dökülüyordu. Pantolonu senelerdir üstünden hiç çıkarmamışçasına kırışıktı, hatta bazı yerleri yırtık pırtıktı. Özeni ve titizliği severdim. Kıyafetlerinin kötü durumda olmasından bahsetmiyorum, yeni ve marka kıyafetler alacak parası olmayabilirdi ancak iş görüşmesine gelirken giydiğiniz gömleği de yıkar, pantolonunuzun içine koyardınız. Öyle değil mi?

Dördüncü adam şu ana kadar saydığım her konuda iyiydi fakat laf lafı açınca yolda gördüğü bir trafik kazasından ve kendisinin nasıl da asla böyle bir kaza yapmayacağından bahsetmeye başladı. Söylediğine göre arabanın arka koltuğundan çıkarılan kadının üzerinde parlak, pembe bir abiye vardı. Kim bilir nereye gidiyordu?

Öncelikle, niyeti iyiydi, kabul ediyorum. Ben de ajan falan değilim ama hepimiz kendimize özel bir hayatımız olmasını isteriz. Bu ağzı gevşek, konuşmayı çok seven adamın ara ara yaşadığım gece hayatımı magazine malzeme ettiğini hayal bile edemiyordum. Ya da şirkete yeni aldığımız, elimizi aşırı güçlendiren moda tasarımcımızın alkolik olduğunu rakip şirketlere yaydığını düşünebiliyor musunuz? Ben düşünemiyorum. İstemez, kalsın.

Sonuç olarak son adaya geldiğimizde yorulmuştum ve işe hemen birini almak istiyordum. Bu yüzden kendime söz verdim, gelen kişi ciddi sorunları olan biri olmadığı sürece en azından bir deneyecektim.

Hayatı bilirsiniz. Komik bir espri anlayışı vardır ve yalnız kendisi güler.

İçeri bir kadın girdi.

Şoförüm olmak için.

Odaya girerken yüzünde, yaşadığım şoku fark ettiğine dair herhangi bir iz göremedim. "Merhaba," diyerek zarif adımlarla odanın içinde ilerledi ve tam karşımda durdu.

Önümdeki dosyada yazdığına göre adı Bade Kemer'di. Bade Hanım yüzünü bir kenara bırakırsak klasik bir Türk kadınına benziyordu. İnce belli, geniş kalçalı ve etine dolgun bir kadındı. Kilolu değildi ama incecik olmadığı da bir gerçekti.

Ağır bir hareketle sandalyemin arkasına yaslanıp kollarımı bağladım ve önümde dik bir tavırla duran kadını süzmekten kendimi alamadım. Sapsarı ve dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, cam gibi mavi gözleri değdiği yeri delip geçecekmiş gibi

bakıyordu. Kısa boylu değildi ve topuklu giymişti, bu şekilde epey uzun görünüyordu. Üzerinde krem rengi bir bluz ve bordo, kalem bir etek vardı. Giyinmeyi biliyordu.

Şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamak için tüm enerjimi kullandım ve "Merhaba," diye karşılık verdim. "Buyurun, oturun lütfen."

Bir kuğu gibi süzülerek sandalyeye oturdu. Hareketleri ölçülü, zarafet doluydu. Ellerini kucağında birleştirip dik bir şekilde oturdu. Konuşmam için beni beklemeye başladı.

"Bade Hanım... Değil mi?"

"Doğrudur."

"Nasılsınız, Bade Hanım?"

"Teşekkür ederim, Devrim Bey." Kelimeleri de hareketleri gibi ölçülüydü, zarif bir tonda konuşuyordu.

"Kaç yıldır araba kullanıyorsunuz?"

"Sekiz yıldır. On sekizimden beri ehliyetim var. Büyük araçlar da kullandığım oldu, onları da iyi kullanırım ama normal bir aracı iki gözüm kapalı bile kullanabilirim. Bana güvenebilirsiniz."

Şaşkınlıkla kadını bir kez daha süzdüm. Hani bazı kadınlar vardır... Kötü bir tabirdir ama *Erkek Fatma* deriz. Öyle bir kadın olmadığı aşikârdı. Karşımda hoş parfümünün kokusu burnuma kadar gelen, kolyeleri tıpkı kendisi gibi zarafetle boynundan aşağı dökülen, omuzları dik, hoş, hafif makyajlı, oldukça... kadınsı bir kadın vardı. Çok da güzeldi. Kucağında birleştirdiği bordo ojeli elleriyle şoförlük yaptığını hayal dahi edemiyordum.

Dayanamadım.

Tekrar ediyorum, keşke dilimi eşek arası soksaydı.

Başka herhangi bir iş yapabilirdi. Bu şirkette ona uygun birçok pozisyon bulabileceğimize emindim. Bu fizikle ve bu yüzle model bile olabilirdi belki.

"Bade Hanım," dedim sabit tutmaya çalıştığım sesimle. "Yanlış anlamayın ama şoförüm olmak istediğinize emin misiniz? İstanbul trafiğini bilirsiniz..."

Bakışları değiştiğinde sesim solarak kayboldu. Az önce bu kadının bakışlarının delici olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bakışları tamamen yakıcı bir şeye dönüşmüştü.

Yanlış anlamıştı, elbette.

"Çünkü iyi araba kullanıyorum, Devrim Bey ve bir işe ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedim düşünmek için zaman kazanmak adına. Doğruya doğru, kadını sevmiştim. Bugün gördüğüm adayların içinde en iyisiydi. Hatta şirketteki başka bir pozisyon için başvursaydı, diploması yeterli olduğu sürece gözüm kapalı işe alırdım. Ama şoförüm olması... Garip geliyordu, yanlış hissettiriyordu.

"Bade Hanım," diye başladım ama kelimeleri bir an için toparlayamadım. Boğazımı temizledim, tekrar deneyecektim ki o benden önce davrandı:

"Yoksa siz de kadınların iyi araba kullanamayacağını düşünen erkeklerden misiniz?"

"Hayır!" dedim telaşla. "Konu o değil, inanın." Kadınlar hakkında o şekilde konuşulmasından da bir şeyi yapamayacaklarının ima edilmesinden de hiç hazzetmezdim. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama şoförlüğün sizin gibi bir kadın için uygun meslek olduğunu düşünmüyorum," dedim bir çırpıda. O itiraz etmeye yeltenince müsaade etmeden açıklamaya çalıştım: "Anlamaya çalışın. Trafikte sürekli laf atacak olan terbiyesizlerden tutun da... Ne bileyim, bu şirketteki insanlar arkanızdan dedikodu bile çıkarır, başkanın oğlunu tavlamak için şoför olmuş diye. Dediğim gibi, bağışlayın. Böyle konuşmak istemezdim ama tamamen sizin iyiliğiniz için..."

"Öncelikle, Devrim Bey..." diye araya girdi hırsla. *Eyvah,* diye düşündüm, *eyvah oğlum Devrim. Kaç kurtar kendini.*

O, benden bihaber, hiddetle konuşmaya devam etti:

"Etraf sürekli kendilerini biz kadınları düşünmeye adamış adamlarla dolu olmasaydı, belki de *şoför bir kadın* çoktan toplum içinde olması gerektiği gibi normal karşılanır bir olgu hâline

gelirdi. Sahiden şu konumda bir erkekten bile bunları duyduğuma şaşırmak istiyorum ama şaşıramıyorum. Ayrıca ben bu mesleğin benim gibi bir kadına uygun olduğuna karar vermişim ki buraya kadar gelmişim. Benim gibi bir kadın da ne demekse! Sizin yapmanız gereken bu işin benim cinsiyetime değil, becerilerime uygun olup olmadığını ölçmek olmalı. Öyle değil mi?"

Bu ani çıkışı ve kendini savunuşu hoşuma gitse de ona bunu belli etmedim. "Eğer diplomanız varsa başka bir pozisyonda..."

"Sizin gibi hödükler kızlarını okutmadığı için diplomam yok, Devrim Bey!" diye patladı. Hiddetle ayağa kalktı.

"Sakin olun lütfen," dedim, beni yanlış anladığını düşündüysem de dillendirmedim. Onun yerine, artık daha fazla sessiz kalamayarak karşı çıktım. "Kusura bakmayın ama bana gösterdiğiniz bu dişli duruşu babanıza da gösterseydiniz, pekâlâ okuyabilirdiniz. Bence yeterince çabalamamışsınız."

Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Mavi gözleriyle bana son kez öfkeli bir bakış attı ve başka tek kelime etmeden hiddetli adımlarla odayı terk etti.

Bade çıkıp gittikten sonra bir süre hiçbir şey yapamadan kapıya bakakaldım. Az önce, ofisime iş görüşmesine gelen bir yabancı tarafından azarlanmış mıydım? *Evet, tarafından.*

Gonca endişeli gözlerle odama girince kendime gelebildim. "Devrim Bey? İyi misiniz? Bade Hanım odadan öyle bir hışımla çıktı ki..."

Ses tonunda *kadına ne yaptınız*, der gibi bir ton vardı ki bu, sinirlerimi daha da hoplattı. "Ne yapabilirim Allah aşkına, Gonca? Kadını yiyecek değilim herhalde. Şuncacık boyuyla şoförüm olmaya gelmiş, kendine daha uygun bir iş bulmayı neden reddettiğini sordum sadece. Kadın, feminizm holiganı çıktıysa ben ne yapayım?"

Sözlerim sekreterimin hiç hoşuna gitmemiş olacak ki zaten çatılı olan kaşları iyice çatıldı ve yüzü buruştu. "Devrim Bey,

haddim değil ama belki de bu işe ihtiyacı vardı. Keşke hemen reddetmeseydiniz."

"Reddetmedim zaten, emin olup olmadığını sordum ama hanımefendi hiddetlendi birden! Ben ne yapayım canım? Trafikteki abazaların küfürleri arasında her gün direksiyon sallasa daha mı iyi? Ben onu düşünüyordum yalnızca."

Bakın hâlâ neler diyorum. Eh be Devrim, bana ne deyip geçsen ölür müsün sanki? Kaldı ki sana ne! İsterse gider inşaatta işçi olarak çalışır be adam, sana ne! Sonra başıma gelenler neden geldi diyorsun... Dön bak bakalım neden gelmiş.

Bade gittikten sonra kafamı ve kendimi toparlayabildiğimde saat beşe geliyordu. Onun ardından işleri toparlarken içimde bir türlü atamadığım ve göz ardı edemediğim kötü bir his vardı ama onun hemen önünde yer alan öfkem öyle güçlüydü ki bu hisse ne odaklanabiliyordum ne de bu hissi tanımlayabiliyordum. ***Vicdanındır o, Devrim, vicdanın.*** Bu kötü enerjiyi üstümden atabilmek için odadan çıkıp babama eve yürüyeceğimi bildiren bir mesaj attım. Üstelik canım zaten sıkılmıştı, bir de onun bed suratıyla aynı arabada tıkılıp kalmak istemiyordum.

Hava güzeldi. Karanlığın çökmesine daha çok vardı. İstanbul sokakları kalabalıktı ama alışıktım.

Kıyafet dükkânlarının, çiçek satıcılarının yanından geçtim. İnsanlar yoğun trafikte beklerken ben hızlı adımlarla yürüyüp zihnimi boşaltmaya çalıştım. Şehrin kuru gürültüsü içimdeki hiddeti yatıştırsın diye bekledim.

Beni durduran yaşlı bir kadının sesi oldu.

"Bir masal kitabı ister misin, evladım?"

Ses, yol kenarında bir bezin üstüne türlü türlü çocuk kitabı sermiş, onları satmaya çalışan yaşlı kadından geliyordu. Oldukça yaşlı görünen teyzenin üstünde eski, uzun bir basma etekle tişört vardı. Serdiği bezin üstüne bağdaş kurmuş, oturuyordu. Saçları, insana Einstein'ın o ünlü fotoğrafını hatırlatacak kadar

karmakarışık ve griydi. Kara gözleri garip bir delilikle parlıyordu. Yüzündeki derin çizgiler, o konuştukça daha da derinleşiyordu.

Görüntüsü içime garip bir huzursuzluk verse de bu hissi görmezden geldim.

"Çocuğum yok ki benim, teyzem."

Yaşlı kadın bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Bazen yetişkinler de masallara ihtiyaç duyar."

Okuyacağımdan değildi ama bir şeyler satarak geçimini sağlamaya çalışan bu yaşlı kadına yardımcı olmak istediğim için tezgâha yaklaştım. Elinde Güzel ve Çirkin'in resimli, ince bir baskısını tutuyordu.

Belki de torunları için çalışıyordu. Bu düşünceyle elimi uzatıp kitabı aldım. Hikâyeyi zaten biliyordum, yine de ne kadar olduğunu sordum.

"Seni sevdim, oğlum. Hediyem olsun. Ama sana bir sır vereceğim."

"Yok," dedim ona yardım etme çabasıyla. Nereden çıkmıştı şimdi hediye? "Olmaz öyle."

"Olur, olur," dedi beni hiç önemsemeden. Eliyle beni çağırdı. "Ama yaklaş bak, ne diyeceğim."

Israr etmenin manasız olduğuna karar vererek yere çömeldim ve teyzeye yaklaştım. Gülüşü genişledi, öyle ki... Neredeyse haince bir hâl aldı. "Biliyor musun, bu kitaptaki büyücü kadın benim."

"Ne?" dedim gayriihtiyari. Şimdi de bir deliye mi çatmıştım?

"Ve sana bir şans daha veriyorum, oğlum. Lanetlenmek istemiyorsan biraz düşün de konuş. Sonra malum, laneti bozması zor oluyor."

Ağzından çıkanlara inanarak konuşuyor olması beni gülümsetti. İtiraz etmenin manasız olacağını fark ettiğim için, "Peki, peki..." dedim. Belki de alzaymırı vardı. Anlayışlı olmak lazımdı. "Dikkatli konuşacağım. Kitap için ücret istemediğine emin misin?"

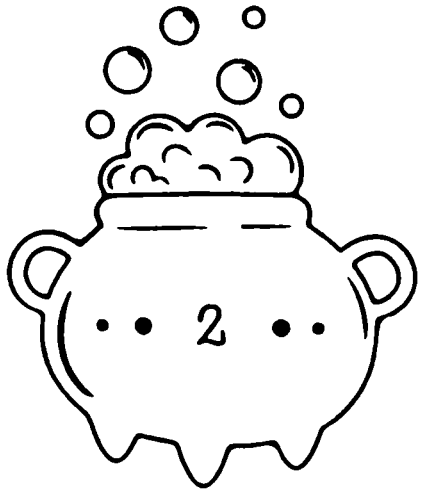
"Aman evladım..." dedi yorgun bir sesle. "Sen söylediklerine, yaptıklarına dikkat et, yeter. Yaşlandım artık, büyü falan yoruyor beni..."

"Anlaştık..." derken güldüm ve ayaklandım. "Kolay gelsin."

Garip teyzeyi arkamda bırakıp eve doğru yürümeye devam ettim.

Bir araba çarpsaydı da hastanelik olsaydım, eve varamasaydım.

Önüme bir göktaşı düşseydi de yollar kapansaydı, uzaylılar dünyayı istila etseydi de bugünleri görmek nasip olmasaydı.

Taviz Tavizi Çeker

Eve vardığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Açık hava iyi gelmiş, içimi açmıştı. Odama girer girmez kitabı yatağımın baş ucundaki komodine bırakmış, büyücü kadın saçmalığını da unutmuştum. Elbette.

Şimdi geriye dönüp o zamanki kendimle konuşabilsem ne yapardım, biliyor musunuz? Tutardım omuzlarımdan, önce bir yumruk, sonra bir tekme... Derdim oğlum, Devrim, kendine gel. Başın fena hâlde yanacak.

Ama nerede? Büyüler bile bizi hep istemediğimiz yerden vuruyor arkadaş.

Üstümü değiştirip biraz dinlendikten, odamda uzanıp telefonumla takıldıktan sonra yemek saatinde aşağı indim. Ama alt kattaki gergin hava, merdivenlerin başından bile hissedilebiliyordu.

Ayaklarım geri geri gitse de er ya da geç bu enkazın içine girmem gerekeceğini bilerek ve oldukça gerilerek, bir yandan da bencilce, olay her neyse benimle ilgisi olmamasını umarak ağır adımlarla merdivenleri indim ve salona yöneldim.

Babam her zamanki tekli koltuğunda bacak bacak üstüne atmış, heybetli tavrıyla oturuyordu. Artık saçları ağarmıştı, buna

rağmen dinç görünüyordu. Üstünde gri takım elbisesi vardı, aynı evde yaşıyor olmamıza rağmen onu spor yaptığı zamanlar dışında hep takım elbiseli görmüştüm. Bir kez bile pijamalarıyla karşıma çıkmamıştı.

Annem, babamın hemen solundaki koltukta oturuyor, somurtuyordu. Bir işin içinden hemen sıyrılmak istediğinde böyle yapardı. Kolları göğsünde bağlıydı, gözleri bıkkınca halıya dikilmişti. Babama hiçbir koşulda söz geçiremeyeceğini artık öğrendiği için ortaya çıkan sorunlarla işte böyle başa çıkıyordu: bitmesini bekleyerek.

Son olarak, annemin karşısındaki koltukta sevgili ablam oturuyordu. Kahverengi, dalgalı saçları karman çorman bir hâlde omuzlarına dökülüyordu. Güzeller güzeli yüzü, gözyaşlarından izler taşıyordu.

O, ailedeki en garip fertti. Gerçi bence en normalimizdi. Bizim ailede herkes aykırı olduğu için aramızdan sivrilen kişi o oluyordu. Örneğin şu anda hepimizin üstünde evde olmamıza rağmen eve her an bir misafir girebilirmiş gibi kıyafetler varken onun üzerinde bir kot pantolon ve sıradan bir tişört vardı. Öfkeli gözlerini babama dikmişti.

Belki de sorun yalnızca kıyafetleriydi. Babam bazen, gergin günlerinde Miray'a böyle ufak şeyler için çatar, evde garip gerginliklere neden olurdu. Yine öyle olduğuna inanmak istiyordum ama içimden bir ses, mevzunun o kadar basit olmadığını söylüyordu.

Miray beni fark edince düşündüklerimi desteklercesine dehşete düşmüş gözlerle bana döndü. "Devrim! Sonunda benim tarafımı tutacak biri!"

"Neler oluyor?" diye mırıldandım, Miray'ın yanına oturup babama dönerken.

Babam konuşmadan Miray atladı: "Devrim, sen söyle. Şu güne dek babam benden ne istediyse, ne rica ettiyse yapmadım mı?"

Yapmıştı. Hem de neler neler yapmıştı. Başımla onayladım.

"Bak, baba. Bu kez beni zorlayamazsın. Bunu da isteyemezsin."

"Ne istedi?" diye sordum bir ona bir babama bakarak. Sabırsızlanmaya başlamıştım.

Babam sesini çıkarmadı. Miray sonunda dayanamıyormuş gibi isyankâr bir sesle, "Babam, Serhat'la evlenmemi istiyor. Serhat'la!"

Babam elini kaldırıp Miray'a susmasını işaret etti, sessizlik oluşunca da açıklamak için bana döndü. Gerçi ben henüz önceki cümleyi idrak edememiştim ama o her zamanki ağır pest sesiyle gerekçelerini sıralamaya başladı:

"Taner'le dün konuştuk. Serhat'ın hayatında hâlâ kimse yokmuş, sen de zaten biliyorsundur." Elbette biliyordum. Serhat en yakın dostumdu. Miray'la da iyi bir arkadaşlıkları vardı. "İkisinin evlenmesi, gelecekleri için çok iyi olur. Yabancı insanlarla evlenmelerine gerek yok. Bu şekilde bir evlilik, ileride şirketler için de iyi olur."

Kanım donmuş bir şekilde babama bakakaldım. Yok artık! Ne saçmalıyordu bu adam?

Serhat iyi bir adamdı, bu doğruydu. Ona her koşulda kefil olurdum. Sözünün eriydi, dürüsttü ve sorumluluk sahibiydi. Ailesinin durumu da bizimkine çok denkti, orası da doğruydu. Ama bunun için iki insan evlendirilir miydi hiç?

"Baba..." dedim bocalayarak. "Bu... bu çok saçma."

"Ablanın hayatında kimse yok. Birkaç yıl sonra otuz olacak. Sosyeteden biriyle evlenmesi en iyisi... Uzaklarda birini aramaya da gerek yok. Serhat akıllı adamdır, bunu kabul edeceğine de eminim."

İşte bu konuda haklıydı. Gerçi ben onay vermediğimi, Miray'ın da istemediğini söylersem geri adım atardı ama böyle bir mantık evliliği yapmakta herhangi bir sakınca göreceğini düşünmüyordum.

Sıkıntılı gözlerle Miray'a baktım. Bana sessizce yalvarıyordu. Belli ki ben gelmeden önce uzun uzun tartışmışlardı ve Miray yine kendini dinletemiyordu.

Üstelik babama kolay kolay karşı çıkmazdı, işe yaramayacağını bilirdi çünkü. En çok, üniversite bittikten sonra şirkette çalışmak istediği zaman babama karşı çıkmış; şirkete gireceğini, çalışıp bir iş kadını olmanın en büyük hayali olduğunu söylemişti. Oysa babam buna bile izin vermemişti. Hiçbirimiz bir şey yapamamıştık.

Çaresiz gözlerle anneme baktım. Bıkkın gözleri halının üzerindeydi.

Şirket babamındı. Şirkete Miray'ı almak istemezse almazdı. Ama bu, bambaşka bir şeydi. Miray'a zorla imza attıracak hâli yoktu ya!

"Zorlayamazsın," dedim, düşüncemi basitçe dillendirerek.

Tembelce gülümsedi. *Elbette zorlayabilirim*, dediğini duyar gibiydim. "Ben yalnızca Miray'ın iyiliğini düşünüyorum," dedi. "Şirketteki hissesi çok küçük... İyi bir evlilik yapmazsa hayat onun için çok zor olacak. Ne yapmak istiyorsun, kızım? Bir gecekondu mahallesinde yaşamak mı? Üstelik sözümü dinlemezsen, o küçük payını bile kaybedebilirsin."

Ahmet Zedavengidar böyle bir adamdı işte. Sizin için büyük bir yıkım olacak şeyleri böyle kolayca dillendirir, gününüzü, hatta hayatınızı mahvederdi.

Miray bu saçmalığı daha fazla kaldıramadığına dair bir şeyler mırıldandı ve hışımla salondan çıktı. Onun bu tavrı babamı hiç etkilemedi. Sebebi muhtemelen bundan önce her bu tavrı gösterdiğinde er ya da geç babama boyun eğmiş olmasıydı.

İçimde müthiş bir sıkıntıyla, bu işi nasıl çözeceğimi bilemeden Miray'ın peşinden merdivenleri tırmanmaya başladım. Çoktan koşar adımla gitmiş, odasına kapanmıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Belki de sorun Miray'ın her seferinde boyun eğmiş olmasıydı, babam ona boyun eğdirebileceğini öğrenmişti

artık. Yalnızca daha büyük oynaması gerektiğini biliyordu, her seferinde de işe yarıyordu.

Kapıya tıkladım, ses gelmeyince içeri girdim.

Miray'ın odası bir prenses odası gibiydi. Beyazın ağırlıkta olduğu bir tasarımı vardı; kocaman bir yatak, odaya bağlı ayrı bir giyinme odası, büyük aynalı bir makyaj masası, çeşit çeşit makyaj malzemeleri... Odadaki pencerenin önünde küçüklüğünden kalma oyuncakları vardı: büyük bir prenses evi, *Barbie* bebekler, beşikler...

Yatağına oturmuş, ayaklarını kendine çekmiş, dolu gözlerle önüne bakıyordu. Çoktan vazgeçmiş gibi bir hâli vardı. Bu içimde bir şeyleri kırdı, parçaladı, yerle bir etti. Ama aklıma, yapabileceğim hiçbir şey gelmedi. Lanet olasıca beynim koca bir şirkette genel müdürlük yapabiliyor, birçok şeyi idare edebiliyor ama bu durumun içinden çıkamıyordu.

Ah ulan geçmişteki Devrim! Salaksın oğlum sen. Geri zekâlılar başkanısın. Azıcık o küçücük dünyandan dışarı çık da biraz etraflı düşün.

Çözüm ne kadar basitti oysa.

Benim ise zerre kadar fikrim yoktu. O zamanlar başına musibetler gelmemiş bir insandım.

Kusuruma bakmayın, ne olur. İnsan dünyanın kaç bucak olduğunu öğrenmeden önce böyle mal oluyor.

"Prenses olmak zor," dedim. İç çekerken yanına, yatağının ucuna oturdum.

Burukça gülümsedi. "Ne isterse onu yapmak zorunda kalıyorum hep. Ne zaman rahat verecek? İlla bavulumu alıp evi terk etmem ya da evlenmem mi gerekiyor?"

Sözlerine üzülsem de yalnızca bu iki çözüm yolu olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Derin bir nefes aldım. "Biliyorsun ki ben senin yanındayım. Ama haksız değilsin. Sana asla rahat vermeyecek. Belki de önerdiği şeyi bir düşünmelisin. Serhat iyi biri..."

SUS DEVRİM, SUS, HEMEN ŞİMDİ SUS!

Gözlerini kaldırıp bir yavru kedi gibi siyah bakışlarını bana dikti. "Er ya da geç böyle diyeceğini biliyordum."

Kaşlarımı çattım istemsizce. Ona destek olmaya çalışıyordum. Anlamadığımı fark ederek açıkladı: "Çalışmak istediğimde de böyle olmuştu. Bana destek olmuş, babamın karşısında, benim yanımda durmuştun. Ama sonra bu işi asla çözemeyeceğimizi, belki de evde oturup rahatıma bakmamın iyi bir fikir olduğunu söylemiştin."

Doğru, öyle söylemiştim. Aklıma daha iyi bir fikir gelmemişti. Ne yapsaydım, öz ablama *evi terk et, bu adamın derdi tasası bitmez* mi deseydim?

EVET, DEVRİM. ÖYLE DESEYDİN! BELKİ ABLAN ŞİMDİ DAHA DA BÜYÜK BİR FEDAKÂRLIK YAPMAK ZORUNDA KALMAZDI, SENİ BEYİNSİZ.

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Biliyorum. Ama inan ki ne yapabiliriz, bilmiyorum."

"Hangi çağda yaşıyoruz ya? Devrim, nerede yaşıyoruz biz? Paramız pulumuz var. Ne demek kızını zorla evlendirmek? Nasıl bir dünyaya düştüm ben?"

Haklıydı, bir şey diyemiyordum.

"Odamdan çıkar mısın lütfen?" diye fısıldadı. "Şu an herhangi bir erkeği görmeye tahammülüm yok. Seni bile."

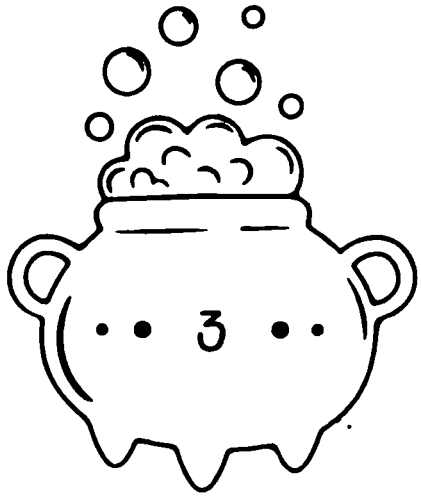
Ne diyebilirdim ki, haklıydı. Süngüm düşmüş bir şekilde başımı salladım. "Ama konuşmak istersen çağır."

Huysuzca başını salladı, ben de yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde dışarı çıktım.

Ah, bu arada... Bu karışıklıkta araya kaynadı ama soyadıma fazla takılmayın. Biliyorsunuz ki bu tür romanlarda yakışıklı, zengin, kaslı erkeklerin soyadları böyle olur.

Sonuçta ben de bu romanın zengin, kaslı, yakışıklı, her şeye muktedir erkeğiyim.

Yani, en azından bu Geçmişteki Devrim öyle olduğunu sanıyor.

Büyücü Kadın

İştahım kalmamıştı. Bu yüzden uyku vaktine dek odamda takıldım, Serhat'la konuşup ne düşündüğünü öğrendim, olumlu düşünüyordu. Deren'le konuşup dert yandım, onun da bu konuda ne yapabileceğimize dair pek bir fikri yoktu ve sonra hazırlanıp yatağa girdim.

Uyumadan önce Güzel ve Çirkin gözüme çarptı. Masalları pek sevmezdim. Yine de elime alıp sayfaları şöyle bir karıştırdım. Belle, Çirkin, şato... Büyük büyük resimlerle dolu bir kitaptı.

Kitabı kapatacakken gözüme çarpan sayfada durdum, kaşlarımı çattım ve istemsizce doğruldum.

Sayfada, hepimizin bildiği şu büyücü kadının resmi vardı. Şatoya ilk geldiğindeki yaşlı hâli resmedilmişti. Büyükçe, odundan bir kapı aralığından başını çıkarmış, elinde bir gülle ile haince gülümsüyordu. Direkt olarak bana bakıyordu.

Elbette bana bakmıyor, diye düşündüm.

Ama sanki içime bakıyordu. Kara gözleri dosdoğru bana bakıyordu, benim gözlerime. Üstünde pembe bir pelerin vardı. İçindeki kıyafetleri soluk bir griydi. Elindeki gül pespembe parlıyordu.

İçim sıkılarak kitabı kapattım, kenara koydum. Yatacaktım ki başımı kaldırdığım anda onu gördüm. Bana kitabı satan kadını.

İrkildim ama sesim çıkmadı. Gözlerimi şaşkınlıkla açarak oturduğum yerde kadına bakakaldım. Siyah duvarlarımın önünde, resimdeki mor pelerini ve gri kıyafetleriyle duruyordu ama bu kez elinde gül yoktu. Kolunda, gündüz gördüğüm karışık hikâye ve masal kitaplarını taşıdığı bir sepet takılıydı.

"Hadi," dedi etrafa bakarak, bıkkın bir sesle. "Burada ne işim olduğunu sorman gerekiyor. Daha cezasını vermem gereken kaç erkek var, haberin var mı?"

Sıkılmış bir tavırla iç çekti. Erkek, kelimesini iğrenerek söylemişti, küfreder gibi. Bu, gardımı almama neden oldu. Bugün artık fazla oluyordu ama. Şimdi de odama bir deli mi dadanmıştı?

"Nasıl girdin buraya?"

"Ah, demek o kısmı pas geçtik!" dedi neşeyle, pembeye boyalı uzun tırnaklarına bakarken. "Ama bu sorunun cevabı hiç önemli değil, Devrim. Önemli olan neden burada olduğum."

Bu kez ben bıkkınca iç çektim. Evimiz iyi korunurdu. Kapıda ve evin içinde kameralar vardı. Yarın ilk iş, kameralara bakacaktım. Şu an yalnızca bu zararsız kadından kurtulmak ve uyumak istiyordum.

Ben sesimi çıkarmayınca ipleri eline almaya karar vermiş bir tavırla bana yaklaştı, istemeden geriledim. Bu deli yanında bıçak falan taşıyor olabilirdi.

"Evet," diye mırıldandı, ezberlediği bir şiiri okumaya hazırlanır gibi. "Mutlaka söylemem gereken şeylerden başlayalım. Bunları unutursam olmaz. Her lanet bozulabilir. Bu lanetin nasıl bozulacağını sana söylemekle yükümlü değilim. Zaten sınavın da bu... Bir zaman sınırın yok. Laneti bozmak için ne yapman gerektiğini çözdüğün ve gerekeni yaptığın anda lanet ortadan kalkar."

Ben şaşkınca bakakalınca o, bir cevap veremeyeceğimi fark etmiş gibi bir sohbet havasında elini salladı. "Bence seninki daha kolay... En azından zaman kısıtlaman yok. Bak, Çirkin az daha

ölüyordu. Yazık olacaktı dipçik gibi çocuğa. Sen de fena sayılmazsın. Aman kendine mukayyet ol."

"Ne diyorsun sen, teyze?"

Agresif bir sesle, "Diyorum ki!" dedi bana yaklaşıp. "Sana *bir hata daha yapma, büyü yapmaktan gına geldi*, demiştim! Bak, yine iş başa düştü. Gece gece kaçınıza uğramam gerek, haberin var mı? Yeter yahu, bir kere de kendi kendinize akıllanın. Ama yok, büyücü gelsin, büyücü gitsin. Benim hiç kendi hayatım olmayacak mı? Biraz da beni düşünün. Bu akşam gerçekten sinirlendirdin beni. Umarım laneti kırk yıl kaldıramazsın da en azından yaptığım büyü uzun sürer, seni izlerken biraz keyiflenirim."

Boş boş bakmaya devam ettim. Nutkum tutulmuştu. Nasıl defedecektim bu kadını ben? Bütün ev halkını uyandırmama ramak kalmıştı.

"Ah, zahmet etme, oğlum. Gerek yok, ben gidiyorum şimdi," dedi düşüncelerimi duymuş gibi. Pencereme yöneldi. Pencereme. "Hadi selametle!" dedi ve atladı.

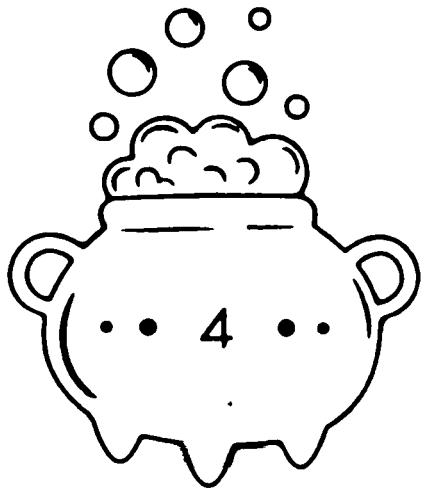
Atladı.

Arkasından koşup pencereden aşağı baktım. Delirdiğime emindim ama dayanamadım, koşarak dışarı çıktım ve tüm bahçeyi dolaştım. Ama yoktu.

Kıpkırmızı bir yüzle, yorgun bir vücutla ve içimde büyük sıkıntıyla eve girdim. Elime yüzüme su boca ettikten sonra yatağa girdim ve kısa süre içinde uykuya daldım.

Gördün mü, Devrim?

Aldın başına belayı.

Bir Değişiklik Var

O gece bir rüya gördüm.

Bir piknik alanındaydık, Miray'la birlikteydik. Babam işleri olduğu için yanımızda değildi, annemse sıkıcı sosyete toplantılarından birini gerçekleştirdiği için bizimle gelmemişti. Onların yerine, çok eskiden beri bizimle ve mutfak işleriyle ilgilenen Fatma abla ile şoförümüz Kemal abi vardı. Çok genç görünüyorlardı, Fatma ablanın saçlarına şimdilerde olduğu gibi aklar düşmemişti, Kemal abiyse kilo almamış ve kamburlaşmamıştı.

Ben oradan oraya koşturuyor, top oynuyor, üstümü başımı kirletiyordum. Miray'sa gözlerini kapatmış, hamakta dinleniyordu. Fatma abla salatayı yaparken Kemal abi mangalın başındaydı.

Bu bir rüya değildi. Bir anıydı.

Fazla büyük değildik. Ben belki yedi yaşındaydım. O gün ikinci hamağı evde unutmuştuk. Böyle durumlarda şanslı olan Miray'dı ve yine şansını kullanarak hamağı kaptı.

Bir an öylece durmuş, kıskanç gözlerle ona bakakalmıştım. Bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini aralamış, "Gel," demişti elini uzatıp. "Sen yat biraz da."

O zaman bunu anlamamıştım ama şimdi biliyordum, fedakârlık etmiyordu. Aslında o da kalkmak, koşturmak, top oynamak istiyordu ve hamağı bahane etmeye çalışıyordu. Ne yazık ki Fatma abla onun söylediklerini duyar duymaz başını bize çevirdi ve "Ama koşturmak yok, Miray," diye uyardı.

Bu, Miray'ın yüzünü düşürdü. Eve ne zaman pis kıyafetlerle gitse annemden azar işitirdi. Fatma ablanın onu korumaya çalıştığını küçücük aklımla ben bile biliyordum. Ablam başına bunun geleceğini biliyormuş gibi sıkıntıyla iç çekti.

"Gel," dedi. "Gel, bari bir süre birlikte uzanalım."

Bana yer açtı. Üzgün yüzü kalbimi sıkıntıya düşürse de yanına uzandım. Kolunu başımın altına koydu, sanırım başımı hamağın iplerinin acıtmasını engellemeye çalışıyordu. Uzun süre, yemekler pişene dek ikimiz birlikte, sessizlik içinde göğü ve göğün tamamını görmemize engel olan yaprakları, dalları izledik.

Sersemce, alışık olduğumdan daha aydınlık bir güne uyandım. Gözümün önünde hâlâ rüyanın izleri vardı: Miray'ın güneşin altında parlayan çocuk yüzü, başımın altındaki kolunun hissi, tenimi ısıtan güneş ve mangaldan çıkan çıtırtı sesleri. Capcanlı hissettiriyordu, oysa ben bu rüyayı görene dek bu anıyı hatırladığımın bile farkında değildim.

Çok yorgun hissederek doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Garipti ama güneş her sabah hissettirdiğinden daha parlak hissettiriyordu. Bir farklılık olduğunu o an bile sezdim ama adını koyamadığım bu garip hissi bir kenara atarak yüzümü yıkamak için banyoma geçtim.

Tenime değen suyun serinliğiyle birlikte aklımın biraz olsun başıma geldiğini hissettim. Gördüğüm saçma rüyalara bakılırsa üstüm açık uyumuş olmalıydım. Kendimi yorgun hissetmemin nedeni de bu saçma rüyalar olmalıydı. Belki de derin uykuya bir türlü geçememiş, tüm gece dönüp durmuştum.

Kendimi toparlamalıydım çünkü bugün yoğun bir gün olacaktı. Yönetim kurulunun önemli bir toplantısı vardı. Sonrasında

da ekibin yeni tasarımlarını hep birlikte değerlendirmemiz ve bir sonraki kreasyon için çalışmaya başlamamız gerekiyordu. Modellerle de bir toplantı düzenlemem, bir sonraki defilenin organizasyon ekibini kararlaştırmam gerekiyordu. Çok işim vardı, bunları benden başka halledecek kimse yoktu.

Bu motivasyonla hızla hazırlandım. Bu sabah sporu es geçmeye karar verdim. Bu, çok nadiren yaptığım bir şeydi ama kendimi sahiden çok yorgun ve hantal hissediyordum. Hızlı bir hazırlanma seansının ardından saatlerimin olduğu çekmeceyi açtım, renk renk ve model model saatlerin arasından istediğimi seçmeye çalışırken fark ettim.

Saatin kaçı gösterdiğini ancak o zaman fark ettim.

Ve dehşete düştüm.

Saat on bire yirmi vardı. Neredeyse öğlen olmuştu. Neden kimse beni uyandırmamıştı? Alarmım mı çalmamıştı? Alarmım çalmadıysa bile şirketteki kimse yokluğumu fark edip aramamış mıydı? Fatma abla neden uyandırmamıştı?

En son ne zaman bu kadar geç uyandığımı hatırlamıyordum. Pazar günleri bile bir şekilde erken uyanmam gerekirdi. İş yaptığımız insanlarla kahvaltı etmemiz gerekirdi, Miray dışarı çıkalım edelim diye başımın etini yerdi, öyle bir şeyler...

Seri hareketlerle üstümü başımı düzelttim ve kafa karışıklığıyla karışık bir öfke içinde merdivenlere yöneldim. Hiç mi kimsenin aklına beni uyandırmak gelmemişti? Üstelik hasta olabilirdim, öyle olsaydı kimse fark etmeyecek miydi?

Merdivenlerin son birkaç basamağına geldiğimde etraftaki değişikliğin farkında vardım ve öfkem, yerini şaşkınlığa bıraktı. Bu evde neler oluyordu Allah aşkına? Önce beni kimse uyandırmıyordu, şimdi de...

Kahvaltı masası, alışık olduğumun aksine bomboştu. Etraf düzenliydi, televizyon dışında bir ses duyulmuyordu. Sorun bunlar değildi. Beni asıl şaşırtan şey, babamın rahat kıyafetlerle salonda oturuyor olmasıydı. Daha önce takım elbise dışında hiçbir

şeyin içinde görmediğim babam, siyah bir eşofman altı ve beyaz bir tişörtle ayaklarını orta sehpaya uzatmış, televizyon izliyordu.

Gayriihtiyari, "Baba?" diye mırıldandım. Hasta mıydı? Hiç hasta görünmüyordu. Üstelik yatak döşek olmadığı sürece hasta olsa da çalışırdı.

Bana bakmadan, "Günaydın," dedi ilgisiz bir sesle. Başka hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı bile.

Şoke olmuş bir şekilde, ne diyeceğimi bilemeyerek yanına gittim. Elleri kucağında, kumanda koltuğunun kenarındaydı. Televizyona baktım, bir izdivaç programı izliyordu.

Başımı çevirmemle tekrar televizyona bakmam bir oldu.

Babam bir izdivaç programı izliyordu.

Bu yeterince garip değilmiş gibi programda da bir tuhaflık vardı. Başım televizyona dönük, öylece kalakaldım. Programı sunan adam, ülke çapında oldukça ünlü birçok film ve dizide oynayan bir oyuncuydu. Bu adam bir izdivaç programı mı sunuyordu? Hiç fark etmemiştim.

Yaşlıca bir kadın, paravanın sol tarafında dik bir şekilde oturuyordu. Yüzünde pek makyaj yoktu ve gayet sade giyinmişti. Diğer tarafında ise yaşça ondan çok daha küçük bir adam, şık bir takım elbiseyle kambur bir hâlde oturuyordu. Saçını başını özenle yapmış, sinekkaydı tıraşı olmuştu.

"Evet," dedi sunucu, heyecanlı ve güler yüzlü bir sesle. "Sadık Bey, ne dersiniz, açalım mı paravanı?"

Sadık Bey oturuşunu değiştirdi, hafifçe sunucuya doğru döndü. "Valla ben merak ediyorum Makbule Hanım'ın evi var mı, arabası var mı, ayda ne kadar kazanıyor? Beni yaşatabilecek mi? Benim tıraş masraflarımı bile karşılayamayacak biriyse ben paravanı açmaya gerek görmem!"

Bu sözleri seyirciler arasında büyük bir şaşkınlığa ve garip fısıldamalara yol açarken sunucu, seyircileri sakinleştirmek için iki elini kaldırarak insanları susturmaya çalıştı. Ardından adamın sorduğu soruyu ciddiye alarak kadına döndü.

Kadın dik bir tavırla başını kaldırdı. "Üç evim, iki de arabam var. Gelirim de gayet yerinde ama ben, beni param için sevecek birini istemiyorum. Vazgeçtim, talip malip değilim Sadık Bey'e!"

Bu, seyirciler arasında daha büyük karmaşaya yol açtı, sunucu bu kez umursamadan Makbule Hanım'a yaklaştı. "Aman Makbule Hanımcığım!" dedi ılımlı bir sesle. "Şimdi öyle demeyin, elbette insan evleneceği insanın gelirini merak eder."

Makbule Hanım'ın kaşları çatıldı. "Bu devirde mi? Kadın erkek eşitliği diye bir şey var yahu! Herkes çalışıp parasını kazanabilir..."

Sunucu şakacı bir tavırla güldü. "Siz epey maskülist bir hanımefendisiniz sanırım, ne güzel!"

Bunlar ne diyordu böyle?

Bu saçmalığa daha fazla odaklanamayacağımı düşünerek başımı yeniden babama çevirdim. "Baba, ne yapıyorsun?"

"Görmüyor musun, oğlum, televizyon izliyorum," diye geçiştirdi. "Kemal'e söyle de kahvaltını hazırlasın."

Yeni bir hayret dalgası vücudumu sardı. "Kime?"

"Neyin var bugün senin? Kemal'e işte."

Bu esnada Kemal abi mutfaktan çıktı ve bana doğru yürümeye başladı. Gerçekten de Kemal abiydi. Şoförümüz olan Kemal abi. Fatma abla neredeydi? Kafam allak bullak olmuş bir şekilde bir ona bir babama bakakaldım. Sessizliği Kemal abi bozdu:

"Kahvaltı için omlet ister misiniz, Devrim Bey?"

Havada süzülüyormuşum gibi garip bir hisle masaya doğru yürüdüm. Evde olması yetmezmiş gibi şimdi de bana kahvaltı hazırlamaktan bahsediyordu. "Abi, evde ne işin var?"

"Nerede olacaktım?"

"Fatma abla nerede?"

Bana delirmişim gibi baktı. "Sabah annenizi işe götürdü elbette."

Devrelerim yanmış gibi ona bakakaldım. Tansiyonumun düşmekte olduğunu o da sezmiş olacak ki beni kolumdan tutup

koltuğa oturttu. Oturmasaydım filmlerdeki gibi *ay bana bir şeyler oluyor* deyip yere yığılabilirdim. Rüya görmeye devam mı ediyordum? Rüyaya benzemiyordu. Sahici görünüyordu. Çaktırmadan kendimi çimdiklese miydim?

Hemen döneceğini söyleyerek gözden kayboldu ve beni babamla baş başa bıraktı. Kollarımı bacaklarımın üstüne koyup başımı elime gömdüm, yüzümü sertçe sıvazladım. Yok, etraf aynıydı. Babam arkasına yaslanmış, keyfine bakıyor, ilgiyle izdivaç programını izliyordu.

Kemal abi mutfaktan geri döndüğünde elinde bir tepsi vardı. Tepsideki kahvaltılıkları ve omleti masaya dizerken, "Bir şeyler ye de kendine gel," dedi. Sonra yeni aklına gelmiş gibi, "Hem sen neden böyle giyindin?" diye sordu.

Ancak o zaman iş için hazırlandığımı fark ettim. Bende akıl mı bırakmışlardı! Telaşla ayağa kalktım. Belli ki babam hep istediğim gibi emekli oluyordu ve tüm bu insanlara bir şeyler olmuştu ama ben kesinlikle işe gidiyordum. "İşe geç kaldım ben!"

Babam, "Ne işi?" diye hiddetlendi.

"Ne işi olacak, şirkete!"

Arkamı dönüp gitmek üzereyken kolumdan tutup yerime oturttu. "Ne işi Allah aşkına, Devrim? Yine şirkette çalışacağım diye tutturup anneni delirtmek mi istiyorsun? Hiç sırası değil, sabah çok sinirliydi. Ben söyleyeyim de."

Bacaklarımda güç kalmamış gibi yerime yığıldım.

Yok artık!

Gerçekten lanetlenmiş miydim?

Allah'ım, vallahi lanet olsun derken bunu kastetmiyordum!

Tüm bunlar bir kamera şakası olmalıydı. Dün gece aptal bir rüya gördüğüme emindim. Ne yani, o deli saçması kadın, sahiden de karşımda mıydı? Elini kolunu sallayarak her yanından korunan evimizin içine girmiş, kimseye görünmeden odama kadar gelmiş, sonra da... beni *lanetlemiş miydi?* Düşüncesi bile o kadar saçmaydı ki. Bu dünyada öyle şeyler yoktu ki!

Oldu, bir de sen bir büyücüsün Harry diyen Hagrid girsin kapıdan!

Derin bir of çekerken ne düşündüğümü fark ettim. *Her bir yanından korunan evimiz.* Bu evin her yerinde adamlar ve kameralar vardı. Adamlara görünmemeyi başardıysa bile sahiden odama giren birinin kameralara yakalanmama ihtimali sıfırdı.

O kadın gerçekten karşımdaydı ise, mutlaka yakalanmış olmalıydı.

Ani bir hareketle ayağa kalktım ve babamın serzenişlerini önemsemeden dış kapıya ilerledim. ***Omleti falan boş verin. Daha önemli işlerimiz var.***

Kapıdan dışarı ön bahçeye kendimi atar atmaz, "Kamera kayıtlarına bakmam lazım benim!" diye seslendim.

Kemal abi ve babam arkamdan geliyordu. Sesleri endişeli, adımları telaşlıydı. Ne olduğunu soruyorlardı. Değerli bir saatim mi çalınmıştı? Eve hırsız mı girmişti?

Onlara cevap verecek zamanım da hâlim de yoktu.

Kendimi bildim bileli bu evde yaşıyorduk. Boğazın kenarında hoş bir yalımız vardı. Garajda birkaç tane arabamız ve evin içinde küçük bir servet değerinde takılar... Kasada pek para tutmazdık ama evin içinde çok fazla değerli eşya vardı. Bu yüzden ev çok iyi korunurdu. Güvenlikten iki kişi sorumluydu: Eşref ve Faruk Bey. Dün kapıda Faruk Bey vardı, bugün ise Eşref Bey kulübede olmalıydı.

Gözlerim Eşref Bey'i ararken bir yandan da seslenerek bahçede ilerliyordum ama fark ettiğim gerçekle bahçenin ortasında dan diye durmak zorunda kaldım.

İkisi de yoktu.

Sandığımın aksine kulübe boş değildi.

Kulübede tanımadığım bir kadın vardı. Gözüm kadını bir yerlerden ısırıyor gibiydi ama emin de değildim. Otuzlu yaşlarında, uzun boylu, ince bir kadındı. Beni fark edince kırmızı dudaklarına kibar bir gülümseme kondurup ayağa kalktı. "Devrim Bey," diye selamladı. "Bir sorun mu var?"

"Eşref Bey nerede?"

Şaşırmış bir şekilde bana baktı, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ama sorumu yanıtladı: "Eşimi soruyorsanız, bu saatlerde okulda olması gerek. Biliyorsunuz, öğretmen kendisi."

Bağırıp çağırıp ortalığa yumruk sallamak istiyordum. Stresten terlemeye başlıyordum. Bu kadın kimdi? Zaten yeterince delirmiştim, garip göründüğümü hiç önemsemeden, "Siz kimsiniz?" diye sordum. Sesimin agresif çıkmasına engel olamadım.

"Devrim Bey," dedi tedirgin ve artık benim için endişelenmeye başladığını belli eden sesiyle. "Benim, Melda. Evin güvenliğinden sorumluyum. Beni hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Göğe dönüp, *"Haaaayııırrr!"* diye bağırsam filmlerdeki gibi, soğuk terlerle uyanır mıydım? Sanmıyordum. Artık sıkılmış bir şekilde, "Görüntüler!" dedim. "Gecenin kamera kayıtları lazım bana. Eve biri girdi dün. Hatta odama!"

Ben kafayı yemeden evvel şu görüntülere baksak iyi olacaktı. Bana garip gözlerle baktı, söylediğimin doğruluğundan emin değil gibiydi. Haklıydı. Bu eve herhangi biri gerçekten girebildiyse, birçok şeyi çalmış olmalıydı. Oysa her şey yerli yerindeydi.

Malum, akıl sağlığım hariç.

Yine de lafımı ikiletmedi. Evin etrafından dolaştık ve onlar için ayrıca yapılmış olan, müştemilata bitişik odaya girdik. Birden fazla kişi olduklarında burada dinlenirlerdi ve kayıtlar da bu odada tutulurdu. Evin her yerindeki kameraların görüntülerini küçük küçük gösteren üç tane bilgisayar ekranı, kapının hemen karşısındaki duvarda, masanın üzerinde duruyordu. Yan duvarda uzun bir koltukla, hemen yanında üzerinde atıştırmalık ve sallama çayların olduğu bir masa vardı.

Birkaç uzun adımla bilgisayarların önüne oturdum ve Melda Hanım'ın sanki senelerdir burada çalışıyormuş gibi bir alışmışlık ve bilmişlikle bilgisayardaki görüntüleri açmasını izledim. Yani buraya öylesine konulmuş bir oyuncu falan olsaydı, tüm bunları

yapamıyor olması gerekirdi. Ama belki de bunları da öğrenmişti. Biri bana sahiden iğrenç bir kamera şakası yapıyor olabilir miydi?

"Kaç sularını görmek istiyorsunuz, efendim?"

"On bir, on bir buçuk gibi. Sen on birle on iki arasını aç."

Sıralı olan dosyalardan, bahsettiğim zaman aralığını bulup tıkladı. Ardından ekranda bir yüklenme ibaresi belirdi ve hemen sonra bir video oynatıcı açıldı.

Tek sorun, oynatıcının ekranının tamamen siyah olmasıydı. Video oynamıyordu. Herhangi bir uyarı da çıkmıyordu. Ekran bomboş ve siyahtı.

Melda Hanım'ın, hemen yanımda gerildiğini hissettim. "Bu videoda bir sıkıntı olmuş olmalı, efendim ama diğer açılardan çeken kameralara bir bakalım."

Telaşlı ve hızlı hareketlerle diğer videolara tıkladı ama hiçbiri açılmadı. Başka saat aralıklarına tıkladığında görüntü, olması gerektiği gibi oynamaya başlıyordu ama on bir ile on iki arasındaki tüm görüntüler sorunluydu.

"E... efendim..." dedi kekeleyerek. "Arıza olmuş olmalı. Ben hemen görevlilerle görüşüp cihazlara bakmalarını sağlayacağım."

Sormak üzere olduğum sorunun cevabını çoktan biliyordum. "Eski videolar kurtarılabilir mi sence?"

"Efendim, cihaz hiç kayıt yapmamış gibi görünüyor... Bunu düzeltemeyiz maalesef ama bir daha tekrarlanmaması için elimden geleni yapacağım. Çalınan bir eşyanız mı var?"

Sorusunu yanıtsız bıraktım ve ekranlara arkamı döndüm. Kelimenin tam anlamıyla başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor gibi hissediyordum.

Sinirden duvarları yumruklamakla bir bebek gibi ağlamak arasında gidip gelerek sandalyede uzun bir süre oturdum ve ne yapacağımı düşündüm.

Etrafta çıt çıkmıyordu. Sanırım kimse bana dokunmaya cesaret edemiyordu, babam bile kapının dışında durmuş, beni uzaktan seyrediyordu.

Ne kadar süre öyle boşluğa bakarak düşündüm, bilmiyorum ama sonunda aklıma gelen tek şey, Serhat'ı aramak oldu

Serhat'la, ailelerimiz yakın olduğu için birlikte büyümüştük. O, Miray ve ben küçüklükten beri arkadaştık. Deren ise sonradan katılmıştı aramıza. Lisede tanışmıştık ama kısa zamanda onu da aramıza almıştık. Beraber büyümenin etkisi miydi, benzer ailelerden gelen benzer sorunlara sahip olmanın etkisi miydi, bilmiyordum ama bu dünyada bana Serhat'tan daha yakın kimseyi düşünemiyordum.

Üstelik kendisi tanıdığım en gerçekçi, en mantıklı insandı. Beni gerçek dünyaya çeker alırdı.

Deliriyorsam söylerdi. Bütün bunlar bir kamera şakasıysa da onun tüm bu saçmalığa bulaşma ihtimali yoktu.

İnsanları hiçbir şey söylemeden arkamda bırakarak eve geri girdim, kimseyi dinlemeden cüzdanımı ve arabalardan birinin anahtarını cebime attım. Evden çıkmak üzereyken kapının eşiğinde telaşlı bir yüzle koşturan babamla karşılaştık.

"Oğlum, ne yapıyorsun?" diye endişeli sesiyle sordu. Önümde duruyor, geçmeme engel oluyordu.

"Serhat'a gidiyorum," diyerek geçiştirmeye çalıştım. Hemen yanındaki küçük boşluktan geçmek için bir hamle yaptım ama buna engel oldu.

Ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakarken, "Tamam," dedi. "Ama geç kalma, akşam yemeğine burada olursun. Annen geriliyor sonra, malum."

Yüzümün buruşmasına engel olamadım. Bu, Miray'a sık sık söylendiğine şahit olduğum bir cümleydi. *"Nereye gidiyorsun? Kimlerle? Kaçta dönersin? Sakın geç kalma. Yemeğe kadar eve dön, baban kızıyor sonra."*

Herkesi tutup sarsmak, her birinin gözlerinin içine bakarak *neler oluyor* diye sormak istiyordum. Bunun yerine akıl sağlığımı korumaya çalışarak babama cevap vermeyi reddettim ve çevik bir

hareketle yanından geçtim. Hızlı adımlarla garaja yöneldim ve kendimi arabama attım.

Ana yola çıkarken Serhat'ın şirkette olduğunu düşünüyordum. Yine de önden aramaya karar verdim, bir sürprizi daha kaldıracak hâlde değildim.

Telefonu keyifli bir sesle açtı. "Alo?"

"Neredesin?" diye sordum direkt.

Şaşırdığı için olsa gerek, kısa bir an duraksadı ama hemen sonra, "Evde ama hazırlanıyorum," dedi. "Bugün çekim olduğunu söylemiştim."

Bir kaza yapmaktan korkarak arabayı, bulduğum ilk uygun yere çektim. Sessizliğim onu telaşlandırmış olacak ki, "Devrim?" dedi bir süre sonra.

Cevabını duymaktan korktuğum bir soru sormak üzereydim. Serhat'ın çekimle işi olmazdı. Serhat, şirketin muhasebe bölümünün başındaydı. Sesim neredeyse titreyerek, "Ne çekimi?" diye sordum.

"B12 eksikliğin mi var senin? Dün konuştuk ya, kardeşim, bugün bir dergide kapak çekimim var. Markamız için çok önemli, hatta Miray da orada olacak... Hatırladın mı?"

Bu esnada iki şey aynı anda oldu.

İlki, olayların arasındaki bağı görmeye başladım. Bugün önemli bir çekim vardı, doğru... O çekimi, şirketin defilelerindeki en iyi model olarak Deren yapacaktı ve ben de orada olacaktım.

İnsanlar yer değiştirmişti. *Herkes.*

İkincisi, bu farkındalık hissiyle aynı anda, sokağın görüntüsü dikkatimi çekti. Köşede bir kadın simit satıyordu. İleride bir kaza olmuştu, polisler gelmişti. Kazayı yapanlardan tutun da polislere kadar hepsi kadındı. Birkaç erkek görebiliyordum ama onlar da işe bulaşmıyor, kenardan olanları izliyordu. Apartmanlarda birkaç kişi kazayı merak ettiği için olsa gerek, cama çıkmış, ilgiyle manzarayı izliyordu.

Hepsi erkekti.

Boğazıma bir yumru oturdu. Sırtımdan soğuk terler boşalıyordu.

Şakaydı. Şakaydı, değil mi?

Deliriyordum, değil mi?

Ani bir kararla arabadan çıktım, kapıyı sertçe kapattım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir rüyadaydım. Bu bir rüya olmalıydı. Ne yazık ki yüzüme çarpan rüzgârı hissedebiliyordum. Nefes nefese kalıyordum. Kesinlikle bir rüyaya benzemiyordu. Üstelik rüyalardan, *bu bir rüya* dediğiniz anda uyanmanız gerekmez miydi?

Lanetlenmiştim.

Bunu düşünmem bile komikti, biliyordum ama tüm dünya bana bir oyun oynuyor olmalıydı. *Truman Show*'daki[1] gibi...

O Büyücü Kadın'ı bulmalıydım. Her şeyi başlatan oydu. Belki onu bulursam, her şey eski hâline dönebilirdi. Onu tamamen iyi ve zararsız bir insan olduğuma ve lanetlenmeyi hiç hak etmediğime ikna edebilirdim. Ya da en azından buradan nasıl çıkacağımı sorabilirdim. Onu ilk kez gördüğüm yere çok da uzak değildim.

Neden koştuğumu bilmeden koştum. Aceleden ziyade bu öfkeyi ve telaşı içimden atma içgüdüsüyle koştum, kaslarımın öylesine bile olsa hareket etmesine ihtiyaç duyarak koştum. Bu konuda bir şeyler, ne olursa olsun bir şeyler yapmış olma ihtiyacıyla var gücümle koştum.

Onu gördüğüm yere yaklaşırken gözüme önce yerdeki bez ve üstündeki masal kitapları çarptı. Umutlanarak hızımı arttırdım ama bezin üstündeki adamı gördüğümde artık iyiden iyiye delirdiğime karar verdim.

Büyücü Kadın'a değil, Büyücü Adam'a bakıyordum. Yüzü neredeyse aynıydı, yalnızca daha sert yüz hatları vardı, bıyığı ve sakalı uzamıştı. Saçları tıpkı dünkü gibi Einstein'ın meşhur fotoğrafındaki saçına benziyordu.

---

[1] The Truman Show, 1998 yapımı distopik film.

Dün bir kadınla muhatap olmuştum. Emindim.

Tıpkı Büyücü Kadın gibi bilge ama yaşlı ses tonuyla, sorarcasına, "Evladım?" diye mırıldandı. Yüzünde uyuz, hafifçe alık ama kötücül bir gülümseme vardı. Sanki o gülüşüyle hiçbir şey bilmediğini göstermek istiyordu ama gözleri, cam gibi parlayan hain, bilmiş, gaddar gözleri onu ele veriyordu. Bu ihtiyarın her şeyin farkında olduğuna emindim. Hainin tekiydi. Tıpkı Büyücü Kadın gibi...

"Nasıl çıkacağım buradan?"

Bu sözlerim onu daha da güldürdü. Ortada bir espri varsa da ben gülmüyordum. Soruma cevap vermeyince bir sonrakini sordum. Saçmaydı ama elimde değildi. "Sen neden erkek oldun ki?"

"Evladım," dedi yorgun bir sesle. Artık sırıtıyordu, beyaz dişlerinden biri yoktu. "O nasıl laf öyle?"

"KİM BOZACAK BÜYÜYÜ PEKİ?" diye bağırdım. Bağırdığımı fark edince derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

İstifini hiç bozmadan, sanki ben bunu her gün yapıyormuşum gibi, "Sen, tabii ki..." dedi. "Bunları anaokulunda öğretiyorlar sanıyordum. Eğitim sistemi hepten gitmiş... O konuda da bir şeyler yapmak gerek ama anlamıyorsunuz işte, yaşlandık..."

"Teyze, ne diyorsun sen Allah aşkına!"

Sabrı tükenmiş olacak ki yüzündeki o keyifli sırıtış söndü. Gözlerindeki deli ifade, yerini öfkeye bıraktı. Yüz hatları gerilip rüyamdaki gibi korkunç bir hâl aldı. "Diyorum ki!" dedi hiddetlenerek, dişlerinin arasından. "İşte senin lanetin... Bir dersi hak etmişsin. Bu büyüyü bozmadığın sürece bu dünyada hapsolacaksın. Kurallar dün söylendi. En iyi şansın bu, süre sınırlaman yok. Vaktin kısıtlı olsaydı, çok zor olabilirdi... Ama büyüyü nasıl bozacağını sana kimse söyleyemez. Büyü bağlar herkesin dilini. Ben bile, istesem bile söyleyemem. Bunu keşfetmeni izlemek keyifli olacak. Bu dünyada ölürsen gerçekten ölürsün. Bu yaşadıkların gerçek... Bunu unutma... Hadi güle güle."

Terbiyesiz adam, lafı biter bitmez eliyle beni kışkışladı. Sinirlerim iyiden iyiye bozulmuş bir şekilde onu arkamda bıraktım ve az öncekinin aksine sakin adımlarımı arabama yönlendirdim.

Bu büyücü zımbırtısıyla daha fazla konuşmayacaktım. Belli ki sadece sinirlerimi bozacak, fayda edecek hiçbir şey de söylemeyecekti.

Kendimi arabama attım, havalandırmayı sonuna kadar açtım ve derin, çok derin ve uzun bir nefes aldım. Önce sakinleşecek, sonra da ne yapmam gerektiğini bulacaktım.

O Son Odunu Atmayacaktın

Sahil yolundan Serhat'ın evine giderken deniz kenarı boyunca balık tutan kadınları görebiliyordum. Yan yana dizilmiş, neşeyle gülüyor, ellerinde oltalarla bekliyorlardı. Bu sahilde balık tutan tüm insanlar erkek olurdu ama daha önce bunu hiç fark etmemiştim. Şimdi, aksi söz konusu olduğunda görüntü istemsizce gözüme takılıyordu. Sorsaydınız, gayet de bir kadının da balık tutabileceğini söylerdim. Ama bir gün bile, burada balık tutan kadın görmemiştim. Ta ki bugüne dek.

Oltamı alıp aralarına karışsam, kadınlar ne tepki verirdi, merak ediyordum. Aralarında bir tane bile adam yoktu, beni garip karşılarlar mıydı? Dışlanır ya da hor görülür müydüm? Ya da balık tutamayacağımı, bu işi kesinlikle beceremeyeceğimi düşünürler miydi?

Bu film bir yerden tanıdık geliyordu.

Düşüncelerimi dağıtabilmek için yola odaklandım ve balık tutan kadınları unutmaya çalıştım. Daha çözüm odaklı olmam gerekiyordu, sorunlara ve bu dünyaya takılıp kalamazdım. Buradan kısa sürede çıkmalı, kendi dünyama dönmeliydim. Akıp

giden bir hayatım vardı, onu kaçıramazdım. Rüya ya da illüzyon, bu şeyin beni daha fazla içine çekmesine izin veremezdim.

İstanbul trafiği el verdiğince hızlı bir şekilde Serhat'ın evine gittim. Aynı yakada ama farklı semtlerde oturuyorduk. Yapılaşmanın çok olmadığı bir alanda, müstakil bir evleri vardı. Barbekü partilerimizi onların evinde verirdik, kahvaltılarsa genellikle bizim evde, boğaz kenarında olurdu. Rutinlerimizi, hayatımızı seviyordum.

İçim bu düşünceyle iyiden iyiye sıkılırken kapılarını çaldım. Bahçenin kapısı içeriden otomatik açılıyordu, evdeki hizmetlilerinin beni kameradan gördüğünü biliyordum. Nitekim çaldıktan birkaç saniye sonra kapı hızla açıldı. Yemyeşil bahçenin ortasındaki küçük taş yoldan geçip demir kapıyı çalmaya hazırlandım ama kapı, ben çalmadan açıldı.

Serhatların evindeki yardımcıları da en az kendi evimdekiler kadar iyi tanırdım. Aysel abla, evlerindeki en eski yardımcılarıydı ve Serhat'ı o büyütmüş sayılırdı. Sonradan başka yardımcılar da almışlardı ve bu yardımcılardan Zeynep abla ve kızı Suzan mutfakla ilgilenirdi.

Kapıyı Aysel ablanın açmasına alışıktım. Serhat için anne gibi olduğundan benim için de bir teyze gibiydi. Onu gördüğümde burada babamın olmamasının da verdiği rahatlıkla ona sarılır, Serhat'la sohbet etmeden önce onunla sohbet ederdim.

Maalesef bu garip lanet, benden onu da almıştı. Kapıyı pala bıyıklı, asık suratlı, kısa boylu ve kilolu bir beyefendi açtı. Beni görünce çatık kaşları düzeldi, hiç gülmeyecekmiş gibi asık görünen yüzü aniden gülmeye başladı. "Oo, Devrim oğlum gelmiş! Geç yavrum, geç içeri."

Bana, Aysel ablaya sarıldığım gibi sarıldı. Kollarımda derman yokmuş gibi hissettiğimden ama daha da önemlisi, bu adamı hayatım boyunca hiç görmediğimden kendimde ona sarılacak gücü bulamadım. Bana kısaca sarıldı, sırtıma pat pat vurdu ve geri çekildi.

Yüzüme daha dikkatli baktığında gözleri endişeyle doldu. "Oğlum? Neyin var senin?"

Sorusunu görmezden gelerek yanından sıyrıldım ve yolunu bildiğim merdivenlere yöneldim. İkinci kata hızlı adımlarla, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak geçtim ve Serhat'ın odasına yöneldim.

Kapıyı tıkladıktan kısa bir süre sonra onun, "Gel," diyen sesini duydum ve kapıyı alacaklı gibi bir anda, ileri doğru açıp içeri girdim.

Telefonda söylediği gibi hazırlanıyordu. Üstünde rahat bir eşofman altı ve beyaz bir tişört vardı. Ben içeri girdiğimde saçlarını fönlüyordu. Tıpkı telefondan duyduğum gibi bir kenarda duran bilgisayarında Tarkan'ın Karma albümünden Kuzu Kuzu şarkısı çalıyordu.

Bu albüm Serhat'ın en sevdiği albümdü, ondan gerçek bir iz görebilmek beni gülümsetti ama bunun dışında ortada tebessüm edilecek hiçbir şey yoktu. Saat neredeyse öğlen olmuştu ama Serhat evdeydi. Belli ki şirketteki mali işlerle uzaktan yakından alakası yoktu.

Artık bacaklarımın beni taşıyamayacağını düşünerek birkaç adım attım ve kendimi yığılırcasına koltuğa bıraktım. "Serhat," diye mırıldandım isteksiz ve boş bir sesle. Alacağım cevabı tahmin edebiliyordum. "Sen üniversitede ne okudun?"

Serhat ve ben, ilkokulda, ortaokulda ve lisede olduğu gibi üniversitede de sınıf arkadaşıydık. İkimizin ailesi de işletme okumamızı istiyordu, böylece zamanı geldiğinde şirketle ilgili işlere daha rahat uyum sağlayabilecektik. Ben o zamanlar bile küçük çizimler yapıyordum ama babam tasarımla ilgili bir şey okumama öyle şiddetle karşı çıkmıştı ki, sonuçta ikimiz de işletme okumuştuk.

Ne modelliği, diye ağlamak istiyordum yüzüne. *Amfideki sıralarda yan yana oturmadık mı?*

Düşüncelerimi, soruma karşılık aniden arkasına dönerek dağıttı. Bana kulaklarımla gözlerim yer değiştirmiş gibi bakıyordu. "Sana da merhaba, Devrim. Neyin var, kardeşim?"

"Sen cevap ver."

"Üniversite okumadığımı ve genç yaşta babam vasıtasıyla bir ajansa kaydolduğumu biliyorsun."

Doğru, biliyordum. Biliyordum ama bu, Deren için geçerliydi. Sık sık diplerini boyattığı kızıl saçları, büyük gözleri, biçimli dudakları, uzun boyu ve ölçülü hatlarıyla her zaman harika bir model olmuştu. İşini severdi. Şimdi ne iş yaptığını duymak bile istemiyordum. Karnıma ağrılar giriyordu.

Serhat'a, geldiğimden beri ilk kez baktım ve görüntüsündeki bazı değişiklikleri böylece fark ettim. Saçları genç yaşta ağarmaya başlamıştı, irsî bir şeydi ama hiç boyatmamıştı. Hafifçe kırlaşmış saçını sevdiğini söylerdi hep. Uzun boyluydu ve biraz çelimsizdi. Üstelik hiç spor yapmamıştı.

Oysa şimdi, bir magazin dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu. Chris Evans'ın *Kaptan Amerika* filmindeki dönüşümü gibi aniden kaslı, heybetli bir adam oluvermişti. Boyu aynıydı aynı olmasına ama vaktinin hatırı sayılır bir kısmını spor salonunda geçirdiği belliydi. Omuzları geniş, kolları kaslıydı. Saçları da simsiyahtı, boyatmış olmalıydı. Hatta sanırım... Normalde almadığı kaşlarını bile almıştı.

"Sen spora mı başladın?"

"Artık neyin var diye sormayacağım bile," dedi bıkmış bir sesle. Şu yatağın kenarına çöküp ağlamak istiyordum ki soruma cevap verdiğini duydum. "Bıraktım mı ki hiç? Salarsam iş bulamam, biliyorsun."

Üçlü buluşmalarımızda Deren'e yedirmeye çalıştığımız çikolatalı pastaları düşündüm. Asla ağzına sürmez, zaten sevmediğini söylerdi. Sahiden sevip sevmediğini hiç merak etmemiştim.

Benim artık çıkmam gerekiyor," dedi sıkkın bir sesle. "Geç olmadan sen de eve dön artık. Validenin gazabına uğrama. Hem

belli ki kafan dalgın. Dinlen biraz. Ateşin mi çıkıyor acaba, hasta mı olacaksın? Seni bırakalım istersen."

Son bir güçle ayağa kalktım. "Yok," dedim durgunca. "Arabayla geldim."

Yüzünden bir hayret ifadesi geçti. "Tek başına çıkmana nasıl izin verdiler? Yanına mutlaka şoförünüzü verirlerdi hâlbuki."

Evden bir hışımla çıkışım gözümün önüne geldi. Muhtemelen yanıma şoför verirlerdi ama fırsat bulamamışlardı, zaten şoförümüz de annemlerle olmalıydı. Miray bu yüzden dışarı çıkmakta zorlanırdı, ne bir başına arabayı alıp gitmesine izin verirlerdi ne de ona bir şoför ayarlarlardı. Kızcağız kısıtlanıp durmaktan öyle bıkmıştı ki bir noktada bir şeyler istemeyi bile bırakmış, odasından çıkmaz olmuştu.

"Biraz alelacele çıktım da," dedim sıkıntıyla. "Neyse, sen... çekime yetiş. Ben de eve geçeyim."

Kapının önünde vedalaştık. Arabaya binip oturdum ama annemi görmeye henüz hazır değildim. Miray'ı görmeye bile hazır değildim. Ama sanırım olacak olanı ertelemenin de bir âlemi yoktu. Zaten bir yolu da yoktu. Miray'ınkine benzer bir hayat yaşayacaksam gece dışarıda olmama izin vermeyeceklerine adım gibi emindim.

Tüm yolu sakinleşmeye çalışarak geçirdim. Yarım saat sonra evin önündeydim. Arabayı garaja tekrar bıraktım ve inmeden önce saate baktım, saat beş bile değildi. Oysa o kadar oyalanmıştım. İşe gitmediğim bir güne hiç alışık değildim.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir hâlde arabadan indim. Fiziksel bir yorgunluk değildi bu. Kendimi tükenmiş hissediyordum. Bir günde. Yalnızca bir günde...

Bütün bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığı sorusu beynimin arkasında kesintisiz bir şekilde yanıp sönüyordu.

İçeri girdiğimde Kemal abi sofrayı kuruyordu. Babam yine televizyon izliyordu. Yaklaşıp televizyona bakarak onun yanına, koltuklardan birine oturdum ve artık kendimi tutamayarak bir

kahkaha koyuverdim. Televizyonda bir yemek programı vardı, sağ alt köşede adı şu şekilde yazılmıştı: *Damatlar Mutfakta.*

Belli ki kayınbabaları da sofradaydı. Beş adam bir sofranın başında oturmuş, günün damadı olan esmer adayın pişirdiği pirzolayı tartışıyordu. Sofranın başında aşina olduğum bir yüz vardı, normalde akşam haberlerini sunan ünlü bir spiker.

Masanın başında, spikerin hemen yanında oturan kayınbaba, sanırım sofranın sahibi de oydu, "Peki, İsmail Bey, pirzolanın tam olarak nesini beğenmediniz?" diye sordu agresif bir sesle.

Hitap ettiği adam pala bıyıklı, kısa boylu, oldukça kilolu, esmer bir abiydi. Saçları dökülmüştü, yüzünün her zerresiyle somurtmaya ant içmiş gibi bakıyordu. "Valla Kadir Bey, kaç dakika mühürlendi bu pirzola?"

Kadir Bey boğazını temizledi. "Bir dakika. Ne olmuş?"

"Kaç dakikada pişti?"

"On beş dakika! Az mı pişmiş?"

"Başında durdunuz mu?"

Kadir Bey bu soruyu beklemiyor olacak ki, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Nasıl yani?"

"Başını diyorum, beklediniz mi? Sürelerden emin misiniz?"

"Evet, yanlarında yattım yemeyip! Ne diyorsunuz, İsmail Bey?"

"Bu et en az üç dakika mühürlenmiş, yarım saat de pişmiş! Utanmıyor musunuz yalan dolan konuşmaya! O kadar sert ki, bir dişim kırıldı!"

"Tüh ki ne tüh! Ağzınızda kalan son diş de düştü demek!"

Bu garip atışma devam ederken gülüşümü artık kontrol edemiyordum. Bu, kontrol edemediğim bir şok ânı gibiydi. Gülüşüm kahkahadan çok mekanik bir hareketi andırıyor olmalıydı. Gözümden yaş gelene kadar öyle çok güldüm ki babam endişelenip elini omzuma koydu.

"İ... iyiyim," demeyi başardım. "Bugün sinirlerim bozuldu biraz."

"Kemal sana bir yeşil çay yapsın."

Bu, sinirlerimi daha da gevşetti ve kahkaham iyice rayından çıktı.

"Kemal," diye seslendi babam iyice telaşlanarak. "Şu çocuğa bir su, bir şey getir. Oğlum, neyin var?"

Elimle işaret ederek onu iyi olduğuma inandırmaya çalıştım ama muhtemelen ne demek istediğimi anlamadı. Ancak zorla içtiğim bir bardak sudan ve babamın gürültüden sıkılıp televizyonu kapatmasından sonra kendime gelebildim. Ellili yaşlardaki koskoca adamlar, damatların yaptığı pürenin yeterince pürüzsüz olmadığından bahsederken nasıl sakin kalabilirdim ki?

Biraz aklımı toplamak için annem gelene dek odama çıktım. Yatağıma oturdum ve uzun uzun derin nefesler aldım. Serhat kadar olmasa da ben de zekâsıyla tanınan bir adamdım. Bu işin içinden bir şekilde sıyrılırdım. Laneti bozmaktan önce, belli ki laneti anlamam gerekiyordu. İçimden bir ses, henüz her şeyi görmediğimi fısıldıyordu.

Annem gelene dek biraz düşünerek biraz da uyuklayarak vakit geçirdim. Uyandığımda saat sekize geliyordu, bu saatlerde hep yemek yerdik. Sanırım artık annemi ve Miray'ı görmenin zamanıydı. Onları görmeye neden hazır olmadığımı bilmiyordum, bunca şeyden sonra annemin ve ablamın güç sahibi olduğunu görmek bana kendimi kötü mü hissettirecekti?

Annem, hayatını babama adamıştı. Söylediğine göre annem genç bir kadınken babası, babamla evlenmesi gerektiğini buyurmuştu ve annem bu önerinin üzerine atlamıştı. Kendi ailesiyle rahat değildi, mutlu değildi. Bu dünyanın içine doğmuş olmasına rağmen sosyete ona göre değildi ve babamın onu bu hayattan kurtaracağını zannetmişti. Oysa Ahmet Zedavengidar, babasından bile kötü çıkmıştı. Güç ve para hevesi, küçük şirketini kısa sürede büyütmesini sağlamıştı. Dahası, annemi çok sevdiği çizim ve boya işlerinden uzaklaştırmış, sosyal ağlarını genişletebilmek için onun aracılığıyla sık sık sosyetenin toplantılarına

katılır olmuştu. Babam, annemin en büyük pişmanlığıydı. Bunu biliyordum çünkü bu cümleyi, kendi kulaklarımla duymuştum.

Ablamsa bambaşka bir hikâyeydi. Babama göre şirket, tamamen ailenin erkekleri aracılığıyla yönetilmeliydi. Ablam hem kıyafet tasarımlarına hem de yönetime küçüklükten beri ilgiliydi ama bu ilgiyi belli ettiği ilk günden beri babamın gazabına uğramıştı. Güzel kıyafetler giyinmeli, hizmetlileri etrafında dolaştırmalı, her gün kredi kartını patlatacak alışverişler yapmalı, diğer şeyleri umursamamalıydı. Oysa Miray, şirketin gelir gider tablolarını ezberliyor, mali açıkları yakalıyor, akşam yemeklerinde neye yatırım yapmamız gerektiğine dair ciddi fikirler sunuyordu.

Babam, Miray'ın ışığını hemen söndüremedi ama istikrarıyla bunu başardı. Miray'ın ekonomiden anlıyor olması bir şeyi değiştirmedi. Şirketteki tüm çizerlerden daha iyi tasarım yapıyor olması da hiçbir şeyi değiştirmedi. Elini attığı her işin önü kapatıldı, önüne çıkan her fırsat elinden alındı. Hemen değil ama en sonunda, yılların sonunda Miray da sıkıldı, anladı, bir yolu yoktu. Annem gibi o da evin duvarlarına veya sosyetenin yalancı kahkahalarına mahkûmdu.

Annem sosyetenin kahkahalarını seçti, Miray evin duvarlarını.

Aşağı inmeden bile, bu iki kadını güç ve ihtişam içinde göreceğimi biliyordum. Ama bazı anlar vardır, ne yaşayacağınızı ne kadar bilirseniz bilin, büyüklüğünü tahmin edemezsiniz. Gördüğünüz andaki şaşkınlığınızı, hüznünüzü, korkunuzu bilemezsiniz.

Merdivenleri ağır adımlarla indim, tedirgin bakışlarımı etrafta gezdirdim ve sonunda, annemi gördüm. Bakakaldım, gözlerimi başka hiçbir yere çeviremedim.

Annem; yani normal annem, benim annem, bu saatlerde ayakta olurdu. Babam işten yeni geldiği için onu rahat ettirmeye uğraşır, mutfakla salonun arasında mekik dokur, insanlara emirler yağdırırdı. Oysa şimdi, her akşam babamın işten geldikten sonra oturduğu koltukta oturuyordu.

Bir tabloya benziyordu.

Annem uzun boylu bir kadındı. Buna rağmen babamın yanında çok kısaymış gibi çelimsiz dururdu, itiraf etmek istemezdim ama *güçsüz* dururdu.

Şimdi koltukta dimdik oturuyordu. Ömrüm boyunca upuzun ve ensesinde toplu gördüğüm saçları, erkek saçı gibi kısacık kesilmişti. Normalde simsiyah ve boyalı olan saçlarına dokunmamıştı, kır saçları yer yer beyaz, yer yer griydi ve ona otantik bir hava katıyordu. Cam gibi mavi gözleri, taktığını hiç görmediğim kemikli gözlüklerinin ardından parlıyordu. Yüzü makyajlıydı, göz kalemine kadar her şeyi tamamdı. Ojeli ve uzun tırnaklarıyla kucağındaki tabletinde bir şey inceliyor gibi görünüyordu.

Hareketlerimi duyunca başını kaldırdı ve beni görünce kalın dudaklarıyla kocaman gülümsedi. Onu hiç bu kadar neşeli ve mutlu görmediğimi o an fark ettim. "Devrim, oğlum! Nasılsın?"

Konuştuğumu bile fark etmeden, "Anne?" diye mırıldandığımı, kendi sesimi duyunca anladım.

"Ah, bir tanem," dedi beni görünce. Bir kadına göre pes ama şefkat dolu sesi beni kucakladı. Kendimi, annemi gördüğüm için ağlayacak gibi hissettim. Fakat o, benim annem miydi? Tanıdığım kadına hiç benzemiyordu.

Ben cevap vermeyince annemin tebessümü hafifçe soldu, gözlerine endişe yerleşti. "Evladım, babanlar tüm gün iyi olmadığını söyledi. Kameralara da baktırmışsın, neyin var? Bir şeyini mi kaybettin?"

Cevap veremedim.

Bir şeyimi kaybetmiştim ama neyimi kaybettiğimi nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Anne," dedim, boğazımın gitgide kuruduğunu hissederek. "Hiç, bir sabah uyandığında farklı bir dünyaya uyanmışsın gibi hissettiğin oldu mu?"

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "O ne demek Allah aşkına, Devrim? Evde kala kala sana bir hâller oldu! Fatma ablanı yanına verelim de seni bir dışarı çıkarsın, gezdirsin. Artık araba yarışı mı

izlemek istersin, futbola mı gitmek istersin, bilmem. Tamam, normalde çok istemiyoruz ama bu kadar sıkıldıysan..."

Seni bir gezdirsin mi? Köpek miydim ben, kim kimi nereye, nasıl gezdiriyordu yahu?

"Futbol maçına gidebilir miyim yani?" diye sordum, yalnızca cevabını merak ettiğim için.

Rahatsız olmuş görünerek kollarını bağladı. "Eh, yani bomboş bir işe bir sürü para... Ne gerek var, bilmiyorum ama çok kötü görünüyorsun, evladım. Madem öyle, yanında biriyle gidebilirsin bu seferlik. Ama geç dönmezsin. Sevmiyorum o ortamları, siz erkekler bir araya gelince saldırganlaşıyorsunuz, malum. Dikkatli ol, millete de uyma..."

Bir televizyon dizisindeymişim gibi hissederek *"Anne, senin dillerin neler söylir,"* diye isyan etmek istiyordum. Maalesef bunu yapamayacağımı biliyordum, ne diyeceğimi bilemeyerek dilimi ıslattığım sırada dış kapının sesi duyuldu ve beni bekleyen ikinci şok dalgası yüzüme çarptı.

Miray. Ablam. Bu dünyada bir tane kardeşim vardı ve o da kendimi bildim bileli mutsuzdu. Bu hayatta hiçbir şeyi yapmasına izin verilmemişti, ışığının günden güne solduğuna ilk ben şahit olmuştum. Önce dışarı çıkıp insanlarla görüşmeyi bırakmıştı. Sonra çizmeyi bırakmıştı. Sonra haberleri, piyasayı, hisseleri takip etmeyi. Dünyadan haberinin olmadığı bir noktaya gelmişti; akşama dek odasında yaşar, dizi ya da film izler, kitap okur, ne yaptığını bilmediğim bir şeyler yapar ama kimsenin işine karışmazdı. Yemek sofralarında ağzını açmazdı. Biri bir şey söylediğinde mimik bile oynatmazdı. Ne düşündüğünü anlayamazdınız, anlamak istediğinizde dahi konuşmazdı. Hayallerimde, anılarımda belki de, konuşkan ve neşeli bir Miray vardı. Koşturan, enerjik. Bıcır bıcır. Onu hep hayal ettiğimi düşünmüştüm. Yanıldığımı o an anladım. Onu gördüğüm o ilk an.

Kapıdan öyle bir girdi ki, bir süperstarla tanışıyorum zannettim. Taramaya bile üşendiği kahverengi saçlarını şimdi dalgalar

hâlinde sırtına dek uzatmıştı ve yüzüne dökülen uzun perçemleri vardı. Yüzünde kocaman, kahverengi bir gözlük gözlerini gizliyordu ama kocaman gülüşü, ne kadar neşeli olduğunu gösteriyordu. Üstünde yazlık, çiçekli, pembe bir elbise vardı ve ayağında yüksek stilettolar. Her iki kolundan sayamadığım kadar çok alışveriş torbası sarkıyordu.

Kemal abi, kelimenin tam anlamıyla yoktan var olarak görüş açıma girdi ve Miray'ın elindeki torbaları telaşla aldı.

"Selamlar!" diye şakıdı Miray, salona doğru uzun ve kendinden emin adımlar atarken. Gözlüğünü çıkarıp saçlarına taktı ve doğrudan bana bakarak gülümsedi. Gözleri, kahverengi birer çikolata gibi *neşeliydi.* Kendimi mutluluktan ağlayacak gibi hissettim. Ablamı uzun zamandır görmemişim de şimdi kavuşmuşuz gibi bir his doldu yüreğime. Bu dünyada ilk kez güzel bir şey görmüşüm, bir sanat eserine bakıyormuşum gibi hissettim. Bunu o da fark etti.

"Devrim!" dedi incecik sesiyle. "Neyin var, kuzum? Bana niye öyle bakıyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Hiç..." dedim titremesine engel olamadığım sesimle. "Nereden böyle?"

"İş çıkışı bir alışveriş yapalım dedik!" derken yürüdü ve kendini karşımdaki koltuğa bıraktı. Belli ki yorulmuştu. "İş çok yoğundu ama ee, alışveriş de lazım! Stres atmak şart!"

"Nasıl geçti iş yeri?" diye sordum özlem duyarak. Daha bir gün olmuştu ama ben yaptığım işi seviyordum ve şimdiden özlemiştim.

Miray gözlerini kapatırken, "Şirket karışıktı bugün biraz ama çok kötü değildi," diye mırıldandı yorgun argın bir sesle. "Bugün yeni bir moda tasarımcısı işe aldık. Çok ünlü bir kadın... Onu kaptığımız için çok şanslıyız. Bizim için çok iyi olacak."

Ağzımda kuru, boş bir tatla, "Harika..." diye mırıldandım.

Belki de bu büyüyü bozmanın yolu, kendi ayaklarımın üstünde durabilmekti. Şirkete geri dönersem, çalışırsam ve kendi

paramı kazanabilirsem, yani anaerkil bir dünyada bir erkek olarak da tek başıma yaşayabileceğimi kanıtlarsam büyünün bozulması gerekmez miydi?

"Anne," dedim, bu düşünceyle. "Ben de şirkette çalışayım mı?" Zor bir ihtimaldi ama belki de annem evet derse lanet aniden bozulurdu. Etrafımızı büyülü ve ışıltılı bir bulut kaplar, beni her şeyin başladığı yere götürürdü.

Annem garip bir tavırla iç çekti. Her gün duyduğu bir soruya yanıt verir gibi ezberden, "Bunları konuştuk, Devrim," dedi. "Şirket senin için uygun değil. Kafa işleri... Nasıl desem, erkekler pek beceremiyor, siz kol kuvveti gerektiren işlerde daha iyisiniz. Sakın beni yanlış anlama, senelerdir de konuşuyoruz bunu ama şirket sana biraz... nasıl desem, fazla. Ezilirsin orada. Herkes tepeden bakacak sana, erkek olduğun için de herkes benim torpilimle işe girdiğini konuşup duracak. Bunları yaşamanı istemiyorum."

İçimi bir hüsran kapladı. Kötü hiçbir şey söylenmemiş gibi görünen bunca cümle içinde nasıl söylenen her şey tamamen yanlış olabilirdi? Kendimi bok gibi hissediyordum. Beni korumaya çalışıyordu sanırım ama bu nasıl bir korumaydı? *Şirket bana fazla mı? Daha dün şirketteydim, alo!*

Annem elbette iç sesimi duymadı. Yanıtsızlığımı kabulleniş olarak almış olacak ki konunun kapandığına kanaat getirerek mutfağa doğru seslendi. "Ahmet! Bakar mısın, hayatım?"

Babam başını mutfaktan çıkardı. "Yemeği hazırlatıyorum, efendim."

Elini uzatarak yanına gelmesini işaret etti. "Gelip otur da onlar halletsin. Sizlerle bir konuda konuşmak istiyorum."

Evet, Devrim... Topukların kıçına vurarak kaçman gereken yere geldik, kardeşim. Benden söylemesi.

İçimde tedirgin bir hisle oturduğum yerde doğrulup kaşlarımı sorarcasına kaldırdım. Bu sessiz hareketim, annemi konuşmaya teşvik etti.

"Bugün şirkete Leyla geldi, uzun zamandır görüşmemişiz, biraz konuştuk..." dedi dalgın bir ses tonuyla.

Leyla teyze, Deren'in annesiydi. Serhat'ın ailesiyle olduğumuz kadar olmasa da onlarla da ailecek yakındık ama Leyla teyzeyle annem ancak bir ortamda denk geldiğinde konuşurdu. En azından bu, benim bildiğim hayatımda böyleydi ama belki de burada Leyla teyze ve annem en yakın arkadaşlardı. Kim bilebilirdi ki? Hiçbir şey bilmiyordum.

"Bugün Leyla'yla çocuklar hakkında konuştuk da..."

Lafın nereye gittiğini öngöremedim ama tehlikeyi sezdim. Koltuğun sırtına yaslanıyordum ama rahatım bozuldu, içime bir kurt düştü. Doğruldum, anneme doğru eğildim. Nitekim o da benim hislerimi hiç yanıltmayarak, "Malum..." dedi, "Devrim, yaşın geçiyor. Deren de bekâr ve çok ideal bir aday..."

Hayır.

"Dedik acaba..."

Hayır. Hayır.

"İkiniz evlenseniz nasıl olur..."

Yok artık. Kameralar nerede?

"Hem Deren'in güzel bir işi var, bir statüsü var..."

Kurtarın beni. Cankurtaran yok mu?

"Hem ikiniz de yakın çevreden, sosyetedensiniz..."

BENİ. BURADAN. ALIN.

Deren on beş yaşımdan beri arkadaşımdı. Birlikte defalarca liseden kaçmıştık, düştüğünde dizine pansuman yapmıştım. Bir ara takıldığı bir çocuk onu aldattığında, sanki çocuğu ayarlayan da ben değilmişim gibi çocuğu eşek sudan gelene kadar dövmüştüm. Annesiyle kavga edip o hırsla evden kaçtığında saklanmasına yardım etmiştim. Kardeş gibiydik. Onu her hâliyle görmüştüm ve hayatımın bir anında bile ona karşı bir şey hissetmemiştim.

Midem bulanıyordu. Küçük kız kardeşimle evlenmemi istiyorlar gibi hissediyordum.

Elf kulaklarım neler duyuyor, anne?

"Anne..." diye başladım ama dilim aniden felç geçirdi sanki. Bu sahneyi yaşamıştım. Bunu yaşamıştım. Garip bir dejavu hissi tüm bedenimi ele geçirdi.

Elbette Deren'le evlenmeyecektim! Klişe bir şekilde *"Bu benim hayatım!"* diye bas bas bağırmak istiyordum.

Kurabildiğim tek cümle, "Olmaz, biz kardeş gibiyiz," oldu, onu da öyle sessizce söyledim ki insanların duyup duymadığından emin olamadım bile. Üstelik ne kadar saçma bir cümleydi. Sanki kardeş gibi olmasak olurmuş gibi. Ne yazık ki şoka girdiği için şalterleri indiren beynimden kalan üç hücre, bu kadarına yetmişti.

Annemin, söylediklerimi duyduğunu, kararan bakışlarından anladım. Bana öyle bir ciddiyetle baktı ki onu hiç böyle görmediğime emindim. Bunu söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi bıkkın bir ifadeyle önce tırnaklarına, sonra bana baktı. "Siz kardeş değil, arkadaşsınız. Bu da evlilikte gerekli bir şeydir. Ayrıca ille de olmaz desen bile artık evlenmen gerektiği için başka adaylar bakmaya başlayacağım. Baban da araştırmaya başlar. İyi bir kadın bulmamız şart. Yaşın geçiyor artık."

Tansiyon hastası olsam, tansiyonum çıkardı. Migrenim olsaydı, tutardı. Şeker hastası olsaydım, aynı anda hem düşer hem çıkardı.

Zihnim bir cevap oluştursun istiyordum ama öyle şok içindeydi ki içim bomboştu. Kelimelerim bir yere saklanmış olmalıydı, onları bulamıyordum. İtiraz etmek bu kadar zor olmamalıydı ama edemiyordum.

Varlığını unuttuğum Miray'ın hareketlenmesiyle dikkatim ona döndü. Yorgun ve umursamaz bir tavırla serildiği koltuktan büyük bir ciddiyetle doğruldu ve çatık kaşlarıyla anneme döndü.

"Bunu yapamazsın, anne. Orada dur."

Annem hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden ablama döndü. "Kimseye zorla bir şey yaptırmıyorum. Yalnızca doğru olanın bu olduğunu söylüyorum."

Ablamın yüzünü alaylı bir ifade kapladı. Kollarını bağladı, sırtını dikleştirdi. "Tabii. Şirkette çalışması da doğru değil, kıyafet

tasarlaması da doğru değil, dışarı çıkması da doğru değil. Sen hep Devrim'i düşündüğünden yapıyorsun bunları zaten... Her fırsatta seni durdurmaya çalıştım ama belki de ben zamana bırakmakla hata ettim. Bu kadarı fazla, anne. Evleneceği kişiyi ve zamanı kendisi seçebilir. Bunu yapmaya hakkın yok."

Annem rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Son sözünü söylemek üzere olan bir kraliçeyi andırıyordu. "Ben yalnızca fikrimi söylüyorum. Ama tabii, unutmamak gerekir ki Devrim'in bir geliri yok. Şirkette küçücük bir hissesi var. Onunla sonsuza dek geçinemez. Üzgünüm ama sonsuza dek benim çatım altında da yaşayamaz. Bir gecekonduda ya da elli metre kare bir apartman dairesinde yaşamak istiyorsa kendisi bilir. Ben size olması gerekeni söylüyorum. Tercih sizin."

Tercih bizim değildi. Normalde şirkette iyi bir hissem vardı. Miray'ın ise, babamın söylediği gibi küçük bir hissesi vardı. Çocukken hisselerimiz eşitti, benim hissem çalışmaya başladığım zaman artmıştı. Babam onunkinin, evlendiği zaman artacağını söylemişti. Hiçbirimiz itiraz edememiştik. Etmek aklımıza bile gelmemişti.

Sinirlerim iyice bozulduğu için orada daha fazla duramayacağıma karar verdim. Daha fazla katlanamayacaktım. İmkânsızdı. Annemle ya da babamla, belki de dünyanın kendisiyle başa çıkmak imkânsızdı. Kalktım ve başka ne yapacağımı bilemeyerek merdivenlere yöneldim. Odama öyle bir hışımla girdim ki arkamdan kapı bir gümbürtüyle çarptı.

Benim ona yaptığım gibi o da benim odama gelecek miydi? Yoksa beni unutup hayatına devam mı edecekti?

Yatağıma oturup başımı ellerimin arasına aldım ve bu lanetten nasıl çıkacağımı düşünmeye başladım. Başka ne yapabilirdim, bilmiyordum. Burası benim dünyam değildi, burası benim kendi hayatım da değildi.

O esnada aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Ya kendi dünyam zannettiğim şey en başından beri bir rüyaysa ve ben deliriyorsam? Belki de en başından beri hayatım buydu ama ben delirmiştim. Şizofrendim belki de. Bir cadının bana büyü yapmış olmasından daha mantıklı bir ihtimal değil miydi?

Çıldırmak üzereydim.

Miray gelecek miydi?

Sanki beni duymuş gibi, kapım tam da o esnada tıklatıldı ve ablam kısa bir bekleyişin ardından kapıyı araladı. Yüzünde şefkatli bir tebessüm vardı. "Gelebilir miyim, Küçük Şeytan?"

Bana çok eskiden böyle derdi. Neşesizce güldüm. "Küçüklüğüm mü kaldı Allah aşkına?"

Gülerek yanıma geldi, yatağımın ucuna oturdu. Bana gözlerinde suçlu bir ifadeyle baktığını görünce iç çektim. "Senin bir suçun yok," dedim. "Ne yapabiliriz ki..."

Yüzünü buruşturdu. "Bu konudaki fikrimi biliyorsun," dedi. Sesi sıkıntılı, hatta öfkeliydi. "Ama dinlemiyorsun, o yüzden tekrar etsem mi diye tereddütlüyüm."

Bu sözleri kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Anlamayan ve soran gözlerimi görünce başını yana yatırdı. "Zor, biliyorum. Böyle olduğu için üzgünüm. Keşke böyle bir dünyada yaşamasaydın. Ama ben senin yanındayım ve istersen karşı çıkabilirsin, Devrim. Okumana izin vermediği zaman da karşı çıkabilirdin. Şimdi de çıkabilirsin. Boyun eğmek zorunda değilsin. Ne gerekiyorsa yaparız."

Kalbimin üzerine çöktüğünü hiç fark etmediğim karanlık bir duman, ablamın sözleriyle kolayca ve zahmetsizce dağıldı. İçim garip bir rahatlamayla doldu. Doğruydu. Hiçbir şeye mecbur değildim, hiç kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramazdı. Basitti. Çok basit bir gerçekti ama bu gerçeği unutması ne kadar kolaydı.

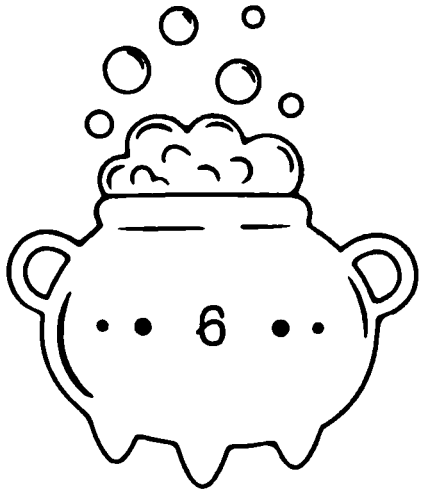
Korkunç bir farkındalık zihnime doldu. Suçluluk ve utançla doldum. Ona bunları söylemem gerekirdi. Ona bunları söyleseydim bu laneti hiç başlatmamış olabilirdim. Daha önemlisi, iyi bir kardeş olabilirdim.

Bunun yerine onun etrafındaki zor dünyanın alevlerine bir odun da ben atmıştım. Ve şimdi buradaydım.

"Teşekkürler," dedim. "Bir şekilde hallederiz, değil mi?" diye sordum ama sorduğum şeyin, annemin zorlamalarından başka bir şey olduğunu bir tek ben biliyordum.

"Hallederiz," dedi gülümseyerek. Bu lanetin içinde kaybolup gitmeme en başta onun engel olduğunu hiç bilmeden beni başımdan öptü ve odadan çıktı.

Beni zerre kadar uyku uyuyamadığım, düşüncelerle dolu bir geceyle baş başa bıraktı.

Lanetler ve Matematik

Tüm gece yatakta dönüp durdum. Sabaha karşı uykuya daldığımı, alarmımın sesiyle uyandığımda fark ettim. İşe gitmeme gerek olmadığını biliyordum ama akşam yine de alarmımı kurmuştum. Alarmı kurarken içimde, bir mucize ile normal bir güne uyanmanın umudunu taşıyordum.

Ne yazık ki uyandığım gün, bir öncekiyle tamamen aynıydı. Alarmla uyandığım için saat daha erkendi elbette ama bunun kendi hayatım olmadığını odaya bakınca bile anlayabiliyordum. İlk bakışta fark edilmeyen, ancak dikkatli bakıldığında fark edilen bazı detaylar vardı odada. Burası benim odam değildi. Köşede, normalde üniversitede biriktirdiğim ders kitaplarının ve notların olduğu kitaplıkta bir film koleksiyonu vardı örneğin. Hayatımda hiç bu kadar çok film izleyen ya da DVD koleksiyonu yapabilecek bir insan olmamıştım ama belli ki burada işler farklıydı. İşsizlik, beni farklı şeyler yapmaya yönlendirmiş olmalıydı. Miray'ın odasındaki türlü türlü eşyalar geldi geçti gözümün önünden. Kitaplarla dolu koca bir kitaplık, köşede duran guaj boyalar, kocaman bebek evleri, dergiler...

Onu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım.

Bu düşünceyle yeniden uyuyakaldım. Gece neredeyse hiç uyumamıştım ve uyandığımda da içimde koca bir umutsuzluk hissiyle baş başaydım. Ne yapacağımı ya da kendi hayatımı nasıl geri alacağımı bilmiyordum. Üstelik kendi hayatım dediğim şeyin gerçekliğinden bile emin değildim. Deliriyor olabilirdim. Büyücü diye bir şey yoktu. Bir masalın içinde yaşamıyorduk.

Yaşamıyorduk, değil mi?

Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Bir telaşla doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Kapalı pencereden mavi gökyüzüne boş gözlerle bakarken, ne yapmam gerektiğini uzun uzun düşündüm.

Büyük resmin nasıl düzeleceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu, belki de önce küçük sorunlardan başlamalıydım. Beğensem de beğenmesem de şu anda bu hayatın içindeydim ve Deren'le evlenemezdim. Herhangi biriyle evlenmeyi bile istediğimden emin değildim, kaldı ki Deren benim kardeşim gibiydi. Önce bu sorunu çözecektim.

Önce Deren'i bulmam gerekiyordu. Hem görünen oydu ki şirkette çalışıyordu. Onu görmeye şirkete gidersem canım şirketimin şu anki durumunu da görebilirdim.

Sonra bu saçma laneti nasıl bozacağımı bulmam gerekiyordu. Bu konuda şimdilik yalnızca iki fikrim vardı.

İlki, karşıma çıkan sorunlar sonucunda kendiliğinden doğmuş bir fikirdi; belki de tüm mevzu annemin beni zorla evlendirmesine karşı çıkabilmem, kendi ayaklarımın üstünde durmam ve kendimi gerçekleştirmemdi.

Diğer ihtimal biraz gülünçtü ama pekâlâ olabilirdi. Bir büyücünün beni lanetlediğine inanabiliyorsam pekâlâ masallara da inanabilirdim. Çok fazla masal okuduğumu söyleyemezdim ama peri masallarının çoğu, gerçek aşkın öpücüğüyle büyülerin bozulmasıyla bilinmez miydi? Güzel ve Çirkin'in sonunda öpücük var mıydı, emin değildim ama gerçek aşka dair bir şeyler olduğuna emindim. Pamuk Prenses, üvey annesinin verdiği

elmayı yiyip bayıldığında prensin öpücüğüyle gözlerini açmıyor muydu? Cadının büyüsü yüzünden 100 yıl boyunca bir türlü uyanamayan Uyuyan Güzel de prensin öpücüğüyle uyanmıyor muydu? Kurbağa Prens, prensesin öpücüğüyle yeniden insana dönüşmüyor muydu?

Kendi büyümün nasıl bozulacağını nereden bilebilirdim ki? Yine de gerçek aşkı aklımda tutmam gerekiyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum

Sorun şu ki benim gerçek bir aşkım yok. Hatta sahtesi bile yok. Direkt yok.

Bunları düşünmeyi bıraktım ve artık harekete geçmeye karar verdim. Kendi dolabımdan tamamen farklı bir dolabım vardı. Uzun süre kot pantolonlar ve rahat tişörtlerle bakıştıktan sonra bu dolaba mecbur olduğumu kabullenerek siyah bir kot ve tişörtü üstüme geçirdim.

Kahvaltı sofrası hazır bir şekilde beni bekliyordu. Babam, dün olduğu gibi bugün de hemen yan taraftaki koltuklarda oturmuş, yine gündüz kuşağını izliyordu. Bu kez, ekrandaki salonda yirmili yaşlarında adamlar oturmuş, salonun dekorasyonunu tartışıyorlardı.

Ekranda benimle yaşıt, esmer bir adam duruyordu. Saçı ve sakalı tertemiz tıraş edilmişti, üstünde jilet gibi bir takım vardı. Oldukça şık görüntüsüne tezat bir şekilde yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Bu pembe," dedi, hayal ettiğim gibi tatsız bir şekilde. "Burayı biraz boğmamış mı? Pek erkeksi olmamış sanki."

Ev sahibi olduğunu düşündüğüm, daha yaşlıca görünen bir adam, "Salonum neden erkeksi olsun, beyefendi," diye yanıtladı. Yüzünde tıpkı diğeri gibi biraz memnuniyetsiz biraz da kaba bir ifade vardı. "Salon burası, eşimle birlikte oturuyoruz!"

"Evet, ama sonuçta evin eşyalarını siz seçmediniz mi?" Adam, aklına hayatında duyduğu en kötü fikir gelmiş gibi hayretle, "Yoksa eşyaları eşiniz mi seçti?" diye sordu.

O âna dek köşede sessizlik içinde oturan bir beyefendi yüzünü buruşturdu. "Rezillik."

Onun yorumuyla ekrana "rezillik" kelimesi garip, büyük bir yazı ile düştü ve dış ses, "Mesut Bey, 'rezillik' yorumunda bulundu!" diye hayretler içinde söylendi.

Bu saçmalığa daha fazla tahammül edemediğim için televizyona sırtımı döndüm. Sesi bastırmak için, "Şirkete gideceğim kahvaltıdan sonra," diye seslendim babama doğru. "Deren'i görmek için."

"Konuşun bakalım," dedi babam da. "Ama annen evlilik olayında kararlı... Deren bu evlilik için en iyi seçeneğin olabilir. Hem iyi de anlaşıyorsunuz."

İki gün önce bu saçma bahanelerle ablamı ikna etmeye çalıştığıma inanamıyordum. *Vay başıma gelenler* diye dizlerimi dövmekle, bir köşede hüngür hüngür ağlamak arasında bir yerdeydim. Acaba bu dünyada bir evlilik yaparsam, laneti bozduktan sonra ne olurdu? Evlilik devam eder miydi? Laneti bozduğumda eskiden kaldığım yerden mi devam edecektim yoksa bozduğum andan itibaren mi?

Mario gibi ek haklarım da olacak mıydı?

Sen önce laneti boz da, Devrim, bunları sonra düşünürsün.

Yukarı çıkıp eşyalarımı aldıktan sonra koşar adım aşağı indim. Babama veda ettikten sonra evden çıkıp caddeye indim ve şirkete çabucak varmak istediğim için bir taksi çevirdim.

Koltuğa oturmamla kalakaldım.

Buna ne zaman alışacaktım?

Koltukta pek de çekici görünmeyen, otuzlu yaşlarında bir kadın vardı. Saçlarını ensesinde topuz yapmıştı, tırnaklarındaki ojeler yarı yarıya soyulduğu için elleri bakımsız görünüyordu. Bir eli direksiyonda, diğeri viteste beklemekten sıkılıp başını çevirdi. "Ee, abicim?" dedi sabırsızca. "Söylesene, nereye gidiyoruz?"

Ona adresi verdikten sonra başımı cama çevirip dışarıyı izlemeye koyuldum. Yani şimdi, erkeklerin yaptığı her şeyi kadınlar

mı yapıyordu? Peki ama neden? Bunu desteklemediğimden değil ama benim dünyamda bunun bir mantığı yok muydu? Erkekler güçlüydü, dışarı çıkıp para kazanmalıydı. Kadınlar daha nahifti, evde kalıp çocuk bakmaları daha doğruydu. *Güya tabii.* Bu dünyadaki mantık tam olarak neydi? Bir erkeğin evde tek başına çocuk yetiştirebilme ihtimalini algılayamıyordum.

Belki de gerçekten geri zekâlısındır, Devrim Zedavengidar. Ne dersin?

Şirkete vardığımızda ücreti ödeyip taksiden indim ama kapının birkaç metre ötesindeki kaldırımda öylece durmama engel olamadım. Nefeslenmek ve toparlanmak istiyordum; bu, güç isteyen bir şeydi. Daha dün bir sözümün herkesi harekete geçirdiği bu binaya şimdi bir hiç olarak girmeye hazır hissetmiyordum.

Üstelik yıllardır bu şirkette çalışıyordum. Belki babam ya da dedem kadar emeğim yoktu henüz ama burayı sahiden seviyordum. Hem bir sürü departmanı yönetiyor hem de her yılki kreasyonlara kendi tasarımlarımla katkıda bulunuyordum. Kıyafet tasarlamayı da burayı yönetmeyi de seviyordum ve şimdi benim her günümü alan bu iş, bir başkasının işiydi. Bense sabahtan akşama kadar evde yatmak zorundaydım.

Üstelik her şey değişmişken şirketin aynı kalacağını düşünmek aptallık olurdu. Neler olduğunu öğrenmek istediğimden hiç emin değildim.

Ama daha fazla bekleyemezdim.

Uzun ve kendinden emin adımlar atarak şirketin kapısına ilerledim. Güçsüz ve kırılgan hissediyor olabilirdim ama bunu göstermek zorunda değildim.

Şirket binası, bej tonunda renklerle ve modern eşyalarla tasarlanmıştı. Çoğu şirketin sahip olduğu klasik, aydınlık ve modern bir görünümü vardı. Şu anda baktığım alansa tam aksine, klasik bir tarzla tasarlanmıştı ve garip bir şekilde her şey kahverengiydi; merdivenler, dolaplar, bankolar... Pencerelerden sarkan sarmaşıkların, birçok yere konmuş olan bitkilerin insanın üstünde

dinginleştirici bir etkisi vardı. Ortam çiçeksi bir şeyler kokuyordu. Şirkete değil de ormana girmişim gibi hissediyordum. Daha önce böyle bir şirket gördüğümden bile emin değildim.

Ortamın üzerinde fazla durmamaya çalışarak asansörlere yöneldim. Holü, kimse beni durdurmadan, gıpta dolu bakışlar altında geçmeye alışıktım ama etrafımda yürüyen herkes bana orada olmaması gereken bir şeymişim gibi bakıyordu. Sanki herkes, annemin beni burada istemediğini biliyordu.

Rahatsız edici bakışları görmezden gelmeye çalışarak asansörün çağırma düğmesine bastım. İnsan görmek istemiyordu ama omuzları ister istemez düşüyordu.

Asansörün gelmesiyle rahatlayarak beşinci katın düğmesine bastım, normalde Serhat'ın odası bu katta olduğu için şimdi de Derin'i orada bulacağımı düşünüyordum.

Etrafı tamamen cam olan ofis, içindeki hiçbir şeyi gizlemeyecek şekilde açıktı. Bilgisayarından bir şeylere bakan Deren'i açıkça görebiliyordum.

Bir iç rahatlığıyla kapıyla aramdaki mesafeyi hızlıca kapattım ve odanın kapısını tıkladıktan sonra başımı aralıktan uzattım. "Gelebilir miyim?" diye sordum.

"Ah, canım!" derken ayağa kalktı. "Tabii."

Elbette, bu lanetli dünya Deren'e de acımamıştı. Öncelikle saçları, lise sondan beri görmediğim o doğal, açık kahverengi ve kıvırcık hâline dönmüştü. Yaptırdığı botokslara bu dünyada ihtiyaç duymamış olacaktı ki mimikleri gözüme bir farklı göründü. Güldüğü için gözlerinin kenarları olması gerektiği gibi kırışıyor, güldüğünde dudakları rahatça hareket ediyordu. Her zamanki gibi şık giyindiğini görünce değişmeyen bir şey görmenin mutluluğuna sarıldım; siyah, dar bir elbise, inci takılar ve rugan topuklular.

Bana kibarca sarılıp geri çekildikten sonra oturmamı işaret etti ve telefon açıp iki kahve söyledi. Sonra hemen yanıma,

koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı, şefkatle koluma dokundu. "Nasılsın?"

"Eh," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. İyi değildim ama neden kötü olduğumu açıklayabilecek gibi de değildim.

Kaşlarını çattı, "Evlilik meselesini konuşmaya geldin, değil mi?" diye sordu.

"Yani," dedim huzursuzlanarak. Bu sohbetin iyi sonlanmayacağını hissetmeye başlamıştım. "Sence de biraz saçma değil mi?"

Kısacık boylu, yaşlıca bir amca elinde kahve tepsisiyle içeri girince bir süre duraksamak zorunda kaldık. Elleri titremesine rağmen bir mucize eseri kahvelerimizi dökmemeyi başaran beyefendi, bardakları masaya özenle bıraktı ve bir baş selamı verdikten sonra odadan çıktı.

Deren, kaşlarını çattı ve temkinli bir yüz ifadesiyle ilk yudumunu aldıktan sonra, "Aksine, çok mantıklı değil mi?" diye sordu.

Kahverengi gözleri delip geçmek ister gibi gözlerimin ta içine bakıyordu. Söylediği cümleyi beni aşağılamak, üstüme basıp geçmek için söylemiyordu.

Kahretsin, buna sahiden inanıyordu.

Bu lanet olmasaydı ve bizim evlenmemizi isteselerdi, ben de mi böyle düşünecektim? Deren'le, *kız kardeşimle,* evlenmenin mantıklı olduğunu mu düşünecektim?

Zihnimde beliren cevap tüylerimi ürpertti. Nefesim sıkışıyordu, bu bedene sığamıyordum artık.

Kesinlikle öyle düşünürdüm. *Lanet olsun, hayır, lanet gitsin ki düşünürdüm.*

Hiçbir zaman aşkın ve kadınların peşinde koşan bir adam olmamıştım. Dünya üzerinde Deren'den daha iyi anlaştığım bir kadınla da tanışmamıştım. Onunla kolay sohbet eder, kolayca uzlaşırdık. Evlensek ona iyilik yaptığımı bile düşünürdüm. Ne de olsa yalnız olduğu müddetçe ailesi, iyi bir evlilik yapması için baskı kurup duracaktı. O da en sonunda bu baskılardan bunalıp

belki de hiç anlaşamadığı biriyle mantık evliliği yapacaktı. Oysa biz evlenseydik, âşık olmasak bile arkadaşımı ailesinin evinden kurtarmış olacaktım.

Aynen böyle düşünecektim.

Utanç içinde yutkundum.

Ben çıldıracak gibi hissediyor olsam da o bundan tamamen habersiz, "Sonuçta," dedi. "Sosyetedeki insanları biliyorsun. Birbirimize uygun değil miyiz sence de? İyi de anlaşıyoruz. Benimle rahat edersin."

Tam olarak böyle düşünürdüm.

Benimle rahat edersin, derdim.

Böyle bir şey olsaydı, ben de Deren'i mutlu edebileceğime inanırdım. Şimdi de o beni mutlu edebileceğine inanıyordu. Oysa lütfeden değil, lütfedilen tarafta olmak nasıl da farklı hissettiriyordu.

Hem ben evde otururak nasıl mutlu olabilirdim ki? Benim kahrolasıca bir hayatım vardı.

"Ben istemezsem?" diye sordum, istemeden de olsa çekinerek. Neden çekindiğimi bile bilmiyordum.

Deren bunu bir saniye düşündü. Fincanı yerine bırakırken, "Ben alınmam," dedi kibarca. "Ama başka insanlarla evleniriz er ya da geç. Âşık olduğun biri yoksa, ki bildiğim kadarıyla yok, bunu neden yapasın ki?"

Nasıl da tasasızdı.

Yüzümü acı bir tebessüm yokladı. Ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. "Ben... Bunu bir düşüneyim, Deren. Hiç aklıma bile... Yani hiç düşünmezdim böyle."

"Şaşırmanı anlıyorum. Dediğim gibi, istemeyebilirsin de. Sen her şeyden önce arkadaşımsın benim. Ama bana en iyisi bu gibi geldi. Ahmet amcadan da uzaklaşmış olursun böylece. Ben seni onun gibi kısıtlamam, biliyorsun."

Biri kalbime bir tornavida sokup çeviriyor gibi hissediyordum. Bütün bunlar çok saçmaydı. Babam gibi beni kısıtlamayacağını

söylüyordu ama kurduğu cümle kulaklarımda yankılanıyordu. *Benimle rahat edersin.* Birlikte rahat ederiz değil, *benimle rahat edersin.*

Bu düşünceleri daha fazla kaldıramayarak başımı iki yana salladım. "Bu arada," dedim dikkatimi dağıtmak isteyerek. "Ablamın ofisi neredeydi?"

Deren, şaşkın bir gülüşle, "Sen de ne zamandır gelmedin ofise?" diye sordu.

"Çok oldu sanırım," diyerek geçiştirdim.

Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı ve ayaklanarak yanıma geldi. Beni iki yanağımdan kibarca öptü ve "Canını sıkma," dedi. "Her şey olacağına varır. Miray'ın ofisi iki yanda."

Başımı salladım ve ona kısaca sarıldıktan sonra kendimi koridora attım. Yaptığımız konuşma hiçbir işe yaramamıştı. Üzerimde daha şimdiden garip bir yorgunluk vardı, değiştiremediğim şeylerin yorgunluğu. Deren benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama en yakın arkadaşım dediğim Deren, bu Deren değildi. Bu kadını tanıdığıma emin değildim.

Koridorda ne yapacağımı bilemeden kaç dakika öylece durdum, bilmiyordum. Deren'le evlenmesem bile beni başka biriyle evlendirmeye çalışacaklardı. Zaten Miray'a da böyle yapacakları aşikârdı, bu yüzden bunu önceden tahmin edememek benim şahsi aptallığımdı.

Sonsuza dek koridorun ortasında ağaç gibi dikilemeyeceğimi kabullenerek Deren'in tarifine uydum ve onun iki yanındaki ofisin kapısını tıklattım. Ne yazık ki kapısını araladığım ofis boştu, Miray görünürde yoktu.

Belki de şirketten tam da o esnada çıkıp gitmem gerekirdi ama içimde huzursuz ve huysuz bir ses, kendi ofisimi merak ediyordu. Benim ofisim, bulunmayı en çok sevdiğim yer, bu katta değildi. Bu yüzden merdivenlere yöneldim ve içimdeki huzursuz hissi görmezden gelmeye çalışarak ofisime giden yolu adımladım.

Tıpkı Deren'in ofisinde olduğu gibi, benim ofisimi de koridordan ayıran duvar tamamen camdandı. Ben genellikle

panjurları kapatarak çalışır, kendi alanımın tadını çıkarırdım ama yaklaştıkça fark ediyordum ki stor perdeler tamamen açıktı. Ben odaya yaklaştıkça büyüyen silüet, masada oturan sarışın bir kadına aitti.

Dünyamın değişmesine neredeyse alışmıştım ama tanımadığım bir yüz görmeye alışık değildim. Dünyam ne kadar değişirse değişsin, muhatap olduğum herkesi az ya da çok tanıyordum. Oysa bu kadını ömrümde hiç görmediğime emindim. Yer değiştirdiysek benim ofisimde Miray'ın oturması gerekmez miydi?

Ben olacakları bilmesem de adımlarım bilir gibi geri geri gitmek istiyordu ama adımlarımı dinlemedim. Var gücümle kapıya ulaştım ve camdan duvarın kenarına gelir gelmez farkına vardığım ilk şey, bu kadını tanıdığım oldu.

Odam artık yoktu. Tamamen farklı zevklere sahip biri tarafından tasarlanmış, yabancı bir odaya bakıyordum. Duvarlar kirli beyazdı, eşyalar şirketin geri kalanında olduğu gibi klasikti. Ahşap rengi kocaman bir masanın üzerinde birçok çerçeve, dergi, defter görünüyordu. Bir köşede çizim için kullanıldığını tahmin ettiğim tablet, diğer köşede bilgisayar... Duvarlardan biri, kitap dolu iki kitaplığa ev sahipliği yapıyordu. Masanın tam karşısında oldukça rahat görünen, açık renkli koltuklar ve bir orta sehpa vardı. Hatta halı bile vardı odanın ortasında. Neredeyse ev ortamına dönüştürülmüş bir odaya bakıyordum.

Bütün bunların önemi yoktu. Asıl önemli olan, odanın kimin zevklerine hitap ettiğiydi.

O zamana dek tek parça kalmamı sağlayan her neyse o esnada bedenimi terk etti ve kendime engel olamadan, fevri bir hareketle odanın kapısını ileri ittim. "Senin burada ne işin var?" diye sordum karşımdaki kadına, dünden beri karşıma çıkan en garip şey oymuş gibi.

Heybetli masanın arkasında bacak bacak üstüne atmış, kendinden emin bir ifadeyle oturuyordu. Herkesin duruşunu, bakışını, görünüşünü değiştiren bu garip lanet, ona dokunmamıştı.

İpek gibi sarı saçları aynı kusursuz dalgalarla omuzlarına dökülüyor, mavi gözleri aynı kararlılıkla gözlerime bakıyordu. Yüzünde ince bir şaşkınlık ifadesi olsa da mimiklerini çok kullanmıyor, bunu çok da belli etmiyordu. Dün de onun şık bir kadın olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kan kırmızısına boyalı tırnakları, makyajı tam yüzü ve şık bordo elbisesiyle, masanın başında bir kraliçeden farksız görünüyordu.

Bade Kemer.

Biraz korkutucuydu. Tüyler ürperticiydi hatta.

Bakışlarının kararması öyle kısa sürdü ki gafil avlandım. Hızla ayağa kalktı, gözleri tehlikeli bir hâl aldı. "Asıl siz kimsiniz ve ofisimde ne işiniz var, beyefendi?"

Öncelikle, demek istedim. *Öncelikle burası benim ofisim. Ayrıca senin burada ne işin var? Hem senin yüzünden lanetlendim, haberin var mı? Nasıl bozacağım bu işi, söyle bakalım?*

Düşündüğüm tüm itirazları yuttum. Bunları söylesem sonum ancak akıl hastanesi olurdu, hiçbir işe yaramayacak cümleleri sarf etmemeyi öğrenmiştim. Ortamı toparlamam ve ona burada oluşumla ilgili makul bir açıklama yapmam, sonra da bu kadından alabildiğim kadar çok bilgi almam gerekiyordu. Lanet bir şekilde onun yüzünden başlamıştı, o hiç bilmese de. Yani anahtarım da o olabilirdi.

"Pardon," dedim aklıma gelen en kolay yalanı dillendirerek. "Sizi birine benzettim de."

Ben geri adım atınca şaşırıp bir süre bakakaldı. Kollarını bağladı, başını biraz daha dikleştirdi. "Çıkabilirsiniz öyleyse ofisimden."

Ben hareket etmeyince sağ kaşını hafifçe kaldırdı ve beni baştan ayağa süzdü. Bakışlarındaki aşağılama içimi öyle huzursuz etti ki kendimi olduğum yerde kıpırdanırken buldum. Değil bilgi almak, kendisini benimle konuşmaya dahi ikna edemeyeceğim barizdi.

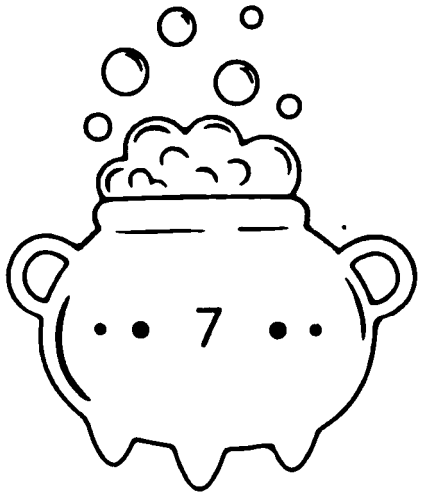
Ama burada, benim ofisimde ne işi vardı? Zorla evlendirilme konusunda ablamla yer değiştirdiğimize göre ofisimde de onun olması gerekmiyor muydu?

Belli ki lanetlere matematik işlemiyordu.

Aklımda bin bir türlü soruyla, "Özür dilerim," dedim son bir güçle ve kendimi önce *onun* ofisinden, sonra da şirket binasından dışarı attım.

Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes almaktan başka ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Düşman Dünya

Mutlak sessizlikle beş gün geçti. Beş koca gün ne yapacağımı bilemeden bir nevi hipnotize olmuş gibi hissederek uyandım, uyudum, uyandım, uyudum. Evden dışarı çıkmadım, kimseyle konuşmadım. Kendimde hissetmiyordum. Kendimi bu dünyaya ait hissetmiyordum. Etrafımda neler olup bittiğini bir türlü anlayamıyordum. Bir tür şokta olmalıydım.

Annem, benim annem, babam ise benim babam gibi değildi ama öte yandan, yabancı da değillerdi. Rolleri karakterlerini etkilemişti ama özlerinde bir şeyler hâlâ aynıydı. Annem topuklularıyla merdivenleri takır takır iniyor, aceleci adımlarla kahvaltı etmeden çıkıyordu. Babam, tüm gün televizyonun karşısında oturuyor, hayatımdan bile garip olan gündüz kuşağını izliyordu.

Bu garip, benden uzak hayatı kabullenmek istemiyordum. Uyuyup kendi hayatıma uyanmak istiyordum ama bunu nasıl başaracağımı bir türlü bilemiyordum.

Pazar günü artık canıma tak etti.

Uyandığımda saat on birdi. Gece düşünmekten uyuyamamış, sonunda çeşitli kâbuslarla sürüp giden rahatsız bir uykuya dalmıştım. Komodinin üstündeki eski saat on biri gösterirken ben

mahmur, huzursuz gözlerimi tavana diktim. Düşündüğüm ilk şey, her şey kendiliğinden normale dönse ne kadar mutlu olacağımdı ama bunun olacağına dair inatla koruduğum umudumu yavaş yavaş kaybediyordum.

Toparlanıp aşağı inmeye karar verdim. Hızlı bir duş aldım, rahat bir şeyler giyip salona indim. Ailemin diğer üyeleri çoktan kahvaltı masasına oturmuştu. Ablam neşeli neşeli bir şeyler anlatıyor, annem elinde çatalıyla ilgiyle onu dinliyor, babamsa telefonuyla ilgileniyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım isteksizce.

Sesimdeki keyifsizliği fark etmemiş olacak ki annem neşeyle bana döndü. "Günaydın, oğlum!"

Ben masaya yerleşince önüme bir çay konuldu ve Miray bana gülümseyip yarım kalan lafına aynı heyecanla devam etti. Ancak bir iki cümle sonra Bade'den bahsettiğini anlayabildim.

"Öyle yetenekli bir kadın ki anlatamam! İşe Bade'yi almakla çok doğru bir karar vermişiz. Önümüzdeki sezon kreasyonumuz muhteşem olacak."

Bu cümle, beynimde garip bir ışık yaktı. Ne olursa olsun Bade, bu lanet işinden tamamen uzak olamazdı. Başıma gelen her şey, ona söylediklerim yüzünden gelmişti. Ve bir zamanlar şoför olmak için gelen kadın şimdi şirkette çok başarılı bir tasarımcı olarak işe başlamıştı, öyle mi? *Şüpheli, Büyücü Kadın. Çok şüpheli.*

Ablamın bana daha fazla ipucu verecek bir şeyler söylemesini umarak çaresizce bekledim ama bunun yerine o, lafı bitmiş gibi arkasına yaslandı. Annem bu sessizliği kaçırmayarak bana döndü. "Devrim, senin için de uygunsa akşam Derenleri yemeğe davet edelim diyorum. Konuşmamız gereken şeyler var, biliyorsun."

İtiraz etmek için, "Anne," diye lafa başladım ama annem, sesimi bastırarak konuşmaya devam etti. Bunun benim için ne kadar da harika bir fırsat olduğundan, Deren'in de istediğinden, gelecek yıl yaza muhteşem bir düğün yapabileceğimizden

bahsedişi kulaklarımın uğuldamasına neden oluyor, ensemden soğuk terler dökülüyordu.

Beni harekete geçiren ne oldu diye sonradan çok düşündüm, sanırım bardağı taşıran tam olarak bu noktaydı. Onun beni dinlemeye bile tenezzül etmeyişi...

"Anne," dedim daha yüksek bir sesle. "Bu iş olmayacak."

Ablamın yüzü gerildi. Babam, başını aptal telefonundan kaldırdı.

"Ne demek bu iş olmayacak?" dedi annem hiç bozuntuya vermeden. "Konuştuk..."

"Biz konuşmadık, sen konuştun."

"Devrim, senin için en iyi olanı istiyorum."

Elimde olmadan gözlerimi devirdim. *Tamam, evet, espriyi anladım, Büyücü Kadın. Çıkar beni buradan.*

"Neye göre, anne? Kime göre?"

"Ne yani, sonsuza dek bu evde, benim çatımın altında mı yaşayacaksın? İllaki biriyle evlenmen gerekecek, Deren de bunun için en uygun aday."

Sağ şakağımdaki damarın attığını hissederken ani bir kararla masadan kalktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, ne cesaretle buna kalkıştığımı bilmiyordum, bu dünyanın gerçek olup olmadığını bile bilmiyordum ama tek bir şeyi biliyordum.

"Bundan sonra çatın altında yaşamayayım öyleyse."

Gözlerinde bir şeyler değişen annem yerinden kıpırdamadı, mühürlenmiş dudaklarını açmadı. Ben de bundan aldığım güçle odama çıktım, hızlıca toparlandım. Küçük bir valize elime geçen önemli şeyleri doldurduktan sonra hızlı ve öfkeli adımlarla aşağı inip kimsenin yüzüne bakmadan kapıya yöneldim.

Annem arkamdan tasasız bir sesle, "İki güne kalmaz geri döneceksin," dedi.

"Bekle ve gör," derken valizimi çekiştirmeye devam ettim.

"Kartlarını bloke ettireceğim."

"Kolaylıklar diliyorum."

Kapıyı çarpıp çıktım.

Kapının önünde sessizlik içinde bekledim ama peşimden hiç kimse gelmedi, Miray bile. Bahçenin dış kapısına ilerledim ve güvenliğimizi geçip bahçenin kocaman kapısını arkamda bıraktıktan sonra kaldırımda durdum. Ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Arabam yoktu.

Kartlarımı bloke ettirecekti.

Gidecek kimsem yoktu.

Burada hiçbir şeydim. Cebimde kaç lira nakit olduğunu bile bilmiyordum.

Hızlı düşünmeye çalıştım. Hayatta kalmak ve savaşmaya başlamak zorundaydım. Kendi hayatımı geri istiyordum.

Telefonumu çıkarıp Miray'a mesaj Bana zaman kazandır. yazdıktan sonra onun elinden geleni yapacağına inanmaya çalıştım.

Odama geldiği gece gayet samimi görünüyordu. Tabii, ben de onu babama karşı savunduktan sonra odasına gidip Serhat'la evlenmesini söylerken samimiydim. Yani kime güvenebileceğimi bilmiyordum ama Miray, en iyi şansımdı.

Annem kartlarımı bloke etmeden önce nakit çekebilmek için en yakın bankaya uğradım. Bir günde çekebileceğim miktar kısıtlıydı ama sorun değildi. Hiç yoktan iyiydi, bir başlangıçtı. Ardından kaldırımın kenarında bir süre ne yapacağımı düşündüm. Gidebileceğim bir tek Serhatların evi geliyordu aklıma. Başka kimsem yoktu.

Üstelik belki annem bana acımış, kartlarımı hemen bloke etmemişti ama elimdeki parayla sonsuza dek yaşayamayacağımın farkındaydım. Bu parayı çarçur edemezdim. Öte yandan hayatımda bir kere bile otobüse binmemiştim. Ne otobüs durağının nerede olduğunu ne de Serhat'ın evi için hangi durakta inmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden bu seferlik bir taksi çevirdim ve gideceğim yeri söyledikten sonra bir süre gözlerimi kapattım.

Serhatlarm evinde ne kadar kalabilirdim, bilmiyordum ama geçici bir çözüm olarak ona gitmek mantıklıydı. En azından bugünü çıkarabilirsem belki akşam sakin kafayla ne yapmak istediğimi düşünebilirdim. Bir planım olursa kendimi daha iyi hissedeceğime emindim.

Yol kısa sürdü ve taksiye de tahminimden daha çok para ödedim. Valizimle birlikte içinden indiğim taksi, toz olup gitti ve evin karşısında bir başıma kaldım.

Serhat da ailesiyle yaşıyordu ama ebeveynleri beni hep çok severdi. Bu yüzden kapılarında beklerken burada güler yüzle karşılanacağıma emindim. En azından bu, içimi rahatlatabilirdi.

Derin bir nefes alıp valizimin takır tukur sesleri eşliğinde kapılarına ilerledim ve tanıdık zillerine bastım. Kapıyı Serhat'ın annesi Güler teyze birkaç saniye içinde açtı. Yüzünü alışık olduğum şekilde görünce içimi garip bir rahatlama sardı. Sarı saçları hatırladığım gibi omzuna dökülüyor, hafif makyajı yaşını olduğundan küçük gösteriyordu.

"Merhaba, Güler teyze," dedim içimde tuhaf bir gerginlikle. "Gelebilir miyim?"

"Tabii, Devrimciğim," dedi tüm kibarlığıyla. "Geç, geç. Serhat yukarıdaydı, Ali çağırsın." Akıcı konuşması, elimdeki bavulu görmesiyle bölündü. Kaşları çatıldı, huzursuz gözlerini gözlerime çevirdi. "Hayatım, o ne öyle?"

İçeri geçip valizimi girişte bıraktım. Birkaç adım attıktan sonra sıkıntıyla omzumu kaldırıp Güler teyzenin gözlerinin içine baktım. "Birkaç gün burada kalabilir miyim?"

Soruma cevap vermek yerine elini anaç bir şekilde omzuma koydu. "Önce gel, neler olduğunu anlat bakalım."

Salona yöneleceğim esnada merdivenlerde Serhat belirdi. "Kardeşim, hayırdır?"

"Anlatacağım," derken bir elimi uzun hikâye dercesine salladım ve Güler teyzenin de yönlendirmesiyle salona geçip kendimi koltuklardan birine bıraktım.

Ben ağzımı açmadan önce Güler teyze yardımcılarından birini çağırdı, içinde bolca tatlının olduğu bir tabak rica etti benim için. İtiraz etmedim, vücuduma girecek herhangi bir şeker parçasına ihtiyacım vardı.

Sonra şefkatli, anlayışlı, ne anlatırsam anlatayım destek olacakmış gibi bakan gözlerini bana çevirdi. "Seni dinliyoruz, hayatım."

Ne kadar aptaldım.

Her yönüyle sizi destekleyen bir dünyadan her yönüyle size düşman bir dünyanın ortasına dımdızlak düşünce sizi destekleyen o dünyanın, aslında bir başkasının ayağını kaydırdığını fark ediyordunuz; bunu ancak ayağı kayan ben olduğumda anlayabildiğim için kendimden utanıyordum.

Güler teyzem, hayatım boyunca bana hiçbir konuda itiraz etmeyen canım Güler teyzem, öyle şefkatli gözlerle bakıyordu ki yardım edeceğine inancım tamdı.

Söze, "Güler teyze," diye başladım. "Annem çıldırdı. Gerçi belki seninle de konuşmuştur ama Deren'le evlenmemi istiyor. Hadi aklına böyle bir fikir gelmiş, ben de olmaz dedim. Kabullenip geri çekilmesi gerekmez mi? Yok, olay büyüdü." Sevgiyle bakan gözleri beni cesaretlendiriyordu, anlattıkça anlatıyordum. "Bunu yapmaya hakları yok, öyle değil mi? Ama kavga ettik, ben evi terk ettim, o da her şeyimi elimden alacağını söyledi. Ben de kapıyı vurup çıktım."

Kadının zorla evlendirildiği ucuz, kalitesiz bir televizyon dizisinde gibi hissediyordum.

Sonunda attığım uzun tirat bitince Güler teyze aynı şefkatle gülümsedi ve "Ama bu senin iyiliğin için, Devrim," dedi.

Duvardaki pencere atlamak için ne kadar cazipti. Tek sorun, zemin katta olmamızdı.

Kendimi zorlayarak sesimi sakin tutmaya çalıştım. Söylediklerini duymazdan gelerek, "Eve dönmeyeceğim," dedim. "Şimdilik burada kalabilir miyim?"

Güler teyze derin bir nefes aldı. "Bugün burada kalıp kafanı topla, yarın seni eve götürür, annenle aranızı yaparız."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. Kimsenin annemle aramı yapmasını istemiyordum. Kimsenin benim yerime kararlar almasını da istemiyordum. Tek istediğim, kimsenin hakkında söz sahibi olduğunu düşünmediği kendi hayatıma geri dönmekti.

Ona ne cevap verirsem vereyim fikrini değiştiremeyeceğim bir duvarla konuştuğumu kabul etmek zorundaydım. Bunu kavramanın verdiği hayal kırıklığı ve kabullenme ile ayaklandım. Hiçbir şey söylemeden ve dönüp Güler teyzeye bir kez daha bakmadan salonu terk ederken, Serhat'ın peşimden geldiğini hissediyordum.

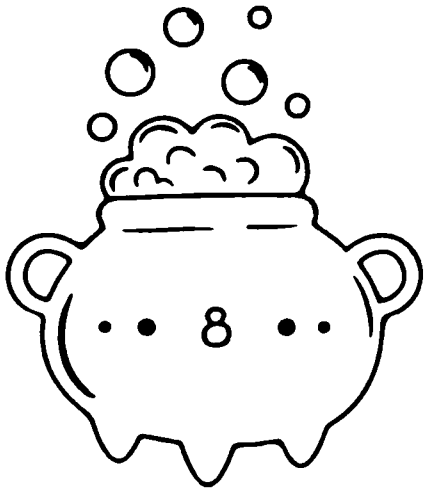
Bu evden de kapıyı vurup çıkmak arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu yüzden Serhat'ın odasına çıkmaya ve geceyi burada geçirdikten sonra sabah başımın çaresine bakmaya karar verdim.

Ben merdivenleri ağır ve yenik adımlarla çıkarken Serhat çıt çıkarmadan peşimden geldi. Kendimi, valizimi bir köşeye bırakıp koltuğa bıraktığım anda gelip yanıma oturdu. Çözümü olmayan sorunlarla karşılaştığımızda hep yaptığı gibi başka şeylerden konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalıştı; yeni defile, şirket ve garip dedikodular. Oysa benim tek düşünebildiğim, yarın sabah erkenden ve kimseye görünmeden buradan çıkmam gerektiğiydi. Kendime, anneme *götürülmeyeceğim* bir yer bulmam gerekiyordu.

Götürülmek de ne demekse artık.

Bugün önemli bir ders almıştım. Tüm dünya benim iyiliğimi düşünüyordu.

Yani tüm dünya düşmanımdı.

Şuraya Küçük Trajediler Serpiştirelim

Sabaha dek hiç uyku uyuyamadım. Akşam geç saatlerde, ben biraz olsun sakinledikten sonra Serhat'ın beni geçirdiği misafir odasına yerleşmek yerine valizimi bir köşeye atıp telefonumu şarja taktım ve bir çare arayarak Miray'a mesaj attım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu dünyada kim bana yardım ederdi, bilmiyordum ama Miray'ın o geceki sözlerinden en azından arkamda duracağını ummak istiyordum.

Serhat'ın gözlerinde bana yardım etmek istediğini görebiliyordum ama ailesine kolay kolay karşı gelemezdi. Onun annesinin lafının üzerine laf söylemesi, onun da benim düştüğüm duruma düşmesine neden olurdu herhalde. Gözlerimi ovuşturup derin bir of çektim. Kendi dünyamızda Güler teyze, Serhat'ın bir dediğini iki etmezdi.

Sabah beş sularında, daldığım bölük pörçük yüzeysel uykudan sevgili ablamın mesajlarıyla uyandım.

Sabah ilk iş oradan çık. Annem çok sinirli.
Dönersen gitmene bir daha izin vermeyebilir.

Öfkeyle derin bir nefes aldım.

Evet ama nereye gideceğimi bilmiyorum
ya da ne yapacağımı.

Kendimi kaybolmuş hissediyordum. Kendi dünyamda değil bir gün, birkaç saat bile ortalıktan kaybolsam şirkette işler birbirine girerdi. Telefonlarım susmazdı ve onlarca e-posta beni beklerdi. Oysa burada, bırakın evden çıkıp gittiğimde aranmayı veyahut işlerin karışmasını, gidecek yerim bile yoktu. Etkimin sıfıra sıfır olduğu bir dünyaya sahiden de hiç hoş gelmemiştim.

Telefonum iki dakika sonra titredi.

Aklımda bir şey var. Sabah annemden önce
şirkete gel. İcabına bakmaya çalışacağım.
Ama kolay olmayacak. Eve dönmek istemediğine
emin misin? Ne olur ne olmaz diye soruyorum.

İçimdeki sıkıntı büyürken yeni bir mesaj yazdım.

Dönemem.

Başka bir mesaj daha almayacağımı düşünerek telefonu kenara bıraktım ve ellerimi başımın altına alarak uzandım. Hiç uykum yoktu ve kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Daha iki gün önce her şeyim vardı. İsteyip de alamadığım hiçbir şey yoktu. Şirkette istediğim başka hiçbir pozisyon yoktu, ailem sağlıklıydı ve param vardı. İstediğim her şeyi yapabilecek gücüm vardı.

Şimdi ise güvende bile hissetmiyordum. Annem her an burayı basabilirmiş gibi geliyordu. Bassa ne yapabilirdi, onu da bilmiyordum. Düşününce bundan korkmanın saçma olduğunun da farkındaydım. Hiç kimse bana istemediğim bir adımı attıramıyor olmalıydı ama kendi dünyamdan biliyordum ki bu matematik hiçbir zaman öyle kolay ve basit işlemiyordu.

Sevgili Miray için işlememişti en azından. Benim isteyip de alamadığım hiçbir şey yokken onun hayatına istemediği her şey dâhil edilmişti.

En azından o, o dünyaya doğmuştu. Tüm bunlarla nasıl baş edeceğini belki de benden daha iyi biliyordu.

Bunu düşündüğüm için bile ne kadar berbat bir insandım. Bu laneti bütünüyle ve her şeyiyle hak ediyordum.

Zihnimde bir sarmal gibi başa dönüp duran aynı düşüncelerle tüm gece tavanı seyrettim. Bu dünyadan kurtulmanın yolu sahiden de bu anaerkil toplumda, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı başarmak olmalıydı. Bunu başarmak gerçekten de eve dönüş biletim olabilirdi. Mantıklı bir düşünceydi. Ne de olsa Çirkin'in gerçek aşkının büyüyü bozmasının sebebi, ona çirkin birinin de sevilebileceğini öğretmek değil miydi? Benim de lanetimi, öğrenmem gereken şeylerin bozması gerekmez miydi?

Saat beş olmadan ayaklandım. Sabaha karşı yalnızca birkaç saat sızdığım için gözlerim ayrı, başım ayrı ağrıyordu ama umursamadım. Toparlanıp tüy gibi adımlarla evden çıktım ve bu saatte otobüs bulamayacağımı fark ederek elimde valizle bir saate yakın yürüdüm. Artık taksiye binemezdim, yarınım bile belli değildi.

Sokaklar sabahın etkisiyle mevsime göre serin ve boştu. Her adımda bir sinir krizinin eşiğine daha çok yaklaşıyordum ama en azından bu yolun sonunda Miray'ın bana bir çözüm yolu sunacağını umuyor, kendi kendimi bununla teskin etmeye çalışıyordum.

Şirkete vardığımda kan ter içindeydim. Valizi yanıma koyup kaldırıma oturdum. Dışarıdan bakan biri için komik ve zavallı görünüyor olmalıydım. Normalde şekillendirmeden asla dışarı çıkmadığım saçlarım karman çorman olmuştu, sakalım iyice uzamıştı. Mavi gömleğim terden üstüme yapışmıştı.

Kaldırımın kenarındaki bir zavallıydım.

Miray'a ne zaman geleceğini soran bir mesaj attıktan sonra oturdum ve başımı eğip dizlerime yaslanarak bir anlığına gözlerimi kapattım. Henüz bir gün olmuştu ama ben tüm ömrümde yorulduğumdan daha fazla yorulmuştum. Burada bir dakika gözlerimi kapatmak iyi gelecekti.

Buna ne yazık ki fırsatım olmadı. Motor sesini duymamla elimdeki çantanın çekilmesi bir oldu. Korkudan ödüm koparak ayaklandım. Biraz önce elimde olan küçük çantam şimdi hızla uzaklaşan siyah motosikletin üzerindeki kadının kolunda sallanıyordu.

İmdat. İmdat diye bağıracağım şimdi.

Öyle gafil avlanmıştım ki uzuvlarım felç olmuş gibiydi, hiçbir şey yapmaya gücüm yetmedi. Ellerim ve ayaklarım karıncalanıyordu, ileri doğru bir adım dahi atamıyordum. Atabilseydim de ne işe yarayacaktı, bilmiyordum çünkü şoktayken motor çoktan gözden kaybolmuştu.

Kaldırımın kenarında öyle çaresizce, içinde tüm paramın olduğu çantanın ardından bakakaldım. Elbette bu, kendi dünyamda da başıma gelebilirdi ama tam da şu an, bu berbat durumun içinde başıma bir de bunun gelmiş olması kaldırımı parçalarına ayırma isteği uyandırıyordu içimde.

Birazcık şanslı bir herif olsam tam o an Miray gelir, bana sımsıkı sarılır ve her şeyin geçeceğini söylerdi. Bunun yerine arkamı döndüğümde onu gördüm.

Bade'yi.

Birkaç adım ötemde durmuş, çatık kaşlarla beni izliyordu. Yine ilahe gibi görünüyordu. Sarı saçları, büyülü parıltılarla omzundan dalgalarla iniyordu. Dolgun dudaklarını büzdüğü için çıkık elmacık kemikleri kendini daha da belli ediyordu. Bu şekilde parlamasının büyünün bir etkisi olduğuna emindim.

Espriyi anlıyordum. Kendi dünyamda buna param, zamanım ve imkânım olduğu için ben spor yapıyor, saçlarım için düzenli olarak en iyi berberlere gidiyor, kendimle ilgili beğenmediğim herhangi bir şeye çözüm bulabiliyordum. Üstelik bunu kadınların beğenisini kazanmak için de yapmıyordum. Oysa bizim dünyamız kadınlara, dünyanın geri kalanının onayını almak için kendilerini değiştirmeyi buyuruyordu. Yalnızca erkeklerin de değil üstelik, hemcinslerinin de onayını almak zorundaydılar.

Öyle çok kritere uymak zorundaydılar ki hiçbirine tam olarak uyamıyorlardı.

Avantaj, burada elbette Bade'nin elindeydi. Böyle parıl parıl parlamasının nedeni sahiden para ve imkân mıydı yoksa klişeydi belki ama mutluluk muydu? Kendini istediği gibi ifade edebilme özgürlüğü müydü, uyması gereken kriterlerin olmamasının getirdiği rahatlık mıydı?

Her şeyden nefret ediyordum.

"Bu saatte burada ne işin var?" diyerek sessizliği o bozdu. Keskin kaşlarının altından yargılayan mavi bakışlarını önce valizime, kıvırdığım gömleğin kollarına, kirlenmiş ayakkabılarıma ve en son da yüzüme dikti.

En çok bu kadından nefret ediyordum.

Her şey onun yüzünden başlamıştı.

Ters çıkmasına engel olamadığım sesimle, "Miray'ı bekliyorum," dedim kısaca.

Cevap vermedi, topuklularının çıkardığı tak tak sesiyle yanıma yürüdü. Elimde olmadan ona döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de Miray'ı bekliyorum," derken omuzlarını silkti ve yüzüme bakmayı reddetti. Yoldan geçen arabaları izliyor, göz ucuyla bile dönüp bana bakmıyordu. Nelere sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Miray, bizi tamamen sessiz geçen on beş dakikalık azabımızdan, bir taksiden inerek kurtardı. Makyaj yapmamış, simsiyah giyinmişti. Taksiden öyle bir aceleyle indi ki yataktan kalkar kalkmaz buraya geldiğine ikna oldum.

Bir bana bir Bade'ye bakarak yürürken, "Selam," dedi telaşlı bir sesle. "Bu kadar erken çağırdığım için kusura bakmayın ama annem bu icraatımızı duyarsa hepimizi öldürür. Bade, itiraz etme hakkın sonuna dek var ama geçenlerde bir şoföre ihtiyacın olduğunu söylüyordun. Devrim yapabilir diye düşündüm." Bana döndü. "Tabii, Bade için de uygunsa. Ama Bade'yi şirkete

bıraktıktan sonra buralarda pek dolaşmaman gerek, Devrim. Annemin asla görmemesi lazım."

Ah.

Ah!

Her şeyi ince ince hesapladın, öyle değil mi, Büyücü Kadın?

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi kapatıp sakince bir nefes aldım. Elbette şimdi de ben ona yaranmaya çalışacaktım. Yalvaran taraf olmasaydım, bu lanet ne kadar lanet olabilirdi ki?

Uzun bir sessizliğin ardından Bade'nin kaşları hâlâ çatık, bir bıçak gibi keskindi. Ciddiyetle boğazını temizledi. Alnı acımamış mıydı artık? "Nereden çıktı bu peki?"

Miray, "Ah, kusura bakma," derken Bade'nin koluna dokundu. Ne çabuk kaynaşmışlardı. "Açıklamadım. Kısacası Devrim annemlerle atışıp resti çekti ve evi terk etti. Şimdi de bir işe ihtiyacı var."

Göz ucuyla Bade'ye baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Nasıl hâlâ çatık olduğunu bilmediğim kaşlarının altından bana şüpheci gözlerle bakıyor, belli ki düşünüyordu. Kısa süre sonra, "Tamam ama..." dedi sırtını dikleştirerek. "Bu çok da bay kişiler için uygun bir iş değil gibi."

Bay mı kişiler?

Şaşıramadım bile. Bunun başıma geleceğini tahmin etmiştim. Bunun gelişini görmüştüm.

Miray'ın dudaklarından tatsız bir gülüş döküldü. "Yapma, Bade. Bizler modern kadınlarız. Devrim'in gerçekten yardımımıza ihtiyacı var."

Bade bu cevaba karşılık uzunca iç çekti. "Pekâlâ, benim için fark etmez. Maaşını zaten şirket ödeyecek. Yakalanırsanız, annenizin böyle bir şey istemediğinden benim haberim yoktu."

Lütfettiniz, hazretleri.

"Peki, ama," dedim Bade'yi görmezden gelerek. "Nerede kalacağım, Miray?"

"Gelirken biraz para çektim. Ucuz bir otel ayarlarız. Sen şimdilik ortadan kaybol, annem birazdan burada olur. Yarın başlasa uygun mu, Bade?"

Bade olumlu anlamda başını sallayınca Miray kararını vermiş gibi başını salladı ve beni yola yönlendirdi. "Burada biraz para var, şimdilik kendine kalacak bir yer ayarla. Sonrasına bakacağız."

İki kadın, birbirlerine bakıp başlarını anlaşmış gibi salladı. Miray bana hızlıca sarılırken Bade benden tarafa göz ucuyla bile bakmadı, kollarını bağlayıp başını yolun diğer tarafına çevirmişti. Miray, koluma destek olurcasına pat pat vurduktan sonra arkasını döndü ve Bade'yle birlikte şirkete doğru ilerlemeye başladı ama son anda Bade'yi bırakarak bana döndü ve koştu.

"Şu otobüs kartını da al, senin yoktur. Binerken cihaza okutacaksın," derken elime alelacele bir kart tutuşturdu ve beni tekrar bir başıma bıraktı.

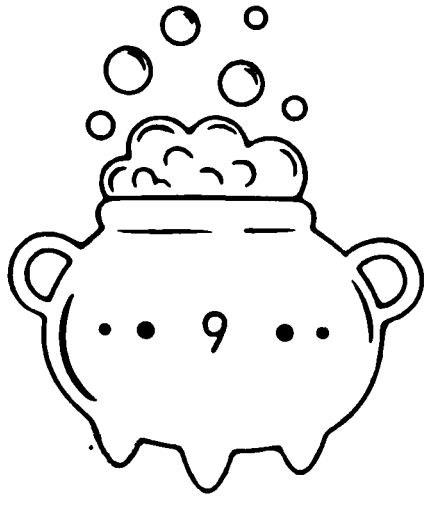
Hayal mi görmüştüm, bilmiyordum ama Bade, şirkete girmeden hemen önce arkasını döndü ve gözlerime son bir kez baktı. Bakışı öyle karmaşık ve uzaktı ki anlamını çözemedim.

Belki de hiçbir anlamı yoktu.

Beni arkalarında bırakmış, şaşalı ve keyifli hayatlarına geri dönmüşlerdi bile.

Arkalarında öylece, koca caddenin kenarında bir başıma, tabiri caizse dımdızlak kalmıştım.

Bu da Devrim'in kendi küçük dünyasındaki özel ve minik trajedisiydi.

Bindik Bir Alamete

Bulduğum otel, kahrolasıca küçüklükte ve pislik içinde bir yerdi. İş gereği, babamla sık sık seyahat ederdik. Lüks içinde yaşamaya alışık olduğumu, bu lüks elimden alınana kadar fark etmemiştim ama otellerin bahçesindeki geniş ve temiz havuzlar, güler yüzlü resepsiyonistler, ferah bekleme salonları ve rahat yataklar hepimizin gerçekliği zannediyordum.

Oysa Beyoğlu'ndaki izbe bir sokakta, tabelasındaki harflerden biri düşmek üzere olan bu otelde gerçeklik çok daha farklıydı. Girişi ve resepsiyonun önünü toz götürüyordu. İçerisi öyle karanlıktı ki resepsiyonistin gözleri dışında hiçbir şey görmüyordum.

Ben bankoya tamamen yaklaşana kadar kadın ne başını kaldırdı ne de benimle ilgilendi. Ancak ben arkasında durduğu bankonun dibine kadar gidip boğazımı temizledikten sonra başını aheste aheste kaldırdı ve beni şöyle bir süzdü. "Buyur?"

Üstünde eski püskü bir ceket, içinde buruşuk bir gömlek vardı. Kırkına merdiven dayadığını belli eden yüz çizgileri memnuniyetsizdi. Ağzındaki sakızı durmadan çiğniyor, bana üstten üstten bakarken cevabımı bekliyordu.

Metanetli kalmaya çalışarak, "Boş odanız var mı?" diye sordum. "Tek kişilik."

"Geceliği bin lira," dedi umursamaz ses tonuyla. "Boş oda var."

"Burası için mi?" diye sordum, gayriihtiyari. Sesim itiraz eder gibi yükselmişti ama karşımdaki adamın yüzünde mimik oynamadı.

"Hoşuna giderse."

Belki de sabredip hayatımda ilk kez pazarlık etmem ya da çıkıp başka, daha ucuz ve temiz bir otel aramam gerekirdi ama çok yorulmuştum. Yorgunluk parmak uçlarımdan damlıyor gibi hissediyordum. Sanki ben bir kuklaydım da iplerimi tutan her kimse, o ipleri aniden bırakmıştı. Daha odaya bile çıkmadan oraya yıkılacakmış gibiydim.

Bu yüzden uzatmadım ve odayı tek gecelik olduğunu söyleyerek tuttum. Yarın daha iyi bir gün olacaktı. Yeniden bir işim olacaktı, kalacak yer sorununu da yarın çözecektim.

Valizimi yüklenip otelin girişinden bile daha karanlık olan merdivenleri tırmanmaya başladım. Her adımda kolum titriyordu ve her adımda etraf daha da kararıyordu. Etrafta bir lamba yok muydu Allah aşkına? Bu kadar köhne bir otel nasıl oluyordu da iş yapabiliyordu?

Resepsiyonistin verdiği anahtarı cebimden çıkarıp, itsem açılacakmış gibi görünen odanın kapısının kilidine soktum. Kapı geriye doğru açıldı ve beni koridora göre biraz daha aydınlık küçük bir oda karşıladı. Havası o kadar kirliydi ki toz soluduğumu hissedebiliyordum. Köşede, kapının hemen yanında eski püskü, rengi solmuş gri çarşafla kaplı bir yatak vardı. Çarşafın gerçek renginin gri olduğundan çok da emin değildim.

Yatak dışında odada pek bir şey yoktu. Yatağın hemen yanında iki adımlık yer ancak vardı, karşısında küçük bir gardırop ve duvara monte edilmiş küçücük bir televizyon ekranı. Klozetle duşun ancak sığdığı küçücük banyo kapısı, odanın kapısının hemen karşısındaydı.

Tüm oda bu kadardı.

Burada can sağlığımın güvende olduğundan bile şüpheliydim ama Miray, annemin açığı fark etme ihtimalinden ötürü yüklü bir meblağ getirememişti. Elimdekini dikkatli harcamam gerektiğinin farkındaydım.

Bu berbat, yaylı yatakta ve her an açılıp biri girebilirmiş gibi duran kapının ardında hiç uyuyamayacağımı düşünüyordum ama bu düşüncem, kendimi yatağa bırakır bırakmaz kayboldu. *Tanrım, yorgunluktan öleceğim sanırım. Mezar taşıma "Her Şeye Rağmen Savaştı" yazsınlar.*

Günlerim, lunaparktaki bir hız treni gibi hissettirmeye başlamıştı. Bir oradaydım, bir buradaydım ve yarın nerede olacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdilik tek isteğim, biraz olsun uyuyabilmekti çünkü günlerdir tam bir uyku uyuyamamışım gibi hissediyordum. Üstelik yarın işe başlayacaksam zinde ve enerjik olmam gerekiyordu. Dikkatsiz bir şekilde araba kullanamazdım.

Telefonumun alarmı kulaklarıma dolduğunda yalnızca iki dakika gözlerimi kapatmışım gibi hissederek gözlerimi araladım. Güneş ışığı rahatsız edici bir şekilde tam gözüme vuruyordu. Oda öyle havasızdı ki nefes dahi alamıyor gibiydim. Nerede olduğumu ve burada ne işim olduğunu düşündüğüm kısa saniyelerin ardından anılar bir sel gibi zihnime hücum etti. Yani tüm bunlar bir rüya değildi. Hâlâ buradaydım. Leş bir otel odasında. Derin, dertli bir nefes çektim ve bu yeni, küçük gerçekliği kabullenmek için ilk adımı attım. Yani bacaklarım sızlayarak yataktan kalktım ve seri hareketlerle hazırlandım.

Otelden çıkmadan önce resepsiyona bir gün daha kalacağımı söyledim. Yolum uzun gibi görünüyordu ve valizimi bir yere daha taşımaya şu an için gücüm yoktu. Şirketin arabası Bade'deydi, Miray'ın gece attığı mesaja göre anahtarı bu sabah ondan alacaktım. Bana bununla birlikte Bade'nin evinin konumunu da atmıştı. Telefondaki toplu taşıma uygulamasına göre

onun evine gidebilmek için metroya, metrobüse ve bir kere de otobüse binmem gerekiyordu. Anlaşılan bu yolculuk, iki saatten az sürmeyecekti.

İnsanlar bunu her sabah yapmak için nereden motivasyon buluyordu? Metro, nispeten iyi bir yerdi. Kalabalıktı ama en azından hızlıydı ve gideceğiniz yere varabilme umudunuzu korumanızı sağlıyordu. Metrobüs, çok daha can sıkıcıydı çünkü insan başına düşen oksijen oranının hızla azaldığı bir yerdi. Üstelik herkes her yerime dokunuyormuş gibi hissediyordum ve içimdeki iğrenme duygusunu atamıyordum. Yine de metrobüsten inerken sabrımı koruduğumu düşünüyordum, bu kadarcık zorlukla başa çıkabiliyor olmalıydım.

Ta ki otobüse binene kadar.

İçeride çoktan yüz kişi var gibi görünüyordu ama otobüs durduğu anda büyülü bir şekilde kapının en ucunda üç kişilik yer açıldı ve duraktaki on kişi, o üç kişilik boşluğa sığarak otobüse bindi. Kartımı okuyucuya gösterip rahat bir pozisyonda durmaya çalışırken direklerden birine yaslandım ve boynumdan akan terlerle birlikte gözlerimi yumdum. *Geçecek, Devrim. Bade'nin evine az kaldı. Biraz sabredip kendi ayaklarının üstünde durabilirsen belki bu dünyayı hızlıca arkanda bırakabilirsin.*

Düşüncelerim, popomu saran kot pantolonumun üstünden hissettiğim bir elle bölündü. Önce, hissettiğim şeyden emin olamadım bile. *Hangi kadın toplu taşımanın ortasında bir erkeğin poposunu ellerdi ki?* Ama sonra aniden, nasıl bir yerde yaşadığımı fark ettim ve hızla arkamı döndüm. Bana fazlasıyla yakın duran, sarışın, yaşlıca bir kadın bana gevşekçe gülümsüyordu. Kan kırmızısı ruja boyanmış buruşuk dudakları iğrenç görünüyordu.

"Bir şey mi vardı, teyze?" dedim agresif bir sesle.

"Sen istersen olur, yakışıklım," diye fısıldadı.

İçimde garip bir mide bulantısı hissettim ve etraftaki insanların tepki vereceğini düşünerek kısa bir bakış attım. Kimi kulaklığındaki müzik yüzünden olanların farkında bile değildi.

Kimiyse olanların gayet de farkında olduğunu gösteren bakışlarını bizim dışımızda herhangi bir yere kaçırıyordu.

Derin bir iç çekip hiçbir şey söylemeden olduğum yerden ileri geçmeye çalıştım. İnsanları ezerek ve birkaç kez özür dileyerek otobüsün arka ucuna geçtim ve garip bir ezilmişlik duygusuyla yeni direğime tutundum.

Tutunacak bir direğim vardı en azından.

Sonrası geçmek bilmeyen otobüs yolculuğum tam otuz iki dakika sonra son buldu ve işkenceme tamamen sıradan bir durak tarafından son verildi. Duraktan Bade'nin evine yürürken sakinleşmeye, kendime çekidüzen vermeye ve düşüncelerimi bir sıraya koymaya çalıştım. Terden sırılsıklam olmuştum. Yorgunluktan ölmüştüm. Aşağılanmıştım.

Öte yandan Büyücü Kadın'ın benim için özellikle hazırladığı, buna benzer birçok sürprizi olduğuna emindim. Bir iki tanesiyle öyle hemen yıkılamazdım.

Bade Kemer, beş katlı tozpembe bir apartmanın ikinci katında oturuyordu. Miray'ın bana attığı numarasını isim ve soy ismiyle kaydetmiştim. Whatsapp profilinde deniz kenarında gülerken çekilmiş, sarı saçlarının ekranın yarısını kapladığı bir fotoğrafı vardı.

Kendime cesaret verircesine derin bir nefes aldım ve ona, aşağıda olduğumu söyleyen bir mesaj attım. Yalnızca iki dakika içinde apartmanın demir kapısından dışarı çıktı.

Bu kadını gördüğüm her an, klişe bir Disney filminden çıkmış gibi hissediyordum. Sanki yerden birkaç pervane saçlarını ve eteklerini dalgalandırmak için çalışmaya başlıyor, bir ışık hüzmesi yalnızca onun üstüne düşüyor ve yüzü, sanki bilgisayarda oynanmış gibi parıldıyordu.

Emin adımlarla bana doğru yürürken üstündeki siyah elbisenin onu ne kadar asil gösterdiğini düşünüyordum. Altın rengi takılar, siyah Prada bir gözlük ve omuzlarına doğru dalgalanan saçlar.

Resmî. Şık.

Korkutucu.

Kusursuz.

Güzel. Kahretsin, fazla güzel. Kendi şahsi cezam.

Kendine gel, Devrim, hayatta kalmaya çalışıyorsun.

Kendimi ikaz edercesine sırtımı dikleştirdim ve boğazımı temizledim.

İçimde yaşadığım buhranların hiç farkında olmadan zarif adımlarla bana yaklaştı ve yanıma geldiğinde gözlüğünü çıkarıp başına yerleştirdi. Bana, hâlâ bunu yapmak istediğinden çok da emin değilmiş gibi temkinli gözlerle bir saniye baktıktan hemen sonra anahtarı uzattı.

Pembe cipin arka kapısını onun için açtım. Barbie miydi bu kadın, pembe araba mı olurdu? Camlar siyah filmle kaplıydı. Yani annem, Bade'nin şoförünün kim olduğunu arabadan inmediğim sürece göremezdi. Bu işle ben de az da olsa para kazanacak ve kendi ayaklarımın üstünde duracaktım. Adımlar basit ve netti. Bu plana tutunarak şoförlük yaptığımı, hiçbir şeyim olmadığını ve kendi evimden sürüldüğümü unutmaya çalışabilirdim.

Harika bir plan gibi görünüyordu.

Uzun ve boş yollarda araba sürmek beni her zaman sakinleştirirdi ancak İstanbul trafiğinden nefret ederdim ve kolayca sinirlenirdim. Babamın kendime şoför aramamı buyurması, tam da bu yüzden işime gelmişti. Şehrin trafiğinden o kadar nefret ediyordum ki aylardır trafiğe çıkmamıştım bile. Unuttuğum bu küçük detayı, ana caddeye çıkar çıkmaz hatırladım.

Yol boyu tam beş kadın sinyal dahi vermeden önüme kırdı, üçü camını açıp *tam bir adam gibi* araba kullandığımı söyledi ve hem gaza hem de kornaya basıp hızla uzaklaştı. Kulağımda Büyücü Kadın'ın kahkahasını işitebiliyordum.

Kafasını camından çıkarıp saçma sapan bağıran dördüncü kadından sonra camların filmli olduğunu hatırladım ve açık camımı kapattım. Bade'nin dudaklarındaki sinir bozucu tebessümü dikiz aynasından göremeseydim, belki yolun kalanını daha sakin bir

şekilde katedebilirdim ama ne yazık ki onun tüm bunlardan hiç rahatsız olmayışı ve kılını dahi kıpırdatmayışı beni iyice çileden çıkardı. Üstelik bir de gülümseyebiliyordu. Oysa ben onu tam da bundan korumaya çalışmamış mıydım? O da en azından bunu yapmaya çalışamaz mıydı?

İşi almasına da engel olmuş olmam küçük bir detaydı tabii.

Şirketin önüne gelince dörtlüleri yaktım ama arabadan inmedim. İnip kapısını açmam uygun olurdu ama arabadan inemeyeceğimi onun da bildiğini umuyordum. Nitekim aksi bir şey söylemek yerine bana döndü ve ciddi gözlerle bana baktı. "Sabah bir toplantım var. Sonrasında birkaç yere kumaş bakmaya gitmemiz gerekiyor. On bir gibi kapıda olursan sevinirim."

Başımla onayladığımı gördükten sonra başka bir şey söylemeden arabadan indi ve seri adımlarla binaya ilerledi. Arabayı şirketin otoparkına çekebilirdim ama bu, anneme yakalanma ihtimalimi arttırmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden daha sakin bir sokağa park ettim ve arabadan çıkmak yerine kontağı kapatıp başımı direksiyona dayadım. Gözlerimi kapadım ve sessizlikte, karanlıkta ve bu küçük alanda sakinleşmeye çalıştım.

Sorun yok. Sorun yok, Devrim. Saldırı altında değilsin.

Aslında epey bir saldırı altındayım be.

Ne yapıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Bu kadının şoförlüğünü yapmaya ne kadar tahammül edebilirdim, onu da bilmiyordum ama binmiştik bir alamete.

Kıyamete gitmesek iyi bari.

Pencerem tıklanınca irkilip doğruldum. Başımı pencereye çevirmeden önceki o küçük anda, arabanın içinde birinin olduğunun dışarıdan nasıl anlaşıldığını sorguladım ama sonra Büyücü'yü gördüm ve aklımdaki tüm sorular yerle bir oldu. Büyücü Adam başını eğmiş, camı indirmemi bekliyordu. Yüzünde yine o meymenetsiz ifade vardı.

Bıkkın bir suratla camı indirip *yine ne var* dercesine suratına baktım. Kirli sakalı ve yaşlı yüzü onu masum bir evsiz gibi

gösteriyordu ama hayır, bu psikopatın gerçek yüzünü ben biliyordum. İnsanların hayatının altını üstüne getirmekten keyif alan lanet olasıca bir...

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Keyif almıyorum. Sana beni yorma demiştim, evladım. Sen kaşındın."

"Yine ne var?"

"Hiç," derken sırıtıyordu. "Bir kontrol edeyim dedim. Nasıl gidiyor?"

Derin bir nefes aldım. "Bade'nin şoförü olarak çalışmaya başladım." Bunu söyledikten sonra onun bunu zaten biliyor olması gerektiğini düşündüm, her şeyi bildiği gibi. Ama buna dair bir şey söylemek yerine eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve kıs kıs gülmeye başladı.

Sinirlerim gerilerek dişlerimi sıktım. "Ne gülüyorsun? Yanlış bir şey mi yapmışım?"

"Yok, hoşuma gitti." Gülüşleri büyüyüp bir kahkahaya dönüştü. "Boşuna *En İyi Lanetleyen* ödülünü bana vermemişler. Bu işte çok iyiyim, çok. Hadi, kendine iyi bak."

Büyücü kendi kendine gülerek sokağı adımladı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ona söyleyecek ya da soracak çok şeyim varmış ama aynı zamanda hiçbir şeyim de yokmuş gibi hissediyordum. Bu ikilem içinde, arkasından hiçbir şey yapamadan bakakaldım.

Bu hayatta kendime sabır diliyordum. Bu adam ya da bu kadın, benden tam olarak ne istiyordu? Yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de gelip hâlime gülüyordu.

Bade'nin söylediği saate dek arabadan inmedim. Kahvaltı bile edesim yoktu, artık açlık diye bir duyguyu sonsuza dek hissetmeyeceğimden şüphelenmeye başlamıştım. Tek isteğim kendi hayatıma dönmekti, o da mümkün değildi. Bu yüzden yapabileceğim kadarını yaptım ve kalan vaktimde Miray'la konuştum, paramı idareli kullanmak için hesap kitap yaptım ve çaresizce bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünmeye devam ettim.

Saat on bire yaklaşırken kapının önündeydim. Bade tam on bir de kapıdan çıktı ve arabayı hemen fark ederek arka koltuğa geçti. Selam sabah vermeden, "Sana bir konum attım," dedi. "Oraya gidebilir miyiz?"

Başımı sallayıp arabayı çalıştırdım. Yola çıkmadan önce dikiz aynasından ona çaktırmadan kısa bir bakış attım. Sabaha göre yüzünde hiç bozulma olmamıştı, makyajı hâlâ kusursuzdu ve biraz bile yorgun görünmüyordu. Bu kadın sinirlerimi bozuyordu.

Tamamen sessiz geçen on beş dakikalık yolculuğumuzun ardından gitmek istediği dükkânın önüne park ettim ve ona döndüm. Bana kısaca, "Fazla uzun sürmez," dedikten sonra arabadan indi ve küçük dükkâna girdi.

Kapıda onu beklerken camların ardında, dükkânın açık kapısından görebildiğim kadarıyla onu izledim. Küçük bir semtteki işlek caddelerden birindeydik. Önünde beklediğim dükkân oldukça küçük ve karanlıktı ama yine de içerideki çeşit çeşit kumaşı görebiliyordum. Bade öne dikkatle eğilmiş, kumaşları inceliyor; elini bir o kumaşa bir bu kumaşa götürüyordu. Dükkândaki amca kır sakallarıyla oynarken Bade'ye bir şeyler anlatıyordu.

Ülkenin en büyük ve ünlü giyim markalarından biriydik, üretilen kıyafetler genellikle yüksek sosyeteye hitap ederdi. Bade'nin geldiği bu küçük, sokak arası dükkânlardan hiç kumaş almazdık. Kumaşlarımız ve malzemelerimiz en yüksek kalite olurdu. Miray ona anlaşmalı olduğumuz fabrikaların bir listesini vermemiş miydi?

Bade'nin eli boş bir şekilde dükkândan çıkıp arabaya binmesiyle düşüncelerim dağıldı. "Hızlıca yemek yiyebileceğimiz bir yere gidelim." Sesi aceleci ama bitkindi. "Öğleden sonra gitmemiz gereken dört dükkân daha var."

Boğazımı temizleyip dikiz aynasından Bade'ye bir göz attım. El frenini indirdikten sonra dayanamayarak, "Bade," dedim. Bir an duraksadıktan sonra, "Hanım," diye ekledim. "Şirket genelde büyük fabrikalarla sabit fiyat üzerinden anlaşır. Neden buraları geziyoruz?"

Kaşlarını çattı. "Bu yaz kreasyonumuzun küçük işletmeleri desteklemesi için bir teklif sundum çünkü. Marka için de iyi bir reklam olur."

"Pahalıya patlamayacak mı?" diye sordum yine kendime engel olamayarak. Yıllardır bu şirkette çalışıyordum.

"Patlamasın diye sokak sokak dolaşacağız zaten."

Bu kadın kendi dünyamızda da böyle yetenekli miydi yoksa bu da bu dünyaya has bir şey miydi, merak ediyordum. Bu kadar yetenekli biriyse, neden kapıma şoför olmak için gelmişti?

Arabayı, bildiğim en yakın restoranın otoparkına park ettim. Ben onun inmesini beklerken pek de hevesli olmayan sesiyle, "Sen de gel," dedi.

"Rahatsızlık vermeyeyim."

"Öğleden sonra çok yorulacağız. Yesek iyi olur," dedikten sonra cevap beklemeden arabadan indi. Bir ricadan çok emir gibiydi, üstelik restoranın kapısında beklerken karnımdan gelen sesleri de duymaya başlamıştım. En son ne zaman doğru dürüst bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum bile.

Onun hemen arkasından arabadan indim ve mesafemizi koruyarak bir adım gerisinden eşlik ettim.

Öğle kalabalığı henüz restorana dolmamıştı. Sakin bir köşeye geçtikten sonra menüye bakan Bade'ye, "Makarnaları güzeldir," diye açıkladım.

Birkaç dakika içinde yanımıza gelen garsona iki *Fettucini Alfredo* istediğimizi söyledikten sonra derin bir sessizlik oldu. Uzun sessizlikleri oldum olası sevmemiştim, bu yüzden temkinli bir sesle, "Nereden aklınıza geldi?" diye sordum. "Yani küçük işletmeleri desteklemek?"

"Gerçek esnaflarla iş yapmayı oldum olası sevmişimdir," dedi kısaca. Bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu görebiliyordum. Rahatsızca önce pencereden dışarı, sonra boş tabağına baktı, en sonunda kararsız gözleri gözlerimi buldu.

Yeterince beklersem söyleyeceğini hissediyordum, nitekim beni yanıltmadı. "Çok özel değilse evden neden öyle aniden ayrıldın?"

Öne eğilip burukça gülümsedim. "Bizimkiler Deren'le evlenmemi istiyorlar. Kabul etmeyince... Sorun oldu diyelim."

"Deren... Şirketteki Deren Hanım mı?"

"Evet. Küçüklükten beri yakın arkadaşız. İyi bir eşleşme olacağını düşünmüşler."

Bana acıyan gözlerle baktı, ağzını açıp kapadı ama yemekleri getiren garson onu konuşma külfetinden kurtardı. İkimiz de bir süre makarnalarımızla meşgul olduktan sonra, "Deren Hanım kabul etmiş miydi?" diye sordu.

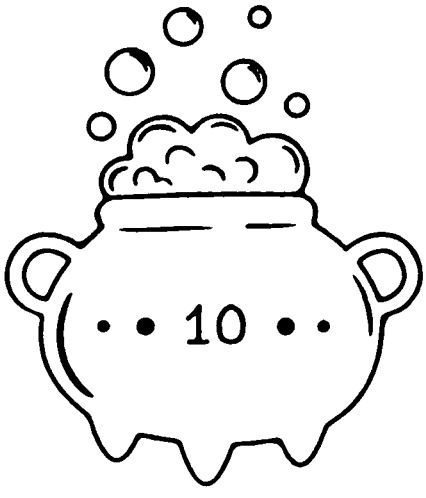
Başımı aşağı yukarı salladım.

"Peki, sen neden etmedin?"

Omuz silktim. "Deren'in arkadaşım olarak kalmasını tercih ederim çünkü."

Öne sürdüğüm bu basit sebebi makul bulmuşçasına başını salladı ve yeni bir şey sormadı. Hızlıca makarnalarımızı yedikten sonra hesabı istedi. Gözlerini benden kaçırarak dışarıya baktı, ellerini izledi, başka bir masaya baktı ve en sonunda gözleri yine gözlerimi buldu. "Bir sorun olursa bana ulaşabilirsin. İstersen. Miray yardımcı olamazsa ya da... Öyle bir şeyler işte."

Verecek bir cevap bulamadım. Bade hesabı ödedi, mekândan ayrıldık ve günün geri kalanında sayamadığım kadar çok kumaş dükkânı gezdik. Ve ben tüm o süre boyunca, bu lanetten kurtulmanın anahtarının sahiden de Bade olup olmadığını düşünüp durdum.

O Saatte Orada Ne İşi Varmış?

Size nasıl kendimi bir karakolda bulduğumu anlatayım. İş bulmuş olmak beni biraz olsun rahatlatmıştı. En azından bu konuda bir şeyler yapıyor gibi hissediyordum ve bu da ümitsizliğe engel oluyordu. Bir noktada bu laneti bozacak, kendi hayatımı elbette geri alacaktım. Sonsuza dek burada kapana kısılmamıştım. *Hayır, kesinlikle sonsuza dek bu dünyada kapana kısılmayacaktım.*

Miray, sonraki günlerde biraz daha nakit getirebilmişti. Bu yüzden otelde kalmaya devam edebiliyordum ama bir yandan kendime apart tarzı bir yer de bakıyordum. Böyle şeylerin İstanbul'da çok zor olduğunu hep söylerlerdi ama ilk elden tecrübe etmek bambaşka bir olaydı. Baktığım her yer çok pahalı, köhne ve tekinsizdi. Kendime kalabileceğim *adam gibi* bir yer bulmadan kendi ayaklarım üstünde durmuş ve stabil bir hayat kurmuş sayılmazdım. Bu yüzden bu kalacak yer konusuna biraz kafayı takmıştım. En iyisini bulmak zorundaydım. İlk adımım bozuk olursa, kalanı da tamamen kusurlu olurdu.

Çalışmaya başladıktan sonraki bir haftayı tamamen olaysız geçirdik. O kadar olaysızdı ki bir yerden sonra asıl hayatımın

burası olduğundan şüphelenmeye başlamaktan korkuyordum. En başından beri buraya aitmişim ve en başından beri böyle bir dünyanın sorunlarıyla boğuşuyormuşum gibi gelmeye başlamıştı. Annem senelerdir üzerimde baskı kuruyordu, Miray senelerdir beni kolluyordu ve ben de senelerdir kendi ayaklarım üstünde durmayı ve özgür olmayı arzuluyordum.

Gibi. Hayır, Devrim, yalnızca gibi.

Bu senin hayatın değil, elbette değil. Hatırla, kendi hayatına uyandığın günleri sakın unutma.

Düşünmek, yapmaktan kesinlikle daha zordu.

Lanetin, akışa kapılarak geçirdiğim o ilk haftasında Miray ve Bade dışında kimseyle konuşmadım. Şirkette anneme yakalanmamak için arabanın içinden çıkmıyordum, diğer görüşmelerde ise Bade beni yanında istemiyordu. Bu, ağırıma gitse de kafam o kadar doluydu ki bunu düşünemiyordum bile.

Bu dünyada yedinci günümün bittiğini fark ettiğimde, artık beni ilk günkü kadar iğrendirmeyen otel odamda uzanıyordum. Elimde telefon, ev ve apart ilanlarında dolaşıyordum ama düzgün bir yer bulmanın imkânsız olduğuna yavaş yavaş inanmaya başlamıştım. Üstelik daha fazla bu otelde kalamayacağımı da kabul etmem gerekiyordu. Mecburen ilanlardan en uygun olanını seçecek, yerleşecektim. Yoksa buraya para yetiştirmem mümkün olmayacaktı.

Bu motivasyonla doğruldum ve üstümü değiştirdikten sonra birkaç apartın konumunu kaydedip kendimi dışarı attım. Miray beni gece vakti dışarı çıkmamam konusunda oldukça kesin bir şekilde uyarmıştı ama saat henüz ona geliyordu, ne olabilirdi ki? Bakacağım yerler de zaten ev değildi, apart benzeri yerlerdi. İşletmelerde görüşebileceğim birinin bulunacağını umuyordum.

Caddeye çıktım. Sokaklar, arada bir geçen arabalar dışında bomboştu. Markete girdim, kendime bir soda alıp elimde onunla yürümeye başladım. Apartlardan biri yürüme mesafesindeydi, Beyoğlu'nun sokaklarını çok bilmezdim ama haritayla yerini

kolayca bulacağımdan emindim. Sokaklar tenhaydı ama yalnızca on dakika yürümem yeterli olacaktı.

Bütün bunların bir işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum. Belki de mevzu kendi ayaklarım üstünde durmam bile değildi ve ben tamamen boşa kürek çekiyordum. Bilmek imkânsızdı.

Ya, bu lanetin çıkışı sahiden Bade'yi kendime âşık etmekse? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Bildiğim tüm masallar ve lanetleri, büyülü bir öpücükle bitiyordu. Bu da onlardan biri miydi?

Başımı, kendimi bunun saçma olduğuna ikna etmek istercesine iki yana salladım ve apartın olduğu sokağa döndüm

Karanlık sokakta birkaç adım atmıştım ki karşıma esmer bir kadın çıktı. Yanından yürüyüp geçmek için yeltendiğimde kolumdan tutup beni kendisine döndürdü ve "Bu saatte dışarıda ne işin var, yakışıklı?" diye sordu.

Buyurun cenaze namazıma.

Kolumu silkerek elinden kurtardım, o da direnmedi. Ancak bir şey söylemeden gitmek için adım attığımda yeniden önüme geçti. "Nereye böyle?"

Yavaş yavaş sinirleniyordum. Ne yapabileceğini zannediyordu ki? Sonuçta fiziksel olarak üstünlük bendeydi. Şiddete karşıydım, kesinlikle karşıydım ama burada tacize uğrayan ben olursam elbette kendimi savunabilirdim. Bunu göstermek için sırtımı dikleştirdim ve geçmek için yeni bir teşebbüste bulundum. Yeniden engelledi.

Sonra aniden dudaklarıma yapıştı.

Elimdeki soda şişesinin yere düşüp çarpma sesini hayal meyal duydum, bir anlık şaşkınlıktan sonra kadını tüm gücümle ittim. O telaşla fazla güç uygulamış olacağım ki geriye sekerek yere düştü. Dudaklarımda pis dudaklarını hâlâ hissedebiliyordum. Elimin tersiyle dudağımı silerken yerdeki kadına tiksinerek bakıyordum.

Başını kaldırdı, saçlarını iki eliyle geriye attıktan sonra çevik bir hareketle ayağa kalktı. Bana öfkeyle baktı ve şok içinde kalakalmama neden olan bir şey yaptı.

Telefonunu çıkarıp polisi aradı.

Ekip arabası gelene dek oradan ayrılmamaya kararlıydım. Bir yanım bunu gülünç buluyordu ama *tacize uğramıştım.* Sokağın ortasında. Aşağılanmış hissediyordum ve kırk yıl düşünsem bir kadın tarafından öpüldüm diye aşağılanmış hissedeceğimi düşünmezdim ama gerçek buydu.

Kadın ne akla hizmet polisi aramıştı, bilmiyordum ama aradığı için memnundum. Şikâyetçi olacaktım, kendi kuyusunu kazdığının farkında mıydı acaba?

Ekip arabası beş dakika içinde yanımızdaydı. Üniformalı iki kadın, aracın içinden indiğinde hevesle dudaklarımı araladım. "Bu kadın..."

Cümleme devam edemedim çünkü polislerden biri sert ve kuvvetli bir hareketle iki elimi arkamda birleştirip kelepçeledi. Diğer kadın polise, "Sorunlu bir tip galiba," diyordu.

Diğer polis bir yandan başını sallarken diğer yandan beni öpen kadına ilerledi. "İyi misiniz, hanımefendi?"

Az öncesine kadar gayet saldırgan olan kadın, şimdi omuzlarını küçültmüş, bakışlarına masum bir ifade yerleştirmişti. Aheste aheste saçını kulağının arkasına sıkıştırırken polise yanaştı. "Şimdi iyiyim. Bu beyefendi beni itip yere düşürdü. Adam değil mi, hepsi aynı. Kaba kuvvete başvurmadan edemiyorlar..."

Polis bana yandan bir bakış atarken kendimi savunmak için dudaklarımı araladım ama hâlâ arkamda olan diğeri beni hafifçe itekledi ve yaka paça araca bindirdi. Yol boyunca ne kadar denersem deneyeyim kendimi dinletemediğim üç kadın, erkeklerin kaba kuvvet kullanmadan hiçbir şey yapamamalarından girip sosyal hayata dâhil olmamıza izin verildiğinde işlerin bu boyuta gelmesinden çıktılar. Kulaklarıma inanamıyordum.

"Tarihten ders almak lazım biraz. Yöneticiler erkek olduğunda ne kadar zalimce savaşlar yapıldığını, iş yerlerinin ne kadar karmakarışık ve iş yürümeyen yerler olduğunu hepimiz biliyoruz. Tarihten ders almak lazım biraz. Ellerinin kuvvetiyle kadın işine

karışmayacaksın. Adam dediğin gece oturacak evinde. Sonra neden gecenin bir vakti kadına şiddet... Kadına şiddet olur tabii, adama sahip çıkmazsan olur."

Duyduklarımın şokunu atlatamadan polis arabası durdu ve aynı kaba tavırla sürüklenerek parmaklıklar ardına atıldım.

Geldiğimiz karakol küçük bir yerdi. Atıldığım nezaretin karşısındaki aralık kapıdan, komiserlerin oturduğu alanı görebiliyordum. Masaların sıkışık olduğu, tozlu ve eski bir yere benziyordu.

Etrafta bir tane bile erkek yoktu. Polis üniforması giymiş kadınlar oradan oraya geçiyor, evrakları karıştırıyordu. İçlerinden biri, az önce dudağıma yapışan, adının Arzu olduğunu öğrendiğim kadını teselli ediyordu. Bir elinde su vardı ve diğer eli kadının omzundaydı. Kendimi kesmek üzereydim.

Tacize uğrayan bendim. Komikti ama bendim. Ayrıca hiç komik değildi. Kadın durduk yere dudağıma yapışmıştı ve dudaklarının verdiği hissi hâlâ alabiliyordum. Düşündükçe sinirlerim oynuyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, karakolda parmaklıkların ardında tutulan da bendim.

"Beni taciz etti!" diye bağırdım parmaklıkların arasından. "Duyuyor musunuz beni?"

Polislerden biri gözlerini devirdi. Ellerini beline yerleştirip bana doğru yürüdü. "Ne olursa olsun bir kadına el kaldıramazsın. Dünyadan haberin yok mu senin?"

"Ama o da yolumu kesti!"

"Peki, senin o saatte dışarıda işin neydi?"

Bu soruyu duymamla birlikte saçımı başımı yolma isteğim ciddi bir artış gösterdi. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

Benimle konuşan polis cevap vermek yerine masasına doğru yürümeye başladı ama diğer polislerden birinin diğerine, "O saatte dışarı çıktıysa belli ki aranıyordu," diye fısıldadığını duydum. "Kim bilir kime zarar verecekti, kime saldıracaktı..."

Bu şekilde bir yere varamayacağımı fark ederek, "Buradan nasıl çıkabilirim?" diye sordum. Zira bu filmi daha önce izlemiştim ve ne yaparsam yapayım, burada kimsenin benim tarafımı tutmayacağını kabul etmek zorundaydım.

Az önce benimle konuşan polis, aralık olan kapıyı tamamen açtı ve "Siciline baktık," dedi. "Şanslısın ki temiz. Hanımefendi, özür dilemen karşılığında davacı olmayacağını söylüyor. Seni buradan alması için anneni ya da ablanı arayabilirsin. Tabii, özür diledikten sonra."

Derin bir nefes aldım. Şuradan şuraya gitmek nasip olmasın ki özür dilemek damarımda akan kanı dondurdu ama başka çarem yoktu. Buradan çıkmak zorundaydım. Bu lanet zımbırtının üstüne bir de davalar, hapisler eklenirse ne yapacaktım? Laneti bundan üç yıl sonra bozacak hâlim yoktu ki. Bu acil bir işti, mümkünse hemen yarın bozulması gereken bir lanetin içindeydim. Bu yüzden pek de içten gelmeyen bir sesle, "Özür dilerim," dedim.

Neyse ki tatmin oldular ve bana telefonumu verdiler.

Telefonu elime aldığım anda arayacak hiç kimsem olmadığını fark ettim. Annemi düşünemezdim bile. Babamı arayamazdım, ben bu hâllere düşüyorsam yaşlı adam tek başına dışarı çıksa kim bilir neler yaşardı. Miray aklıma elbette geldi ama onu da arayamazdım çünkü evden annemi atlatıp çıkabilir miydi, bilmiyordum. Deren'le son konuşmamızdan sonra onu çağırmam da riskliydi. Benim tarafımı tutmayabilirdi.

Sonuç olarak, evet, bildiniz.

Uzun bir süre ekrandaki ismiyle bakıştıktan sonra Bade'yi aradım.

Bade söylediklerimi pek anlamlandıramadı ama başımın dertte olduğunu kavrar kavramaz hızlıca geleceğini söyleyerek

telefonu kapattı. Karakolun kapısından içeri girerken telefon konuşmamızın üzerinden yalnızca yarım saat geçmişti.

Üzerinde ayıcıklı, krem rengi, askılı tulum bir pijama vardı. Sarı saçlarını başının tepesinde bir kuş yuvası gibi toplamıştı, topuzdan kaçan tutamlar makyajsız yüzüne dökülüyordu. Şaşkınlıktan açılmış gözleri ve gergin yüz hatlarıyla savaşa gider gibi görünerek içeri girdi. Nefes nefese ve her zerresiyle alarmda görünüyordu. Gözleriyle karakolu şöyle bir taradı, beni bulduktan sonra yaptığı ilk şey yanıma koşar adım gelmek ve "İyi misin?" diye sormak oldu.

İçim rahatladı, derin bir nefes aldım. Polis memurunun masasının önündeki sandalyelerden birinde oturuyordum. Açıklamak için dudaklarımı araladım ama sinir bozucu memurlardan biri araya girdi: "Bu bay, bu hanımefendiyi dövmüş."

"NE?!" Bade'nin karakolu dolduran sesiyle gözlerimi yumdum. Derin bir nefes aldıktan sonra açıklamaya çalıştım.

"Beni taciz etti."

Bade, kafası karışmış biçimde bir bana bir polis memuruna baktı.

Polis bana tiksinircesine bakarken, "Bu hiçbir şeyi aklamaz," diye cevapladı. "Üstelik bir bayın o saatte dışarıda ne işi var? Belli ki bu hanımefendi olmasa başka birine saldıracaktı. İyi bir niyetle dışarı çıktığını hiç zannetmiyorum." Başını iki yana sallarken cıkcıkladı ve *ne hâle geldik* dercesine iç çekti. "Neyse ki hanımefendi davacı olmayacak. Siz de geldiğinize göre bu bay gidebilir ancak lütfen kendisine sahip çıkın."

Bade anlamlandıramadığım bir şekilde hiç sesini çıkarmadan bize bakmaya devam etti. Kafası benden çok daha fazla karışmış gibi görünüyordu. Onun sabit bakışları ve hareketsizliği kendimi oturduğum yerde daha da kötü hissetmeme neden olunca bir şeyler yapmış olmak için ayaklandım. Bu hareketimle kendine geldi ve kolumdan tutup beni sürükleyerek karakolun dışına çıkardı.

Karakoldan biraz uzaklaştıktan sonra beni kaldırımın kenarında durdurup, "Ne demek beni taciz etti?" diye sordu. Cevap vermeden önce gergin bir hâlde elimi saçlarımdan geçirdim ve derin, uzun bir soluk aldım.

"Durduk yere önümü kesti. Dudağıma yapıştı kadın! Neye uğradığımı şaşırdım."

Kaşları çatıldı. Gözlerine endişeli, gergin bir bakış yerleşti. "Sen ne yaptın?"

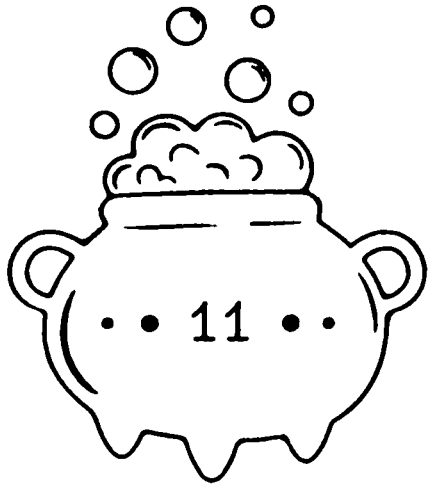
"Hafifçe ittim, geriye doğru düştü. Dövdü dedikleri de bu. Çıldıracağım yemin ediyorum, her şey beni buluyor!"

Gaza gelip kaldırımı tekmeledim. Bade'nin yüz ifadesi gittikçe daha çok geriliyordu. Bir yanım onun da beni suçlamaya başlamasından korkuyordu. O ise elini beline atmış, köy ağası gibi dik başlı ve kendinden emin bir ifadeyle bana bakıyordu. Benden belki de on santim kısa olmasına rağmen daha uzun gibi hissettiriyordu. Sanki bana çok yüksek bir dağın tepesinden bakıyordu.

Bade beni şaşırtarak aniden duruşunu değiştirdi, sırtını daha da dikleştirdi, buz mavisi bakışlarını gözlerime dikti. Az önce dik dik bakan gözlerine bir parça şefkat mi yerleşmişti, bana mı öyle geliyordu? "Kendine gel. Her erkeğin başına gelebilecek şeyler bunlar. İki güçlüğe pes edeceksen hiç çıkmasaydın o güzel evinden."

Sözleri canımı yaksa da haklı olduğunu biliyordum. Ve cümlelerini böyle sonlandırsa onu hiç suçlayamayacağımı da... Ama o, başını kararını vermiş gibi salladı ve eliyle peşine düşmemi işaret etti. "Bu akşamlık bana gidelim. Gece gece otele dönme. İşler iyice karışmasın."

Böylece, bu garip ve zalim dünyada *gece gece otele tek başıma dönemeyeceğim* için Bade'nin arabasına bindim ve o, arabayı kullanırken ben pencereden akıp giden sokakları izledim.

Gerçek Aşk

Bade, arabayı sürerken hiç konuşmadık. Akıp giden sokakları izlerken olanları düşünmekten başka bir şey yapamadım. Üzerimde garip bir şaşkınlık hissediyordum, vücudumdaki adrenalin çekilince içi boşalmış bir çuvala dönmüştüm. Köprüyü geçtik, karşı yakada olan evine doğru ilerledik ama ağzımı açamadım. Açsam da ne diyebilirdim, bilmiyordum.

Tacize uğradığıma inanamıyordum. Normal şartlar altında bir kadın tarafından öpülmek canıma minnetken o anı hatırladıkça kafayı yiyecek gibi oluyordum. En sevdiğiniz yemeğin mideniz bulanırken önünüze konması gibi bir histi bu. O esnada bunu istemiyordunuz. İstemenizi sağlayabilecek hiçbir şey de yoktu.

Tacizin hep fiziksel güçle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm ama anlaşılan, mevzu bu değildi.

Bade arabayı park edince geldiğimizi fark ederek etrafa bakındım. Her sabah arabayı aldığım yerle aynı yere park etmişti. Ben arabadan inmeyince bariz olanı dile getirerek, "Geldik," dedi ama kıpırdamadı. Onun arabadan inmek için beni beklediğinin bilincinde, üzerimdeki uyuşukluk hissinden sıyrılmaya çalıştım ve arabanın kapısını araladım.

Kendimi ağır çekimde hareket ediyor gibi hissediyordum. Kapıyı kapadıktan sonra hareket edemediğimi, Bade yanıma gelip koluma hafifçe dokununca fark ettim. "İyi misin?"

Gecenin sakinliğinde, sokak lambasının ışığı yüzüne vuruyordu. Bu lanete düştüğümden beri onu ilk kez, spot ışıkları altında değil de tamamen doğal ve sıradan bir hâlde görüyormuş gibi hissediyordum. Belki de gerçek Bade'ye ulaşmak için bu yakınlığa erişmek, bazı duvarları aşmak gerekiyordu.

O parlak görüntüsünün altında kırılgan bir şeyler olabileceğini o gün orada ilk kez keşfettim. Göz bebeklerinde ve yüz çizgilerinde benden belki de saklamaya çalıştığı bir şefkat gizliydi.

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım ve elimle önden geçmesini işaret ettim. Beni arkasında bırakmak yerine kolumu bırakmadan, yanında yürüdüğümden emin olarak adım atmaya başladı. Benim hızımda yürüyor, beni hızlandırmaya çalışmıyordu. Kendimi yaşlı bir dede gibi hissediyordum. Sokağı geçtik, sarı ışıklarla aydınlatılmış apartmanı ve ilk iki katın dar merdivenlerini... İkinci kata geldiğimizde sağa döndü, kolumu bırakıp diğer elinde tuttuğu anahtarıyla kilidi açtı ve kapıyı geriye doğru araladıktan sonra geçmem için bana yol verdi.

Dış kapı, salonla birleşik küçük bir hole açılıyordu. Beni buyur ettiği koltuklar kapının sol yanında, karşı duvarın hemen önündeydi. Mutfağı da salonla birleşikti ve Bade iki mekânı dört kişilik bir yemek masasıyla ayırmıştı. Duvarlarında türlü türlü tablolar asılıydı, koltuğunun arkasındaki duvarda dolu bir kitaplık ve onları süsleyen bir peri ışığı vardı. Toprak tonları ve bej ağırlıkta düzenlediği evi, insanın içini garip bir huzurla dolduruyordu. Sade ve loş ortama girer girmez kendimi biraz daha sakinleşmiş hissettim.

Bade montunu hızlıca çıkardıktan sonra, "Sana çay yapayım," dedi ve cevabımı beklemeden tezgâha yöneldi. "Sen otur, dinlen biraz."

Koltuğun arkasına başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Vücudum parmak uçlarıma dek sızlıyordu. Şuraya kıvrılıp bu kâbustan uyanana dek uyumak istiyordum.

Bade, biraz sonra elinde iki kupayla arkasını döndü. "Yeşil çay," derken kupalardan birini elime verdi, parmaklarım parmaklarına değince sıcaklığını hissettim. "Sakinleşmene yardımcı olur."

"Sakinim zaten."

Dudağına buruk bir tebessüm yerleşti. "Evet, fazla sakinsin. Aniden patlamandan korkuyorum."

Ona cevap vermedim. Ben çayımdan bir yudum alırken, "Ne olduğunu anlatmak istersen dinlerim," dedi. "Ya da istersen hiç-bir şey olmamış gibi davranabiliriz. Misafir odasındaki yatağın çarşafları temiz, direkt uyuyabilirsin."

Sıradan ama şefkat dolu cümleler içimde bir yerleri titretti. "Önemli değil, sadece... Böyle bir şeyin benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Başına gelene dek kimse kendi başına gelebileceğini düşünmez zaten," dedikten sonra kendi çayından bir yudum aldı.

Aramızda bir sessizlik uzayıp gitti fakat bu sessizlikte garip bir huzur hissettim. O, ben yokmuşum gibi rahat bir tavırla çayını yudumluyor, duvardaki saati izliyordu. Ben, onun bu dalgınlığından istifade onu izliyordum. Eve girince topuzundan kurtardığı dalgalı sarı saçları omzuna aheste aheste dökülmüştü ve kısa saç tutamları yüzünü gölgeliyordu. Mavi gözleri duvarı delip geçiyordu. Yanakları pespembeydi, dudakları kiraz gibi kırmızı. Bir peri masalından çıkmış gibi görünüyordu.

Bu düşünce kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bir peri masalı...

Bu bir masal değildi, bu bir kâbustu ve benim bu kâbustan derhâl uyanmam gerekiyordu, orası kesindi. Fakat Bade böyle bir peri masalından çıkmış gibi göründüğüne göre, belki de sahiden bu lanet onu kendime âşık etmemle son bulacaktı. Belki de Büyücü Kadın berbat bir şaka anlayış olan cadalozun tekiydi.

Tek sorun, bunu nasıl yapacağımı bilmiyor olmamdı.

Üstelik çözüm buysa bile yeni sorular oluşuyordu. Benim de ona âşık olmam gerekir miydi? Bunu bilinçli olarak nasıl yapacaktım ki? Üstelik böyle peri masallarının tüm büyüsü, aşkın çıkarsız olmasında değil miydi?

Öte yandan şu anda kendi ayaklarımın üstünde duruyordum. Tam olarak başarmış sayılmasam da evden ayrılmıştım, param yoktu ve çalışarak hayatımı idame ettiriyordum. Miray'ın çokça yardımı olmuş olabilirdi ama bunun yapılabileceğini kanıtlamış sayılmaz mıydım?

Zihnimin arkasında bana itiraz eden sesi susturdum.

Zaten o sesi bir susturmasan belki bir şeyler başaracaksın ama nerede?

Hiçbir zaman aşkı arayan bir adam olmamıştım. Doğrusu, babam Deren'le evlenmek isteyip istemediğimi sorsa, belki de bu bana kendi dünyamızda mantıklı bile gelebilirdi. Oysa şimdi o evliliğe mecbur bırakıldığım yetmezmiş gibi, bir de aşkı mı aramam gerekiyordu?

Öyle ölmem ya, füze atın.

Aklıma aniden gelen fikrin üzerinde çok da düşünmeden "Bade," dedim. Ciddi çıkan sesim dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak bana döndü.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Eliyle devam etmemi işaret etti, ardından kupayı önündeki sehpaya bıraktı.

"Bir süre burada kalsam olur mu? En azından şu ilk ay bitip ben düzgün bir ev bulana dek. Otele dönmek istemiyorum ve kalacak başka bir yer bulamıyorum."

Bade'yle daha fazla vakit geçirmek için aklıma başka bir çözüm yolu gelmiyordu. Bu lanetten çıkış yolumun Bade olup olmadığını onunla ancak daha fazla vakit geçirebilirsem anlayabilirdim.

"Bu dünyada bir erkek olarak ayakta kalmak çok da kolay değil, değil mi?" diye sordu.

Cevabını duyunca en başından beri yapmaya çalıştığım şeyi, ayaklarımın üstünde durma hedefimi kendi kendime baltaladığımı fark ettim. Ama sonuçta bu hedefe, Bade işe yaramazsa dönebilirdim, değil mi? Önce onu çözmek istiyordum. Bu kadında bir iş vardı ve önce bunu çözmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi böldü. "Devrim, burada kaldığın duyulursa... Yani şirkette dedikodular başlar. Kendim için demiyorum, benim için sorun değil ama senin açından kötü olabilir."

Bir an için boş bulundum. "Ne dedikodusu?"

Sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "İşte, hakkında ileri geri konuşurlar. Anla."

Bir kere daha içimi kocaman bir sıkıntı kapladı. Sürekli, her adımımı ve sonuçlarını bu şekilde düşünmek zorunda mı kalacaktım? "Saklarız," dedim, başka ne diyeceğimi bilemediğimden. "Sonuçta kim gelip de evinde yaşadığımı görecek ki?"

"Doğrusu ben bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," derken sesi sıkıntılıydı. Ardından beni şaşırtarak, "Ama sen, senin için iyi olacağını düşünüyorsan kapım açık," diye devam etti.

Daha ben tepki veremeden aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı. Yüzü aydınlandı. "Hatta aklıma geldi de... Ben de eve yardımcı bir amca almayı düşünüyordum. Temizliğe, yemeğe pek vakit ayıramıyorum da."

Söylediği cümle kafamın içine bir gök gürültüsü gibi düştü. Bana evini açtığı için bu ricasına hayır demem imkânsızdı. Tek sorun, bu mevzular hakkında hiçbir fikrimin olmayışıydı.

Şimdi de Külkedisi oldun, Devrim Bey. Hadi bakalım!

Öte yandan sonuçta, temizlik dedikleri şey ne kadar zor olabilirdi ki? Deterjanı ve suyu bir kovaya doldurup etrafı silmekten ibaret değil miydi? Yemek işini de internetten bakıp halledebilirdim. Sonuçta ben koskoca şirketin istatistikleriyle uğraşmış, o şirketi kalkındırmış, birçok birimi yönetmiş kocaman adamdım.

Elimin altında internet olduğu sürece bir çorba yapamayacak değildim herhalde.

Değildim, değil mi?

Değildim, değildim.

"Olur, tabii," dedim gülümserken. "Teşekkür ederim."

Yeni bir sessizlik oluşmasına müsaade etmeden, "Bugünkü olaydan Miray'a bahsetmeyelim, olur mu?" diye sordum. Utanç vericiydi, rahatsız ediciydi. Elimden gelse Bade'nin hafızasını silerdim ama bunu yapamayacağım için, "Aramızda kalsın," diye devam ettim.

"Olur, tabii. Hiç problem değil. Uyuyalım mı artık? Eşyalarını sanırım yarın alırsın otelden, ben sana rahat bir şeyler vereyim."

Yaklaşık on beş dakika sonra, bana oldukça dar gelen, bileklerimden on santim yukarıda biten pembe bir tayt ve kısa kollu, önünde prenses resmi olan büyük beden bir tişörtle Bade'nin misafir odası dediği yerde uzanıyordum. Üzerimdeki taytın beni ne kadar sıktığını görmezden gelmeye çalışıyor, *en azından artık bir planın var, Devrim* diye düşünüyordum.

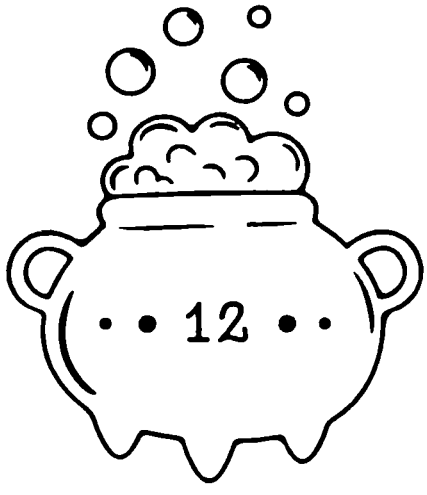
Çok basit bir plandı. Kesinlikle uygulanabilirdi. Hiçbir pürüz çıkmayacaktı.

Bade'yi kendime âşık edecektim.

Bu esnada temizlik ve yemek yapmam gerekiyordu ama halledilmeyecek iş değildi.

Halledecektim.

Halledecektim, değil mi?

Makarna Sorunsalı

Yorgunluktan ve duygusal stresten olsa gerek, kafamı yastığa koyduğum gibi uyuduğumu, sabah alarmımla bir kâbustan uyanır gibi gözlerimi açtığımda fark ettim. Ne yazık ki şahsıma özel hazırlanmış bu kâbus, reklamlardan sonra da devam etmeye ant içmişti. Kendi evimde, kendi kıyafetlerimle değildim; Bade'nin odasında, Bade'nin kıyafetlerinin içindeydim. Lanetin bu kadarı da fazla değil miydi?

Dünkü kıyafetlerimi giyerken buruşan yüzüme engel olamıyordum. Yirmi yedi yıldır bir kere bile aynı kıyafetleri yıkamadan giydiğimi hatırlamıyordum ama işte sonuç buydu. *Ne oldum değil, ne olacağım demek lazım, Devrim.*

Odadan çıkıp etrafa göz attım. Bade, üzerinde saten, toz-pembe bir sabahlıkla salonda oradan oraya dolaşıyor, eşyalarını toparlıyordu. "Uyandın mı?" diye sordu beni görünce ilgisizce. "Hazırlan da çıkalım, bugün çok yoğun olacağım. Açsan dolapta kahvaltılık bir şeyler olacaktı."

Başımı keyifsizce iki yana salladım ve ayna karşısına geçip kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Ne yazık ki alınmamış duşun, yorgunluğun, çaresizliğin ve sefilliğin çizgileri yüzümde

kendini belli ediyordu. Aynaya baktığımda gördüğüm adam birkaç hafta önce aynada gördüğüm adamdan birkaç yıl daha yaşlı görünüyordu.

Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı şekillendirmek için geriye doğru ellerimle taradım. *Ulan bahtsız bedevi. Bu hâllere düşecek adam mıydın? Saç fırçan bile yok, ulan! Saç fırçası ya! Saç fırçası be Büyücü Kadın...*

Aynadaki aksime daha fazla katlanamayacağımı düşünerek kendimi salona attım ve hazırlanması için birkaç dakika da Bade'yi bekledim. Odasından çıktığında -yine- müthiş görünüyordu. *Kusursuz. Fevkalade. Televizyon ekranında gördüğüm dünya güzeli bir aktris gibi.*

Bugün saçlarını tepeden toplamış, kocaman küpeler ve kolyeler takmıştı. Aksesuarlarının aksine kıyafetleri tamamen sadeydi. Bej, dökümlü, krep askılı bir bluzu kahverengi dar bir pantolonla kombinlemiş; boyunu en az on santim uzatan, bluzuyla aynı tonda bir stiletto giymişti. Bu kadın modadan sahiden anlıyordu.

"Çıkalım hızlıca," dedi yüzüme bile bakmadan. "Geç kalıyorum."

Emredersiniz dercesine ayaklandım ve dış kapıyı onun için araladım. Bir prenses edasıyla geçti, benim de çıkmamı bekledikten sonra kapıyı hızlı hareketlerle kilitledi ve merdivenlere yöneldi. Onun hızına ayak uydurarak peşinden ilerledim.

Sıkışık İstanbul trafiğinde yolumuz bir saat sürmesine rağmen tek kelime konuşmadık. Kornalar ve kuru şehir gürültüsü arasında hiç konuşmadan araba sürmek içimi şişirse de tek kelime etmedim. Zaten Bade de önündeki tabletle, sanki tüm dünyanın kurtuluşu buna bağlıymış gibi bir dikkatle ilgileniyordu. Dikkati dağıtılabilecek gibi değildi.

Rahat bir nefes alarak şirketin önüne park ettiğimde Bade'nin geldiğimizi fark etmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Başını tabletinden uykudan uyanır gibi şaşkın bir ifadeyle kaldırdı, etrafına bakındı ve şirketin önünde olduğumu fark ettiğinde

kemerini hızla çözdü. "Sen eve geç," dedi. "Beş gibi çıkarım, o zaman gelsen yeterli."

Her gün olduğu gibi arkasından kederli gözlerle şirkete girişini izledim. Bu, yalnızca birkaç gün önce benim hayatımdı ve şimdi uzaktan izlediğim bir hayale dönüşmüştü.

Üstelik artık benden yemek ve temizlik yapmamı da bekleyecekti.

Harika. Tek kelimeyle harikaydı.

Eve geçmeden önce otele uğradım ve valizimi alıp odayı boşalttım. Eve gelince ise ilk işim korkunç pembe taytı, tişörtü ve dünden beri giydiğim şeyleri kirliye atmak, kendi eşofmanlarımı giymek oldu.

Salona düşünceli adımlarla geçip ellerimi belime attım ve etrafa huysuz gözlerle baktım. Doğrusu, en büyük problem, nereden başlayacağımı hiç bilmiyor olmamdı. Temizlik derken kastettiği şey neydi? Ve temizlik kaç günde bir yapılan bir şeydi? Detaylı bir temizlik yapmamı mı bekliyordu yoksa evi şöyle bir düzenlememi mi umuyordu? Gerçi evin ne kadar düzenli olduğuna bakılırsa ilk seçenek daha mümkün görünüyordu.

Sonunda, etrafa boş boş bakmayı bırakıp internete başvurmaya karar verdim. Ev nasıl temizlenir, diye *Google*'da aradığımda ortaya çıkan sonuçlar şunlardı:

1) Önce tüm evi havalandırın.
2) Duvarlardaki lekeleri silin.
3) Perdeleri yıkayın.
4) Camları temizleyin.
5) Toz alın ve ortalığı toplayın.
6) Malzemeye göre temizlik ürünü kullanın.
7) Çarşafları değiştirin.
8) Dolap ve çekmeceleri düzenleyin.

Başlangıçta, listeye göre ilerleyeceğimi düşünüyordum ve her şeyin yolunda gideceğine emindim. Tek tek tüm camları açıp içeri sıcak ama temiz havanın girmesini sağladım. Bakın, gördünüz mü? Maddelerden biri başarıya ulaştı bile.

Duvarlar da gayet temiz görünüyordu. İki madde beş dakika içinde gitmişti bile.

Ardından sıraya uyarak perdeleri indirdim ve makineye attım. Makinenin üstündeki deterjanı, deterjan gözlerinden birine doldurduktan sonra sevgili perdeleri yıkanmaya bıraktım.

Çamaşır makinesini icat eden şahıs benden büyük dualar alırken tozları silmek için bir kova su yaptım. Salonda tozu alınacak televizyon ünitesi ve sehpalar vardı. Bade'nin odasına girmeye iznim olup olmadığını bilmiyordum. Bu yüzden salonun tozunu hızlıca almakla yetindikten sonra aynı suyla camları silme kararı aldım.

Tek sorun, dördüncü katta olmamızdı.

Camla uzun süre bakıştık. Bir ara dile gelecek zannettim ama nasip olmadı. Çareyi bezi viledanın ucuna iyice dolayıp camın dış kısmını silmekte buldum. Salonun ve mutfağın camını silmeyi bitirdiğimde saat üçe geliyordu.

Bir saate Bade'yi almak için çıkmam gerekecekti. Bunu fark edince mutfağa geçip yeniden *Google*'a başvurdum. *Yemek nasıl yapılır?* diye arattığınızda karşınıza çıkan "En Pratik Yemek Tarifleri"nin hiçbiri pratik değildi. Bu yüzden boş boş gezindikten sonra nihayet, eski dostum makarnaya sığınma kararı aldım.

Çorba yapamayacaktım. Bugünlük beni affetmek zorundaydı. Ana yemek işine girersem bu mutfaktan gece üçten önce çıkamazdım. Bu yüzden artık benim adım Hıdır, elimden gelen budur felsefesiyle makarnaları kaynayan suyun içine attım ve üstümü değiştirip mutfak masasına oturdum. Oturduğum anda dizlerim ve bacaklarım sızladı.

Tüm vücudum ağrıyordu. Mahvolmuş gibi hissediyordum ve henüz ilk günü tamamlamamıştım bile.

Telefonu elime almış, çıkmam gereken saati düşünüp plan yapıyordum ki aklıma eski sevgilisini beklerken kuruyup kalmış kızlar gibi çamaşır makinesinde bekleyen perdeler geldi.

Hay ben senin yapacağın işi, Devrim!

Koşar adım makineye gittim ama hay gitmez olaydım. Nedenini anlayamadığım bir şekilde perdeler hâlâ köpüklüydü. Bu kısmı da makinenin halletmesi gerekmiyor muydu? Acaba suyun altına mı tutmam gerekiyordu sonradan?

Bunu düşünüp perdeleri musluğa doğru çekiştirdiğim esnada tüm bunlar yetmemiş gibi, bir de perdelerin çektiğini fark ettim. Küçücük kalmışlardı. Pencerenin ancak yarısını örterlerdi.

Bade beni mahvedecekti.

Sinir bozukluğuyla banyonun ortasına çöktüm. Acaba kendime bıçak darbeleri indirsem bu rüyadan uyanır mıydım? Bu lanet, o zaman biter miydi?

Bu lanete de lanet olsun!

Kolumdaki saat, bir şekilde ayağa kalkmak zorunda olduğumu söylüyordu. Bu yüzden kendime, *sen Devrim Zedavengidar'sın, aptallık etme* diyerek oturduğum yerden kalkmaya zorladım. Islanan kıyafetlerimi değiştirdim, koşar adım aşağı indim ve bol miktarda trafik magandalığı yaparak arabayı şirkete sürdüm. Arabayı şirketin önüne park ettiğimde yarım saat gecikmiştim ve Bade, huysuz bir suratla kapıda bekliyordu.

"Nerede kaldın?" diye sordu arabaya biner binmez.

"Trafik vardı da," dedim sıkıntıyla. "Hesap edemedim."

Yol boyu yine konuşmadık. O, arka koltukta elindeki tabletiyle uğraşırken ben evdeki perde kaosunu ona nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Herhalde çok kızmazdı. Zararını bir şekilde karşılardım. Belki Miray'ın verdiği paranın bir kısmını kullanmak zorunda kalırdım ama hallederdik. Sonuçta cana geleceğine mala gelsindi, değil mi?

Değil mi?

Evin önüne park ettiğimde perdeler yüzünden gergindim ama ecel terleri de dökmüyordum. Ta ki daha büyük bir sorunumuz olduğunu hatırlayana dek.

Bildiniz.

Makarna.

Makarna düşüncesi zihnimde neon ışıklarla yanar yanmaz Bade'yi arkamda bırakıp merdivenleri üçer beşer tırmanmaya başladım. Bade telaşlanarak peşimden koşmaya çalıştı ama topukluları yüzünden geride kaldı. Bir yandan, "Ne oldu, neden koşuyorsun?" diye bağırıyordu ama durup ona açıklama yapacak zamanım yoktu. Bade'nin dün verdiği yedek anahtarla kapıyı bir açışım vardı ki zannederdiniz cehennemden kaçıyorum. Yangın çıkmasından öyle çok korkmuştum ki mutfağa ışınlandığıma yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

Mutfak bir film sahnesine benziyordu. *Vahşet, kaos ve fırtına.*

Perdesini yıkamak için indirdiğim cam bomboştu ve ev havalansın diye açtığım pencere cereyandan duvara vurup duruyordu. Hava artık kararmaya döndüğü için biraz esiyordu, bu da mutfakta ürkünç bir havaya neden oluyordu. Ocak hâlâ yanıyordu, neyse ki yangın çıkmamıştı ama tencereden korkunç dumanlar yükseliyordu.

"Devrim, ne..."

Bade arkamdan nefes nefese bir şekilde gelmesine rağmen benden önce davranarak ileri atıldı ve ocağı söndürdü. Öne doğru bir adım atıp Bade'nin yanına geçtim ve tıpkı onun gibi tencereye baktım. Makarnalar kömür olmuştu. Tencerenin ağzına dek doldurduğum sudan eser yoktu. Etrafa mide bulandıran bir yanık kokusu yayılıyordu.

Bade'nin gerildiğini hissedebiliyordum ama hiçbir şey söylemiyordu. Tencereye hiç kıpırdamadan ve gözümüzü bile kırpmadan ne kadar baktık, bilmiyorum. Belki de Bade sinirlerine hâkim olmayı başarana dek. En sonunda, tamamen sakin

ve kontrollü bir sesle, "Sonuçta kötü bir şey olmadı," dedi. "Bir dahakine dikkatli olursun."

Başımı şaşkınlık içinde ona çevirdim. Nasıl bu kadar sakin kalabilirdi? Ben ona bu soruyu soramadan o, mutfağı terk etti ve odasına geçti. Sinirle atılmış bir çığlık sesi duyar mıyım diye kulak kesildim ama çıtı çıkmadı. Birkaç dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi yanıma geldi ve "Yenisini yapalım o zaman bunun," dedi.

Yutkundum. "Küçük bir sorun daha var," dedim.

Kaşlarını çatıp elini beline yerleştirirken bana döndü. "Ne?" dedi, korkutucu sakinlikte bir sesle.

Hiçbir şey söylemeden banyoya ilerledim, o da peşimden geldi. Sessizce perdeleri kaldırıp gösterdim. "Kusura bakma," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. "Sana yeni perdeler alırım."

Ne tepki vereceğini kestiremediğim bir dakika boyunca cam gibi gözlerle perdelere baktı. En sonunda, beklediğim son şeyi yaptı.

Bir tebessüm dudaklarını zorladı, sonra kahkahayı bastı.

Tamam, biraz komikti. Onun gülüşü beni de rahatlatırken omuzlarım gevşedi ve yüzüme bir gülüş oturdu. "Kolay olur sanmıştım," diye itiraf ettim.

Perdeleri elimden alıp sepete attı. "Yüksek derecede yıkamışsın. Ay Devrim, madem temizlikten anlamıyorsun, işe neden perdelerden başladın ki? Toz alsan, yerleri silsen yeterdi."

Boş bulunarak, "E, *Google* öyle dedi," dedim.

Yeni bir kahkaha attı. "*Google* mı?"

Temizlik nasıl yapılır diye *Google*'da aramış olmamın biraz da olsa komik bir şey olduğunu kabul ederek ben de gülmeye başladım. "Yani," dedim çekingen bir tavırla ensemi kaşırken. "Kendi evimde temizlik yapmadığım için bilmiyorum."

Gülüşü yavaş yavaş söndü ve başını, *seninle ne yapacağız* dercesine iki yana salladı. "Böyle ağır işlere girişmene gerek yok. Ev derli toplu olsa, toz alınsa, ev süpürülse yeter." Derin bir nefes

alıp tekrar mutfağa yöneldi. "Neyse, bunu sonra konuşuruz. Önce şu yemek işini halledelim, yoksa açlıktan bayılacağım."

Bade, raflardan yeni bir tencere bulduktan sonra içine su doldurmamı söyleyerek bana uzattı. Tencereyi birkaç saat önce yaptığım gibi ocağa koydum ve bu kez, gözümü sudan ayırmamaya kararlı bir şekilde başında bekledim. Bade beni şaşırtarak raflardan bir tencere daha aldı ve çekmecelerden birinden de mercimek çıkarıp yıkamaya başladı.

"Çorba da mı yapacaksın?" diye sordum gayriihtiyari.

Mercimekleri yıkarken bana yandan bir gülüşle baktı. "Böyle işler uzaktan zor görünür ama aslında mutfakta yapabileceğin birkaç tane çok pratik yemek var. Mercimek onlardan biri. Makarna olurken pişer zaten."

Mercimeği nasıl yaptığını öğrenmek için onu dikkatle izledim; mercimekleri yıkadı, ardından üstüne suyunu, yağını, tuzunu ve baharatlarını ekledi. "İstediğin kadar baharat ekleyebilirsin. Bu düdüklü tencere olduğu için kavurmaya falan gerek yok. Ağzını direkt kapatıp 20 dakika falan pişirsen yeter. Ama şu düğmeye dikkat etmen lazım," derken tenceredeki dönen düğmeyi göstermeye başladı. "Fıs diye duman çıkmaya başlayınca bu düğmeyi böyle çevireceksin. En son pıştikten sonra da buhar çıkmayı bitirince tekrar eski hâline getirmen lazım açmadan önce. Yoksa patlayabilir."

Anladığımı göstermek için başımı aşağı yukarı salladım ve o, mercimeği ocağa yerleştirirken ben de kaynayan suya makarnaları attım.

"Şimdi," dedi yeni bir şey göstereceğini belirtmek için. Bir tava buldu ve içine biraz yağ döktü. "Makarna sosları basittir ama incelik ister. Yağı az olmamalı ama çok da olmamalı. Bir de krema tüm olayı değiştirip her şeyi olduğundan daha iyi hâle getirebilir. Ama bugün canım dümdüz salçalı makarna istiyor. Sever misin?"

Salçalı makarnayı kim sevmezdi ki? Başımla onaylayınca keyifle gülümsedi ve yağın içine biraz domates rendeledi, sonra da salçasını ekledi. Onu, içimde garip bir hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyordum. Her konuda ne yaptığını çok iyi biliyordu, bu kadının yapamadığı tek bir şey var mıydı?

"Domates koymasan da olur işin aceleyse," diye açıkladı. "Ama biraz vaktin varsa bence ekle çünkü tadını epey değiştiriyor."

Salçayı ve domatesleri yağda çevirirken bir yandan düdüklünün düğmesini çevirdi ve ne olduğunu çıkaramadığım bir şarkı mırıldanmaya başladı. Kendi hayatımdan tamamen farklı olan bu akşam, bir noktada tamamen sıradan bir akşam gibi hissettirmeye başladı. Belki banyoda gülmeye başladığımız o anda, belki bana yemek dersi vermeye başladığı zamanda, belki de ben makarnayı süzerken göz ucuyla beni izlediğini fark ettiğim esnada.

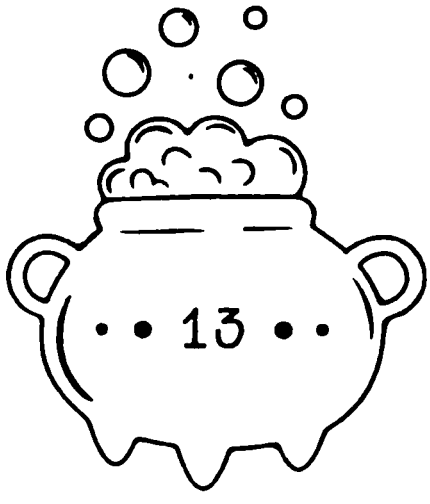
Ben sosla makarnayı karıştırırken mercimeğin piştiğini söyleyerek kenara aldı. "Sofrayı da kurar mısın?"

İyice karışan makarnayı bir kenara aldım ve sofrayı hızlıca kurdum. Bade mercimek çorbasını kâselere paylaştırdı, kurduğum sofraya bıraktı ve hevesle masaya oturdu.

"İşte," dedi, kendinden ve hâlinden memnun bir sesle. "Artık yiyebiliriz."

Karşılıklı oturup makarnalarımızı yerken gözlerimi ondan alamadım. Bir kere bile şikâyet etmeyişine, işten gelmiş olmasına rağmen bana onca şey anlatışına ve sabrına, şaşırmakla hayran olmak arasında bir yerdeydim. O ise yemeğine odaklanmış, bana hiç bakmadan çorbasını içiyordu. İçimde, bana bakmayı istemediğine ve inatla bakmadığına dair bir his vardı ama bu çok saçma bir histi ve sebebini de bilemiyordum. Ama işime geliyordu.

O bana dönüp bakmadığı için ben onun etrafa odaklanan gözlerine ve huzurlu yüzüne istediğim kadar bakabiliyordum.

Ben Aptal Mıyım?

Dağa taşa *"Olmuyor!"* diye bağırmak istiyordum. Zihnimde MFÖ'nün o meşhur şarkısı çalıyordu.

Ama kopuktu kopuktu zincir!
Olduramadıuım...

Birkaç gün ne yapacağımı bilemedim. Ne de olsa daha önce kimseyi kendime âşık etmek gibi bir uğraşa girmemiştim. Elimden geldiğince kibar bir adam olmaya çalışıyor, Bade'yle vakit geçiriyordum ama sıradan bir düzende yaşamaktan ötesine geçemiyor gibiydik. Sabah uyanıyor, birlikte kahvaltı ediyor, işe gidiyorduk. Ben evi toparlıyordum ve akşam onu işten alıyordum. Sonra yemek yiyorduk ve Bade çok yorgun olduğunu söyleyerek erkenden uyumaya gidiyordu.

Böyle sıradan ve çaresiz bir bekleyiş içinde geçen bir haftanın ardından arabada oturmuş, Bade'nin şirketten çıkmasını bekliyordum. Hava hâlâ aydınlıktı, sokaklar iş çıkış saati olduğunu gösterircesine hareketliydi. İnsanlar şirketten ağır adımlarla çıkıyor, dört bir yana dağılıyordu.

Bade, şirketin kapısından her zamanki dik yürüyüşüyle çıktı ve etrafa göz gezdirdi. Doğrulup kendime çekidüzen verdim ve

arabaya yaklaşmasını izledim. Hiçbir zaman dışarı çıkıp onu karşılamıyordum, Miray'ın söylediğine göre annem hâlâ oldukça sinirliydi ve ona görünmemem en hayırlısıydı.

Her akşam izlediğim bu hoş manzara, sarışın ve Bade'den biraz uzun bir adamın ona ağır ağır yaklaşmasıyla değişti. Benden biraz sonra adamı fark eden Bade'nin yüz ifadesi, bu adamı tanıdığını gösterircesine değişti. Kaşları çatıldı ve dudağı memnuniyetsizce büzüldü. Adımları yavaşlarken yüzü gittikçe düştü. Mavi gözleri karardı, yanakları kızardı. Kaşları birleşip bir vadi oluşturan dik iki dağ gibi yan yana dizildi. Göğsü sıkıntıyla kalkıp indi. Onu bu hâlde görmek, içimde garip bir hissin peyda olmasına neden oldu. Onu oradan kaçırmak, bu herifin ulaşamayacağı bir yere götürüp saklamak istedim.

Böyle fevri hareketlerin adamı olmamama rağmen ne yaptığımı bile anlamadan arabadan inip karşıdan karşıya geçtim. Bade'nin yanına büyük ve sert adımlarla ulaşırken ceketim akşam rüzgârında savruluyordu. "Ne oluyor?" diye sordum, daha yanına tam anlamıyla varmamışken.

Bade sesimi duyunca şaşkınlıkla irileşen gözlerle bana döndü. Mümkünmüş gibi kaşları daha derin bir vadiye geçit verdi. Anlayamadığım bir öfkeyle, "Ne yapıyorsun sen burada?" diye fısıldadı. Etrafa tedirgin bakışlar atarken, "Arabaya geç," diye söylendi.

Önemsemedim. "Bu herif kim?" diye sordum. "Seni neden rahatsız ediyor?"

Bade'den bir cevap alamadan önce, sarışın sırık tarafından kolumdan tutulup hafifçe itildim. Sarı saçları ikindi güneşinin altında parlıyor, kemikli yüz hatları kaşlarını da çatmasının etkisiyle sert görünüyordu.

Ben ona dik dik bakarken o beni bir kez daha itti. Benden çok daha sinirli ve yüksek bir sesle, "Asıl sen kimsin lan?" diye bağırdı.

Bu, etraftan gelip geçenlerin de dikkatini çekti. Benim cevap vermeme kalmadan önce bir kişi, sonra iki kişi derken etrafımızı

bir güruh sardı. Tam karşımda, okuldan yeni çıkan lisesiler dikiliyor, heyecanlı gözlerle bize bakıyordu.

"Erkek kavgası!" diye fısıldadı arkamda birisi. "Hayatta kaçırmam!"

Gözlerimi devirmemek için kendimi güçlükle tuttum.

Bade, etrafımızda toplanan kalabalıktan etkilenmiş gibi değildi. Koluma dokundu ve ben bu dokunuşla her nasılsa sakinleşmemi rica ediyormuş gibi hissettim. Oysa ben zaten sakindim. Karşımdaki dallama ise hiç değildi.

"Devrim, bu eski sevgilim. Cihangir."

Cihan mı gir?

Eski mi sevgili?

"Cihan, bu da Devrim. Şoförüm."

Sırtımı dikleştirip göğsümü gerdim. "Evet, şoförüyüm. Koruması da diyebilirsin."

Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Dahası, bu laflarımın Cihangir'de yaratacağı etkiyi de doğru öngörememiştim. Ben biraz çekinir, bir adım geri atar diye beklerken herifi bir kahkaha tuttu. Gözünden gelen yalancı yaşları silermiş gibi yaparken, "Koruma mı?" diye mırıldandı. Derin bir nefes alıp alaycı bir tebessümle beni tepeden tırnağa süzdü. "Erkek başına mı?"

Bu, içimde ilkel bir öfkeyi ateşledi. Yakıcı bir his midemden boğazıma yükselirken yumruğum, ben ne olduğunu anlamadan adamın yüzüne indi. Kalabalıktan heyecanlı sesler ve tezahüratlar yükselirken gürültünün arasında Cihangir savrulduğu yerden doğruldu ve üzerime yürüdü. "Lan jigolo çocuğu!"

Güçlü yumruğu gözümle buluştu ve yine ne olduğunu anlamadan geriye savruldum. Ben gözümü tutarken Bade seri bir adımla aramıza girdi ve "Yeter!" diye bağırdı. Sonra aceleyle kolumdan tutup beni yerden kaldırdı. "Çocuk musunuz siz? Cihangir, daha sonra konuşalım. Devrim, arabaya!"

Ona itiraz etmek istedim ama Bade, bana itiraz etme şansı vermedi. Kalabalık hayal kırıklığı dolu sesler çıkararak dört bir

yana dağılırken Bade beni kolumdan tutup arabaya sürükledi ve kapımı kapattı. Yanağım ve gözüm sızlarken onun arabanın önünden dik duruşu ve sert adımlarıyla yürüyüşünü izledim. Vücudu benimkinin yanında küçücüktü ama beni yerden kaldırıp bu arabaya beş yaşında bir çocukmuşum gibi bindirmeyi başarmıştı.

Bunun sebebi benim beş yaşındaki bir çocuğun zekâsı ve tavırlarına sahip olmam olabilirdi pek tabii.

Şoför koltuğuna binip kapıyı sertçe çarparak kapattı. Bu ses, onu ilk kez öfkeli gördüğümü fark etmeme neden oldu. Dinginliği güçlü bir çınar ağacı gibi hiç bozulmayan yüzünde fırtınalar esiyordu. Kaşlarını çatmış, dudaklarını acımasızca büzmüştü. Yanakları al aldı. Sert bir bilek hareketiyle anahtarı çevirerek arabayı çalıştırdı ve kendiliğinden açılan radyoda, aramızdaki gergin havaya hiç de uymayan bir şarkı çalmaya başladı.

Yemem ben artık bunları!
Ters yüz ettim hayatımı
Dedim yak lambalarını
Oyna sen de zarlarını
Bırak başkalarını
Ben aptal mıyım?

Nil Karaibrahimgil bu sorunun cevabını bilmiyor olabilirdi ama ben biliyordum. Evet, aptaldım. Her hücremle.

Ne söyleyeceğimle ilgili hiçbir fikrim olmasa da açıklama yapmak için hazırlandım. Ne yazık ki Bade benden önce davrandı. Radyonun sesini aniden kıstı, gözlerini yoldan hiç ayırmadan agresif bir tonda, "Sen hiç düşünmez misin?" diye söylendi.

Onun sesini hafifçe yükseltmesi içimde öyle bir şok dalgasına neden oldu ki hareket bile edemedim. Nitekim aynı tonda konuşmaya devam etti: "Arabadan neden çıkıyorsun? Ya annen görseydi? Hadi diyelim çıktın, neden çocuk gibi kavga ediyorsun? Ben idare ediyordum!"

Sinirlenmesinin sebebi annemin beni görmesinden mi korkmasıydı? Kaşlarım çatıldı, bu düşünceyle ne yapacağımı bilemeyerek aval aval ona bakmaya devam ettim. Ciğerlerine derin bir nefes doldurup yüzüne düşen saçları kulağının arkasına attı. Onun verdiği boşluktan faydalanarak elimdeki tek açıklamayı öne sürdüm: "Herif senin üzerine öyle yürüyünce... Bir şey yaparsa diye korumak istedim."

Bu söz, onun öfkeli ve keskin hareketlerini sihirli bir değnek değmişçesine sakinleştirdi. Yüzü, sakin ve ifadesiz bir hâle büründü ama bu ifade, arabadaki gergin havada çatık kaşlarından bile korkutucuydu. Arabayı sakince kenara çekti ve yüzünde zalim bir tebessümle bana döndü. "Sokağın ortasında, basit bir adam bana ne yapabilir, Devrim? Hiçbir şey. Tek sözümle mahvederler. Benim senin korumana ihtiyacım yok. Benim kimsenin korumasına ihtiyacım yok."

Yutkundum. Birkaç dakikalığına, başka bir dünyada olduğumuzu unutmuştum. Tabii ki benim korumama ihtiyacı yoktu. Kadınları kendimizden ve hemcinslerimizden korumaya nasıl da alışmıştık. Oysa bu dünya, onun özgür olabildiği ve sokakta dilediği gibi yürüyebildiği bir dünyaydı. Bu herif, burada Bade'nin kılına bile zarar veremezdi. Biliyordum. Bunu, karakola götürüldüğüm o geceden beri biliyordum. Ne yazık ki zihnim, başka bir evrende bile toplumun öğrettiği alışkanlıklarından vazgeçemiyordu.

"Özür dilerim," dedim. *"Berbat bir alışkanlık işte,"* diye ekleyemedim.

Bu, zaten sakinleşmiş olan Bade'nin başını sallayarak beni onaylamasını ve yeniden yola koyulmasını sağladı. Yolun kalanını radyosuz ve sessizlik içinde tamamlayıp eve girdik. Bade önden geçip kapıyı açtı. Ben de ceketimi çıkarıp portmantoya asmak için döndüm ve böylece, holdeki aynada yüzümün ne hâle geldiğini görme fırsatı buldum.

Cihangir'in vurduğu sol gözüm yavaş yavaş kapanıyordu. Görünen küçücük kısım kıpkırmızıydı ve göz kapaklarım çirkin bir morlukla ve şişlikle kaplanmaya başlamıştı.

Aynadan kendi yüzüme bakarken hemen arkamda duran Bade'nin de beni izlediğini fark ettim. Hiçbir şey söylemeden derince iç çekti ve arkasını dönüp mutfağa gitti. Bir şeyler atıştıracağını düşündüm, beni hiç umursamayacağını. Yalnızca birkaç saniye sonra beni şaşırtarak elinde bir bezin içine koyduğu buz parçasıyla geri döndü. Sesini hiç çıkarmadan önümde durdu ve küçük ellerini geniş göğsüme koydu. Ardından hafifçe ittirerek geri geri adım atmama neden oldu. Baldırlarım koltuğa çarpana dek ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Onun son bir itişiyle, hiç direnç göstermeden koltuğa oturdum ve şaşkın gözlerle bakmaya devam ettim.

Karşımdaki orta sehpayı koltuğa yaklaştırıp üstüne oturduktan sonra buzu gözüme hafifçe bastırdı. Elimde olmadan ahladım ama bana acımadı ve buzu uzun bir süre geri çekmedi. Cam gibi mavi gözleriyle şişliğe dikkatle bakıyor, gözlerini göz bebeklerime asla değdirmiyordu. Onun gözleri yaramın üzerinde titreşirken ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı, hareket etmeden buzu tutmaya devam ederken nefesinin sıcaklığını kolaylıkla hissedebiliyordum. Sarılmış sayılır mıydık şimdi biz? Ellerimiz kollarımız dolanmamıştı birbirine ama yaralarımı sarmıştı, bu da bir tür sarılmak sayılmaz mıydı?

Yutkundum. O anda düşünülecek şey değildi ama onun ciddiyetle kasılmış yüzüne bakarken nasıl daha önce hiç kimseye âşık olmadığımı düşündüm. Nasıl da hiç kimseye sıkıca sarılmak istemediğimi, hiç kimsenin gözlerine böyle dikkatli bakmadığımı ve daha önce mavinin bu tonunu hiç görmek istemediğimi... Tüm bunları, içler acısı böyle bir anda fark ettim.

Dingin bir sesle, "Yine de şişecek," diye fısıldadı ve düşüncelerimi dağıttı. Bu cümlesiyle birlikte gözlerini sonunda göz

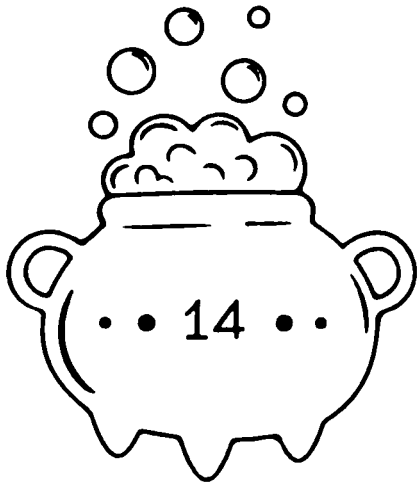
bebeklerime çevirdi ve sanki içime bakarak beni bir ferahlığa kavuşturdu. Başımı iki yana sallayarak aramızda hissettiğim gergin ve ağır havayı dağıtmaya çalıştım.

"Olsun."

Hafifçe ve burukça gülümsedi. "Olsun bakalım."

Tebessümü odayı aydınlattı ve ben, karşımdaki kadının nasıl bu kadar mükemmel olabildiğine akıl sır erdiremeden bir kez daha korkuyla, acıyla ve şaşkınlıkla yutkundum.

Artık başım gerçek bir beladaydı.

Altın Günleri ve Hayırlı Kısmetler

Tasasızmışım gibi, lanetlenmemişim gibi ve hayatım her zamanki kadar sıradanmış gibi bir pazar gününe uyanarak tavana baktım ve gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Ta ki yaşanan her şey zihnime savaşa giden bir grup askerin koşuşu gibi yığılana dek. Gözümün önüne Büyücü Kadın, ya da Adam, her neyse işte, gelince başımı yastığa bastırıp çaresizce inledim. Buna hâlâ alışamamıştım. Her sabah bu berbat tavana bakıyor, başta evimde olduğumu zannediyor, hemen sonrasında gerçekliğimin farkına varıyordum. Berbat bir histi.

Yataktan kalkmak istemiyordum ama salondan Bade'nin uyandığını belli eden sesler geliyordu. Onu kaçırmamalıydım. Bugün, ofise gitmediği tek gündü ve belki sonunda, biraz olsun birlikte vakit geçirebilirdik. Zira birlikte vakit geçirmeden bana nasıl âşık olabilirdi, bilmiyordum. Gerçi belki de mümkün olduğunca az vakit geçirmeliydik. Böylece ne kadar salak biri olduğumu fark etmeyebilirdi. Kulağa hiç de fena bir plan gibi gelmiyordu.

Kendimi, *hayır, sen aptal değilsin, sadece çekecek çilen varmış, onları doldurmuyormuşsun* diye zorlayarak telkin ettim ve yataktan doğruldum. Vakit kaybetmeden kapımı açtım ve Bade'nin şaşkın yüzüyle karşılaştım.

Bir eli pembe çantasının içinde, hafifçe eğik duruyor, bana hayretle açılmış gözlerle bakıyordu. Üzerinde her zamanki resmî kıyafetlerinin aksine bir kot pantolon ve basit, beyaz bir tişört vardı. Hemen önünde beyaz spor ayakkabıları duruyordu. Sarı saçlarının yarısını başının tepesinde toplamıştı ama kalanı sırtına dökülüyor, birkaç isyankâr tutam da yüzünü gölgeliyordu. Kısa bir süre de olsa aynı evde yaşamamıza rağmen yüzünü ilk kez makyajsız görüyordum.

Yüzü, alıştığımdan biraz daha solgun, göz altları daha mor ve dudakları renksizken bile nasıl bu kadar güzel görünebilirdi?

Ne düşündüğümü fark edince sırtımı dikleştirdim ve yutkundum. Ardından kendimi hayalî bir arenaya çekip şöyle sağlamca bir dövdüm. *Mevcut bir lanetin ortasında da güzellikten bahsetmezsin be adam!*

"Nereye böyle?" dedim boğazımı temizledikten sonra. Sesim, duygularımdan yoksundu. *Neyse ki.*

"Uyandın mı?" diye manasız bir soru sorduktan sonra kendini toparlayıp doğruldu. "Ufak bir işim vardı da. Boş ver sen. Dinlen."

Bu gizemli hâli yüzünden kaşlarımı çattım. "Ben bıraksaydım?"

"Hiç gerek yok," dedi ve onu zorla tutacakmışım gibi spor ayakkabılarını giymeye başladı. Yerimden kıpırdamadım ama pes de etmedim.

"Bade," dedim, adını pek sık söylemediğimi fark ederken. Bu, onu da çarpmış gibi doğruldu ve gözlerime baktı. "Sürekli sen bana yardım ediyorsun. Bırak, arada bir de ben sana yardım edeyim."

Birkaç saniye bana bakarak düşündü. Bunları söyleyene dek ben bile böyle düşündüğümü bilmiyordum ama üzerine çok da düşünmeme gerek yoktu. Bunun böyle olduğunu ikimiz de biliyorduk. Buraya geldiğim andan beri bana destek olmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Benim ona yaptığımın aksine...

"Ailemin yanına gidiyordum," dedi düşüncelerimi bölerek. "Önemli bir şey değil. İstemezsin diye düşündüm. Ama istersen eşlik edebilirsin tabii."

"Bekle beni," dedim hiç durmadan. Odanın kapısını kapattım, çok seri hareketlerle üzerimi değiştirdim. Ona bir saniye daha beklemesini söyledikten sonra dişlerimi fırçaladım, aynada kendime çekidüzen verdim ve aynı seri hareketlerle Bade'nin yanına geçtim. Elinden arabanın anahtarını aldım ve dış kapıyı açarak önden geçmesine müsaade ettim.

Merdivenlerden inerken, "Onları ne zaman gördün en son?" diye diye sordum.

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Ne anlama geldiğini bilmediğim bir iç çekişin ardından, "Birkaç hafta oluyor," dedi. "Nasıl olduklarını merak ediyorum."

Arabaya bindikten sonra Bade'nin söylediği adresi navigasyondan açtım ve arabayı çalıştırdım. Ben sokağın sonuna doğru sürerken radyo yine kendiliğinden açıldı ve Nazan Öncel'in bilindik şarkısı çalmaya başladı.

Âşık değilim olabilirim,
Olabilirim, olabilirim
Yüzde elli sevebilirim,
Sevebilirim...

İç sesim şarkıya istemsizce eşlik etmeye başlayınca içten içe gıcık oldum. Derin bir iç çekip radyonun düğmesine agresif hareketlerle birkaç kez bastım ama radyo kapanmayı reddetti. Kanalı değiştirmek için başka bir tuşa bastım ama o da işte yaramadı.

"Bozulmuş galiba," dedi Bade eğlenen sesiyle.

Ya da lanetlenmiş...

Sana inat yapabilirim,
Her an âşık olabilirim
Kanabilirim, kanabilirim
Ellere kanabilirim...

Sabır çekip ışıklarda durdum. Neyse ki şarkı da aynı anda son buldu. Rahat bir nefes almama kalmadan yaşlı bir amca kolunda çiçek sepetiyle Bade'nin oturduğu koltuğa yanaştı.

"Ablacım, almaz mısın abime bir gül?"

Seksenden geriye doğru sayan kırmızı ışıktan gözümü ayırıp Bade'nin camından bize bakan adama *yapma be abi be* dercesine bakmaktan kendimi alamadım. Kır saçları kirli alnına düşüyor, yüzünde titrek bir gülümsemeyle ve ümitli koyu gözlerle Bade'ye bakıyordu.

Bade bir an için şaşırmış göründü, hemen sonra, "Yok, amcacığım," dedi nezaketle. "Teşekkür ederiz."

"Ama bu yakışıklı abimi sevindirmek istemez misin be ablam be?"

"İstemem, amcacığım. Teşekkür ederiz."

"Ama ablacım, sevindir yakışıklı abimi be."

Bade uzun, sabır dilercesine derin bir iç çekti. Ardından çantasından bir ellilik çıkardı ve adama verdi. Adam da aynı anda elindeki küçük papatya buketini Bade'nin eline tutuşturup bana döndü. "Aman bu cömert ablamı kaçırmayasın, abim. Allah mutlu etsin inşallah."

Ben şok içinde adamın arkasından bakakalmışken Bade boğazını temizledi: "Devrim," dedi arkamda çalan kornayla aynı anda. "Işık."

Kendime gelip gaza basarken göz ucuyla Bade'nin elindeki bukete baktım. Papatyalardan oluşan küçük buketi ne yapacağını bilemez gibi ileri doğru, kendinden uzakta tutuyordu. Çiçeklerin kokusu ağır ağır burnuma gelince sinirlerim iyice bozuldu ve burnumdan nefes vererek garip bir şekilde güldüm. "Güzel buket."

Durumun abesliğini fark etmiş gibi Bade de gülmeye başlayınca aramızdaki gerginlik bir duman gibi dağıldı. "Vazoya koymayı unutma sakın."

Biz gülüşürken Bade bir yandan çiçeği arka koltuğa yerleştirdi. "Sağa döneceğiz buradan."

Onun talimatıyla birlikte telefondaki haritaya göz ucuyla baktım ve küçük, dar sokağa giriş yaptım. Şehrin elit kesiminden uzaklaşmış, köhne bir gecekondu mahallesine varmıştık. Küçük çocuklar sokakta koşturduğu için oldukça yavaş bir hızda ilerlerken evinin önünde canhıraş bir şekilde halı yıkayan yaşlı bir adam çarptı gözüme. Doğruldu, alnındaki teri sildi ve ağrıdığını göstermek istercesine sırtını geriye doğru gererken bir yandan da belini tuttu.

"Sokakta halı yıkamak serbest mi ki?" diye sordum amcaya bakakalırken.

"Buralarda böyle şeyler pek sorun olmaz," dedi Bade. O da benim gibi adama bakıyordu.

Amcanın yanından sürüp geçerken yutkundum. Aynı şekilde halı yıkayan yaşlı bir teyze görsem de bu kadar etkilenir miydim? Hatta dikkatimi çeker miydi, onu da böyle fark eder miydim?

Bade, "Şuraya park edelim," diyerek düşüncelerimi böldü. İşaret parmağıyla pembe boyalı, tek katlı, küçük ve bahçeli bir evin önünü işaret ediyordu. Etraftaki diğer evler gibi bu da çarpık bir yapıydı ve boyası dökülüyordu.

Ben arabayı park edince Bade hiç beklemeden arabadan indi. Ben de onun arkasından indim ve onu takip ederek bahçenin küçük demir kapısından geçtim. Güneş tepede inanılmaz bir kuvvetle parlıyor, tenimi yakıyordu. Sıcaktan bunalarak arkasından yürürken evin kapısının açık olduğunu görünce kaşlarım çatıldı. "Kapınız neden açık?"

"Bugün gün var." Sesi bir garipti. "Kapıyı aralık bırakırlar, isteyen gelsin diye."

Kapıya yaklaştıkça içeriden gelen sesleri duymaya başladım. Söylenenleri ayırt edemiyordum ama kalabalık bir grubun sohbet ettiği belliydi. Biz ayakkabılarımızı çıkarırken içeriden

kahkahalar yükseldi. Merakım artarken Bade önden, ben arkadan içeri girdik.

Küçük, dar bir hol karşıladı bizi. Ahşap, eski portmanto hırka, ceket doluydu. Ev buram buram yemek kokuyordu. Geleneksel desenli bir halı önümüzde uzanıyordu. Hol penceresiz olduğu için loştu ama odalardan vuran ışık etrafı az da olsa aydınlatıyordu.

Bade soldaki ilk kapıya yönelince hemen peşinden ilerledim. Salondaki kalabalık gruba bakakaldım, birçok açıdan. İkimiz yan yana salonun kapısında dikilirken, bir süre kalabalıktan hiç kimse bizi fark etmedi.

Klasik, krem rengi koltuklarda oturan amcalar ellerinde tabaklar, tabakların üstünde börekler ve çörekler; bir yandan yiyor, bir yandan gülüşüyordu. Koltuklar yan yana sıkış sıkış oturmuş genç adamlar ve amcalarla doluydu.

Soldaki tekli koltukta, içlerinde en genç görünenleri olan esmer bir adam; böreğinden bir parça ısırdıktan sonra, "Senin oğlan hâlâ hayırlı bir kısmet bulamadı mı?" diye hemen yanındaki adama sordu. Ondan çok daha büyük görünen adam başını ümitsizce iki yana salladı. "Nerede... Zaten anası tutturdu ben vermem oğlumu ellere diye. Etrafınızca sorun soruşturun da helal süt emmiş, zengin bir hanımla evlendirelim bu oğlanı. Evde başımıza kalacak yoksa."

Sözünün bitmesiyle birlikte benimle göz göze geldi. Hemen sonra bakışları Bade'ye çevrildi. "Hasan! Bade gelmiş!"

Hasan dediği kişi olduğunu tahmin ettiğim, üçlü koltuklardan birinin ucunda oturan amca derhâl ayaklandı. Öne doğru gelirken, "Ceylan kızım gelmiş!" dedi ve Bade'ye sarıldı. "Hoş geldin. Bu bay da kim, kızım?"

İnsanların bakışları, Bade'den bana kaydığı anda siyahtan beyaza aniden değişen bir ekran gibi şefkatten sıyrılıp yargılayıcı bir hâle büründü. Bade beni herkese arkadaşı olduğumu söyleyerek tanıtırken sirkte sahneye çıkmış bir aslan gibi hissediyordum. Odadaki herkes Bade sözlerini bitirdikten sonra bile derin bir

sessizlik içinde beni baştan aşağı süzmeye devam ederken kimi kaşlarını çattı, kimi bilmiş bilmiş tebessüm etmeye başladı.

Bu garip ve kendimi çırılçıplak soyulmuş gibi hissetmeme neden olan an, neyse ki Bade'nin babası olduğunu öğrendiğim Hasan Bey'in bizi buyur etmesiyle son buldu. Kendimi ne olduğunu anlamadan bir yanımda tanımadığım bir amca, diğer yanımda Bade, koltukta otururken buldum. Hasan Bey bir yandan da içeri sesleniyordu. "Kahraman! Çabuk iki tabak hazırla, oğlum!"

Beş dakika sonra, etrafım curcuna ve takip edemediğim muhabbetlerle doluyken en fazla on beş yaşında gösteren bir oğlan, elinde dolu iki tabakla içeri girdi. "Heh," dedi aynı anda Hasan Bey. "Ablanla abine ver bakalım, oğlum. Çayları da tazele bak, Veli'yle Tarık'ınki bitmiş."

Kahraman bize tabaklarımızı verip boş bardakları içeri götürünce köşedeki tekli koltukta oturan, yaşlıca bir amca yüzünde hoş bir tebessümle Hasan Amca'ya, "Bu oğlanı çok iyi yetiştirdin, Hasan," dedi. "Bir de hayırlı bir kısmet bulduk mu, tamamdır."

"Dur Kemal abi, ne yaptın? Daha oğlan küçücük."

"Ay küçülsün de cebime girsin, Hasan. Biz onun yaşındayken kucağımızda bebeyle dolaşıyorduk."

"Artık devir değişti, Kemal abi," dedi köşede oturan genç adam. "Bak, Hanife'yle ben de geç evlenebildik. Ancak işe başladı, düzen kurdu da gelip annemden isteyebildi."

"Doğru, Tarık, doğru," dedi Kemal amca, sonunda ikna olmuş gibi. "Sahi, ne kadar oldu siz evleneli?"

"Üç ay, Kemal abi."

Kemal abi cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki hemen yanımda oturan orta yaşlı adamlardan biri gülerek lafa atıldı: "Üç ay tabii! Ay bunun evini görme, her yer masmavi, süslü püslü! Tam bir yeni damat evi. Bir sonraki gün sendeydi, değil mi Tarıkçığım?"

"Evet, Kerim abi, inşallah buyurun gelin." Tarık, çayından bir yudum aldıktan sonra manidar gözlerle Bade'ye döndü. "Ee,

Bade. Sen ne zaman bir damat getiriyorsun babana? Yanındaki beyle nereden tanışıyorsunuz?"

Bade tatsız bir sesle güldü. "Arkadaşım yalnızca. Annemleri görmeye geleyim demiştim ama bugün gün yaptığınızı unutmuşum."

Kemal dedikleri amca, "Olsun, olsun. Bak, herkes seni merak ediyordu, görmüş olduk," dedikten sonra elindeki tabağı ağır bir hareketle önündeki sehpaya bırakıp bana döndü. "Bade kızım, arkadaşını bizle tanıştırmayacak mısın?

Bade, yanımda rahatsız bir tavırla kıpırdandı. "Devrim, arkadaşım. İş yerinden arkadaşız."

Arkadaş, kelimesini bu kadar vurgulaması hoş muydu şimdi?

"Ee, Devrim oğlum. Söyle bakalım, nerelisin?"

Başımdan aşağı enseme doğru beni bir ateş basarken sıkışan yüreğimi görmezden geldim. "İstanbul'da doğup büyüdüm, amca."

"Tamam ama elbet bir yerlisindir. Nerelisin?"

Bu sorgunun sonsuza dek sürebileceğinin bilincinde olduğum için uzatmamaya karar verdim. "Babamlar Mersinliymiş."

Amca eğleniyormuş gibi güldü. "Bize ne babandan, oğlum. Annenler nerelidir?"

Bir an amcaya bakakaldıysam da hemen toparladım. "Edirneliler."

"Güzel, güzel... Elin iş tutar mı?"

Ben amcaya boş boş bakarken Bade yanımda sessizce kıkırdadı. Sesini çıkarmasın diye dizimle onun dizine vurunca kıkırtıları şiddetlendi. "Sen neye gülüyorsun, Bade kızım?"

"Hiç, Kemal amca..." Gülmeye devam ederken omzuyla beni dürttü. "Devrim çok güzel ev işi yapar, onu düşünüyordum."

Kemal amca aramızdaki ciddiyetsizliğin hiç farkına varmadan ciddi ciddi, "Güzel, güzel..." dedi. "Çalışıyor musun peki?"

Bade, gülüşünü bastırmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alırken, "Bade'nin şoförlüğünü yapıyorum," dedim.

"Ne!" diye kükredi amca. "Şoförlük mü? Oğlan kısmı şoförlük yapar mı hiç, oğlum? Yaşın belli ki gelmiş, sana iyi bir

karı bulmak, seni de evinin beyi yapmak lazım! Uğursuz işini de hemen bırak. Bade'ye şoför mü kalmadı!"

Köşede sabahtan beri sessizce duran beylerden birisi keyiflenmiş gibi öne eğildi. "Yok, amca, yok. Bak, yeni nesil bayların böylesi makbul! Bade, ben bu çocuğu çok sevdim, sen al bu çocuğu!"

Sen al mı bu çocuğu?

Ben yükselip söylediklerinin ne kadar saçma olduğunu savunan bir tirat atacaktım ki Bade sakinleştirmek istercesine elini dizime koydu. "Öyle denir mi hiç, Erkan amca? Aşk olsun. Hem biz arkadaşız sadece." Kısa bir an susup herkesin, söylediklerini sindirmesini bekledi. Hemen ardından ayaklanıp beni de çekiştirdi. Belli ki biraz daha durursak evden cenazemin çıkacağını fark etmişti. "Hem biz kalkalım artık, siz de rahat rahat oturun. Şimdi ben varken rahat edemezsiniz."

Bade küçük topluluktan yükselen itirazlara aldırmadan beni peşinde sürükleyerek önce salondan, ardından evden hızlıca çıktı. Bir an soluklanmak istercesine kapıda durduktan sonra hâlâ tuttuğu kolumu bıraktı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Ben de ona ayak uydurunca, "Kusura bakma," dedi hiç de üzgün olmayan bir sesle. "Ama sana gelme demiştim."

Derin bir nefes aldım. "Yok," dedim, "Hiç sorun değil." Ne de olsa haklıydı, ben kaşınmıştım.

Arabaya bindikten sonra Bade bana döndü, yüzümü kısa bir süre inceledi ve çok da bozulmadığıma kanaat getirmiş olacak ki dakikalardır tuttuğu kahkahalarını serbest bıraktı.

Ve yol boyu gözünden yaşlar gelene dek güldü.

Kahve ve Diğer Demlenenler

Ertesi gün, tencerelerden birini *cifliyordum* çünkü Bade'nin bir önceki akşam keyiflenerek patlattığı mısırın kurumuş artıkları çıkmak bilmiyordu. Akşam eve yorgun argın gelmiş, güç bela pişirdiğim yemeklere burun kıvırmış, patlamış mısır yiyerek film izlemek istediğini söylemişti. Bunun üzerine el mahkûm hayatımda ilk kez mısır patlatmıştım. En azından bu küçük işi yüzüme gözüme bulaştırmamıştım.

Tencere berbat görünüyordu. Kurumuş yağ ve içerisindeki tuz, elimin altında yapış yapıştı. Üstelik ağır kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Ayrıca Cif'ten de nefret ediyordum. Onun parçalı dokusu ve elimin altındaki telin sesi içimi gıdıklıyordu. İmdatları yaşıyordum.

Anlaşılan bundan sonra benim için sıradan bir pazartesi sendromu, Cif demekti. Cif ve çile.

Bir önceki günü hatırladıkça içimden hem gülmek hem de ağlamak geliyordu. Annemler, yani normal hayattaki annemler sosyetenin önde gelen hanımlarıyla haftada bir kez mutlaka toplanırlardı. Altın günü gibi olmazdı, kimsenin altına ihtiyacı yoktu ama camiadaki önemli dedikodular mutlaka konuşulurdu.

Kim kimin kızıyla görülmüştü, kimin oğlu hangi okulu bitirmişti, hangi şirketin hisseleri bir anda uçuşa geçmişti, varisi var mıydı? Kapıdan girip birçok kez bu manzaraya şahit olmuştum, bir kez bile garipsememiştim. Bunu yapmayı sevdiklerini, bunu seçtiklerini düşünmüştüm. Evde olmamayı, işe gitmemeyi, yorulmamayı, hizmetçilere bir şeyler buyurmayı, alışveriş yapıp para harcamayı ve dedikodu yapmayı seviyorlardı. Yapılarıyla ilgili bir şeydi.

Oysa şimdi, ne kadar yanıldığımı görebiliyordum. Şartlar insanların karakterlerini şekillendiriyordu. Onları bu hayata toplum itiyordu. Biz itiyorduk.

Kapı sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Saat sabah on bire ancak geliyordu. Kafam karışmıştı. Birkaç adım geri gittim ve mutfağın kapısından kolayca görünen daire kapısına kaşlarım çatılarak baktım. "Bade?"

"Selam," dedi, içeri girip topuklularını bir kenara çıkarırken. Başını kaldırıp beni görünce, yorgun yüz hatlarında sevimli bir gülümseme belirdi. "İyice alıştın bakıyorum da."

Başta ne dediğini anlamasam da sonra Bade gözleriyle ellerimi işaret etti ve başımı eğerek kendime bir baktım. Sol elimde cif, sağ elimde sarı bez, üstümde bir mutfak önlüğü ile tam bir ev hanımı gibi görünüyordum. *Ev beyi*, diye düzeltti iç sesim. Onu tekme tokat dövme işini şu lanetin sonrasına saklıyordum.

Neden bahsettiğini anladığımı fark edince bu kez başımı işaret etti. "Yakışmış."

Gülüşüme hâkim olmaya çalıştıysam da başaramadım. Terleyince saçlarım ıslak alnıma yapışmış, titiz bünyem durumdan tiksinerek bir çare arayışına girmişti. Çözümü, Bade'nin portmantoda duran pembe fularını başıma takarak saçlarımın alnıma düşmesini engellemekte bulmuştum.

Bastırmaya çalıştığım gülüşümü görünce Bade'nin gülüşü bir kıkırtıya dönüştü. "Senin olsun. Bende bir sürü var."

"Harika bir hediye," dedim alaycı bir sesle. Ona doğru yürüyüp hole geldim ve tam karşısında durdum. "Sonsuza dek saklarım."

Öylesine, alay etmek için söylediğim bu söz, aramızdaki havanın ağırlaşmasına neden oldu. Gözlerime titrek, mavi gözleriyle anlamını çıkaramadığım bir ifadeyle baktı. Tereddüt müydü, kafa karışıklığı mıydı, yoksa başka bir şey miydi? Anlayamadığım ifadesi saniyeler içinde kayboldu ve Bade, aramızdaki havayı dağıtarak arkasını dönüp ceketini çıkardı.

"Erkencisin, hayırdır?" diye sordum. Ceketini astıktan sonra derin bir nefes eşliğinde bana döndü. Ne kadar yorgun göründüğünü o zaman fark ettim. Bozulmuş makyajının altında gözleri çukurlarına göçmüş görünüyordu. Ruju tamamen silinmişti, rimeli de biraz aktığı için olsa gerek, göz altları kararmıştı. Çektiği göz kaleminin bir kısmı silinip gitmişti. Sabah düzgün ve sıkı bir topuz olan saçları şimdi dağınık görünüyordu. Ben onu şirkete bırakırken pantolonunun içinde olan beyaz şifon gömleğini serbestçe salmıştı. Dağınık görünüyordu. Onu daha önce böyle gördüğümü hatırlamıyordum.

"Başım ağrıyordu biraz," diye yanıtladı. "Ben de gelip evde çalışmak için izin aldım. Burada da halledebileceğim şeylerdi."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim," dedi nezaketle. "Bir ağrı kesici alıp uzanacağım."

O, odasına geçti. Ben de yemek yapmaya karar verdim. Normalde öğle yemeği hazırlamazdım, zaten akşam yemeğini bile güçlükle hazırlıyordum. Öğle yemeğini genelde kendi kendime peynir ve domates gibi basit şeylerle geçiştirirdim. Ama şimdi Bade evde olduğuna göre herhalde birkaç saat sonra bir şeyler yemek isterdi.

Birkaç gün önce Serhat'tan tarifini aldığım tavuk ve bulguru yapmakta karar kıldım. Et yemeklerini yapmanın daha kolay olduğunu keşfetmiştim. Ve bulgur da pirinçten daha kolay pişiriliyordu. Bir saat kadar sonra, yemek neredeyse olmak üzereyken

mutfağın açık kapısından Bade'nin bilgisayarı ve notlarıyla salona geçtiğini gördüm. Başımı mutfağın kapısından uzatıp ne yaptığına baktım. Üzerini değiştirmiş, rahat görünen pembe bir eşofman takımı giymişti. Bir yandan aheste hareketlerle notlarını salonun köşesindeki yemek masasına diziyor, bir yandan da sözlerini işitemediğim ama melodisini güçlükle duyduğum hüzünlü bir şarkı mırıldanıyordu.

Miray ve ben ne zaman kötü hissetsek kahve içerdik. O kahveyi içerken hiç konuşmazdık ama fincanların dibini gördüğümüzde ben kendimi hep daha iyi hissederdim. Miray'ın da aynı şekilde hissettiğini umuyordum.

"Daha iyi misin?" diye seslendim, ona da bir kahve yapmam gerektiğini düşünerek.

Onu izlediğimi fark etmemiş gibi başını şaşkınlıkla bana çevirdi. "Daha iyiyim," dedi yorgun bir tebessümle.

"Acıktın mı?"

Bir an için düşündü. "Pek sayılmaz."

Başımı sallayıp mutfağa döndüm ve artık hazır olan yemeklerin altını kapadıktan sonra hızlıca filtre kahve yaptım. Kahveyi bulabildiğim en büyük fincanlara koyduktan sonra birini Bade'ye götürdüm. Eğilmiş, bir kâğıdın üstünde çalışıyordu. Önüne bıraktığım kahveyle irkilip başını kaldırdı, bir an şaşkınca gözlerime baktı, hemen sonra gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Önündeki kâğıda göz attım. Henüz renklendirilmemiş ve tamamlanmamış bir etek çizimiydi. Önü kısa, arkası uzun eteğe kemer çiziyordu. "Sonbahar/Kış koleksiyonu için çok eksiğin var mı?" diye sordum. Belki de böyle gergin olmasının sebebi buydu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Birkaç küçük ekleme çıkarma yapıyorum, o kadar."

"İlk seri ne zaman hazır olurmuş?"

Kaşları çatıldı. Gözlerine hayal kırıklığını andıran bir bakış yerleşti. Bir an karar vermekte zorlanıyormuş gibi görünse de

ben müdahale edemeden o kendi kararını verdi ve ofladı, hemen ardından derin bir nefes aldı.

"Defilenin 25 Eylül'de yapılması planlandı. Defilenin o zaman olabilmesi için ürünlerin en geç temmuz başında hazır olması gerekiyor ki modellerle çalışılabilsin. Ama fabrika tarafında sorun çıkıyor. Yetiştiremeyeceklerini söylüyorlar." Konuşurken kalemiyle oynuyordu. Bana kısa bir an baktıktan sonra önündeki kâğıda döndü. "Diğerlerinden yardım isteyebilirim tabii ama şirkete zaten yeni girdim. İşleri kendim halletmek istiyorum. Yine de organizasyon kısmını neden bana bıraktıklarını anlamıyorum. Tasarımcıyım ben, organizatör değil."

Ben burada kendi lanetimle savaşırken Bade'nin de kendi sorunlarıyla boğuşup kendi hayatına devam ettiğini hiç düşünmemiştim. Daha doğrusu, bu hayatın benim varlığımın dışında olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu insanları ve olanları, ben baktığımda oynayan, ben başımı çevirdiğimde duran bir tiyatro oyununa benzetmiştim. Oysa hayat devam ediyordu. İnsanlar kendi hayatlarını yaşıyordu. Öyleyse ben bir paralel evrende miydim? Burası bensiz de sürüp giden bir evren miydi?

Sahiden de burada sonsuza dek sıkışıp kalma, burada yaşayıp burada ölme gibi bir ihtimalim olduğunu fark edince içime bir sıkıntı çöktü.

Bade'nin sesiyle kendime geldim. "Sessizliğin çok büyük teselli verdi. Sağ ol ya."

Ona odaklanabilmek için başımı iki yana salladım. "Bizim şirkette genelde herkes kendi işini yapar. Bu iş nasıl sana kaldı ki?"

Sorumla birlikte omuzları çöktü, kirpiklerinin altından suçlu gözlerle bana baktı. "Annen, belki bir ihtimal beni işe alırken bunu yapıp yapamayacağımı sormuş olabilir."

Güldüm. "Sen de belki bir ihtimal bu soruya *yaparım* cevabını vermiş olabilir misin?" Omuz silkti. "Çok zor olmaz gibi gelmişti."

Kaşlarımı çatarak içimde onu bu çaresizlikten çekip almak isteyen yanıma göğüs gerdim. "Ben yardım ederim sana."

Gözleri bir an parladı, hemen sonra yeniden söndü. "Anlar mısın ki bu işlerden?"

Anlar mıydım? Yıllardır bu şirkette çalışıyordum. Birçok ekibi kendi başıma yönetiyor, her yıl defileleri ben organize ediyordum. *Anlar mıydım?* Bu işin âlâsını yapardım, altından girer üstünden çıkardım.

Bu soruyu neden soruyordu ki? *Sen bir zamanlar onu nasıl hor gördüysen, o da aynısını şimdi sana yapıyor,* dedi içimden bir ses. Peki, bu Bade'nin suçu muydu? Yoksa onu böyle düşünmeye iten toplumun suçu mu? Belki de her ikisinin de suçuydu. Çünkü bir yanım bu tavrına alınmadan edemiyordu. Toplum onu böyle düşünmeye itiyor olabilirdi ama o da toplumun bir parçası değil miydi?

"Anlarım," diye yanıtladım onu, bozuntuya vermeden. "Miray'a yardım etmişliğim var."

Bu kez gözlerine yeni bir parıltı yerleşti. "Harika o zaman. Birlikte çalışalım." Sonra yeniden duraksadı. "Ama borçlandım şimdi sana. Karşılığında ne yapabilirim?"

"Evinde kalmama izin veriyorsun ya."

"Onun için şoförlüğümü yapıyorsun ya?"

Güldüm. "Olsun," dedim. "Ne fark eder."

Ama inatçıydı. "Olmasın," dedi. "Borçlandım sana. Düşün bunu bi'."

Beni taklit edişini taklit ederek, "Düşüneyim bunu bi'," dedim. Sonra içimde yükselen bir merak duygusuyla, "Madem birlikte çalışacağız, çizimlerini görebilir miyim?" diye sordum.

Beni onaylayarak hevesle yerinden kalktı ve dosyasını elime bıraktı. Uzun zamandır bu işi yapmamış olmanın verdiği farklı bir heyecan ve hevesle dosyayı alıp yere oturdum. Bade de karşıma, halının üstüne oturdu. "Neden yere oturduk şimdi?"

Yere oturduğumu fark edince dalgın bir sesle, "Alışkanlık," dedim. "Çalışırken ya da düşünürken yerde oturmayı rahatlatıcı buluyorum."

Önümdeki çizimleri incelerken Bade daha fazla konuşmadı. Kalemi profesyoneldi. Günümüz modasında her şey bir şekilde birbirine benzerken o, farklı bir koleksiyon yaratmayı başarabilmişti. Klasik bir şekilde, sıradan sonbahar renkleri olan kahverengi, bordo, yeşil ve sarı üzerinden çalışmıştı.

Çizdiği fularlara bakarken gülümsedim. "Fularlara özel ilgin var galiba."

Eğilip neyi incelediğime baktı. Bordo mini bir eteğe uyumlu tasarlanmış aynı renk fulara bakıyordum.

"Çok kullanışlı," diye yanıtladı beni. Katıldığımı gösterircesine başımı salladım.

En sonunda, "Klasik bir tema seçmiş olmana rağmen koleksiyon kendini gösteriyor. Harika görünüyor, tebrik ederim," dedim. Önce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, hemen ardından yanakları kızardı.

"Teşekkür ederim."

"Defile için de salonu bu temayla tasarlarız. Yarın ilk iş fabrikayla konuşmaya gitmelisin. Benim gitmem uygun olmaz. Ama fabrikada sözü en çok geçen kişi kimse onu bulup biraz suyuna gitmek lazım... O kısmı bir şekilde hallederiz. Sonrası zaten çorap söküğü."

Bana genişçe gülümsedi. Bu, eve girdiğinden beri ilk sahici gülümsemesiydi. Gözleri sevinçle parlıyordu. İki yana genişçe kıvrılan dudakları sayesinde gamzeleri belirginleşmişti. Ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Onu tutup öpmek istedim, gamzesine dokunmak istedim. Bir kolundan çekip ona sıkıca sarılmak istedim. Ama tüm bunların yerine yutkundum. Bana, aramızdaki ağırlaşan havayı o da fark etmiş gibi titrek gözlerle bakarken kendime engel olamadan ona doğru hafifçe yaklaştım.

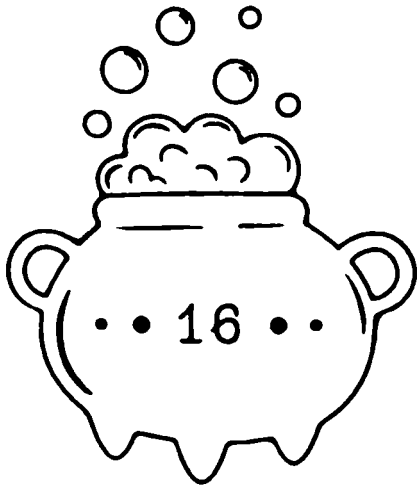
Onu öpebilirdim. Geri çekilmiyordu, itiraz etmiyordu, kaşlarını çatmıyordu. Uzanıp dudaklarını dudaklarımda hissedebilirdim.

Aynı anda kapı çalmasaydı tüm bunları yapabilirdim.

Bu lanet yüzünden onurum, gururum ayaklar altına alınmıştı. İnsanlar, bildiğim insanlar değildi. Hayatım tamamen değişmişti. Yine de Bade'nin gerçekliğe dönmüş gibi aniden geri çekilip ayaklanması, tüm lanetlerden daha büyük bir lanet gibi hissettirmişti.

Bade ayaklandı, hızlı adımlarla salonu geçip kapıyı açtı. Ardından şaşkın bakışlarla bana, sonra yeniden kapıya baktı. Onun kime baktığını merak ederek ayaklanıp arkasına geçtim ve kapıda görmeyi beklediğim son insanla karşılaştım.

Serhat, yüzü gözü yara bere içinde duvara yaslanmış, yorgun gözlerle bize bakıyordu.

Erkek Sığınma Evi

Serhat'ı kapıda gördüğüm anki yıkımımı nasıl anlatabilirim, bilmiyorum.

Serhat'la bir sosyetc yemeğinde, biz çok küçükken tanışmıştık. Buna rağmen tanıştığımız ânı dün gibi hatırlıyordum çünkü beni ergen züppelerin elinden çekip almıştı.

Annelerimiz ve babalarımız, tanınmış bir ailenin evinde yemeğe davetliydi. Miray'la birlikte küçükler için ayrı bir odada kurulan sofradan sıkılarak kalkmış, dışarı çıkmıştık. Miray, "büyük abla" rolünü üstlendiği yaşlara yeni yeni girmiş olmalıydı. Elimden tutmuştu ve benimle birlikte bahçede yürüyordu. Evin çok büyük bir bahçesi vardı. On dakika yürümemize rağmen hâlâ evin etrafında tam bir tur dönmeyi başaramamıştık.

Aydınlık bir günün sonuydu. Etraf alaca karanlıktı, çimenlerin taze kokusu üstüne karanlık ağır ağır çöküyordu.

Miray'la sessiz sedasız ilerlerken gözüme bir futbol topu çarptı. Koşa koşa çimenlerden geçip topu elime aldım ve Miray'a gösterdim. "Keşke kale de olsaydı!" diye bağırdım.

Sarışın oğlan ve tayfası o esnada ortaya çıktı. On dört-on beş yaşlarında görünen beş oğlan, bir anda etrafımızı sardı.

Sarı Çıyan, saçlarını Justin Bieber gibi yan yatırmıştı, sevimsiz yüzünde pişkin bir gülüş vardı. "Kale sen ol," diyerek topu elimden çekip aldı. Oğlanın adının Eymen olduğunu sonradan, babamlardan öğrenmiştim. Evine davetli olduğumuz ailenin biricik oğluydu.

İyice uzaklaştıktan sonra topa beni hedef alarak bir tekme savurdu. Doğrusu, şaşkınlıktan küçük dilimi yutmaya yakın olsam da belki kenara çekilebilirdim. Belki de topun hedefi olup yeri boylardım. Bunun cevabını bilmiyorum çünkü Miray kaşla göz arasında topla aramda bitmişti.

Top, sert bir şekilde Miray'ın kafasına isabet ettiğinde ablam aynı anda geriye doğru yıkıldı. Ona doğru rüzgârı delercesine minik ayaklarımla koştum. Ablam gözlerini kapatmış, acı içinde yüzünü buruşturmuştu. Burnundan başta yavaş yavaş sızan kan, ben onun yanına çökerken şiddetini arttırdı. Ne yapacağımı bilemeden etrafıma bakarken onu gördüm.

Elinde buzla bize doğru koşar adım geliyordu. Benden biraz daha uzun, esmer bir çocuktu. Benden büyük görünüyordu, yaşı belki de Miray'a daha yakındı. Eymen'e çarparak geçti, buzu elime tutuşturup önümüze geçti. "Basın gidin," dedi.

Eymen'in yüzündeki çirkin gülüş iyice büyüdü. Serhat'ı omzundan iteklerken üstüne yürüdü. "Yoksa ne olur? Babana mı söylersin?"

"Yok. Bu olay aramızda kalır. Ama babana nasıl elindeki bütün paraya rağmen oradan buradan bir şeyler çalmaktan vazgeçemediğini bir bir anlatırım."

Eymen'in yüzü bir an için şokla çarpıldı, ardından Serhat'ın üstüne bir adım daha yürüdü. "Ağzını topla!"

Serhat'ın tek yaptığı, sakince omuz silkmek oldu. Eymen onun bu hareketiyle mucizevi bir şekilde arkasını dönüp gitti, belli ki küçük hırsızlıklarını babasının bilmesini sahiden istemiyordu. Onun ve arkadaşlarının dönüp gitmesiyle Serhat bize

döndü. Hemen karşıma, ablamın öteki yanına çömeldi ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Serhat'la o günden sonra yollarımız hiç ayrılmamıştı. Buna rağmen onu bir kez bile bu denli dağılmış görmemiştim. Lisede çirkin kavgalara girdiğimiz olmuştu ama hiçbirinde böyle ağır hasarlar almamıştık.

Sağındaki kapı pervazına yaslanmış, kan çanağı gözlerle bana bakıyordu. Tamamen duvardan destek alıyordu, her an yere yıkılacakmış gibi görünüyordu. Sol gözü tamamen kapanmış, morarmış ve şişmişti. Sağ elmacık kemiğinde başka küçük bir morluk vardı ve dudağı patlamıştı. Çenesine doğru sızan kan kuruyup kalmıştı. Beni görünce rahatlamaya benzer derin bir nefes alıp verdi. Yüzü buruştu, göğsüne de darbe alıp almadığını merak ettim.

Bade benden çok daha önce kendine geldi. İlk şoku atlatır atlatmaz öne atılıp Serhat'ı bir kolundan destekledi ve içeri aldı. "Gel," dedi onu salona doğru yürütürken. "Devrim, buz getir." Hareket etmediğimi hissetmiş olacak ki arkasını dönüp çatık kaşlarla ve ısrarcı gözlerle bana baktı. "Devrim. Buzluk. Buz. Hemen."

Kelimeleri birer balyoz gibi zihnime indi ve uykudan uyanır gibi kendime geldim. Hızlıca mutfağa geçip saniyeler içinde buzla geri döndüm. Bade elimden buzu kaparcasına alıp koltuğun üstünde duran bir fulara sardı, ardından Serhat'ın gözüne yerleştirdi. Bu hamle Serhat'ın canını yaktı. Hiçbir şey soramadan karşılarındaki koltuğa çöktüm. Ben öylece, işlevsiz bir biblo gibi hareketsizce dururken Bade, Serhat'ın yaralarıyla ilgilendi; buz tuttu, krem sürdü, hatta bir ara açık yarasına şefkatle üfledi. Serhat'ın kaşlarını çatıp dik dik bakması üzerine muzırca güldü.

En sonunda, bana saatler gibi gelen bir sürenin sonunda, Serhat'ın yüzü biraz olsun toparlanınca, "Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Serhat titrek bir nefes aldı. Bana göz attı, ardından yeniden Bade'ye baktı. Bade burukça gülümsedi. "Anlatmak istemezsen hiç sorun değil. Sadece anlatmak istersen dinleriz. Öyle değil mi, Devrim?" Son cümlesini söylerken bana dönüp sert bir bakış attı. *Kendine gel*, diyordu. *Kendine gel, sonra dağılırsın.*

Gözlerimi birkaç kez şaşkın şaşkın kırpıştırdıktan sonra yutkunup başımı salladım. Serhat'a baktım. Dağılmış yüzünü görmezden gelmeye çalıştım. "Her ne olduysa dinlerim. Dinleriz, biliyorsun. Ne... Ne oldu, Serhat?"

Serhat sözlerimle cesaret bulmuş gibi derin bir iç çekip koltuğa sırtını yasladı. "Bade, defilede bazı parçaları benim taşımamı istedin ya hani?"

Bade başını hızla salladı. "Ve çıkışı senin yapmanı, defileyi de senin bitirmeni istemiştim. Parçaları çok güzel taşıyorsun çünkü."

"Şirkettekiler birkaç kez beni Miray'la dışarıda görmüşler. Bugün şirket çalkalanıyordu. Bu konumu çalışarak değil, başka yollarla kazanmışım. Miray onunla çok yakın olduğumuz için almış beni şirkete en başında. Evde oturup çocuklarımın babası olacağım yaşta podyumda yürüyormuşum. Allah bilir..." Başını kaldırıp bana çekingen bir bakış attı. "Allah bilir Miray'ı ayartıp onunla yakınlaşmışımdır." Ben daha onun söylediklerini sindiremeden derin bir nefes alıp öne eğildi. "Annemlerin kulağına gitmiş. Annem evde kıyameti kopardı. Babama bağırıp çağırdı. Oğlunu dövmeyen dizini döver, bu çocuğu bu hâle sen getirdin diye kıyametler koptu. Bu sefer babam da sinirlendi, suratıma etrafta ne var ne yok fırlatmaya başladı. Kaçınca bir de yumruk yedim yüzüme. Babam iyi insandır ama öfkesi fenadır, bilirsin."

Bade'nin gözleri dolu doluydu. Elini şefkatle Serhat'ın geniş omzuna koydu. "Bu söylediğin *güller çok güzel ama solmuşlar* demek gibi bir şey. Yaptığın açıklama, söylediğin kelimenin anlamına uymuyor. Kimse sana zarar veremez, Serhat. Sebebi ne olursa olsun." Derin bir nefes alıp ayaklandı. "Şimdi sana sıcak, güzel bir yeşil çay yapıyorum. Sen de üstünü değiştirip

biraz sakinleşmeye çalışıyorsun. Bu gece burada kal. Şirketteki durumun çaresine yarın bakarız."

Serhat bir teşekkür mırıldandı, ardından alayla güldü. "Ne burası, erkek sığınma evi mi?"

Bade onu yanıtlamadan mutfağa geçti. Bade'yi böyle yapan neydi? Böyle *iyi*? Neden bizim kendi dünyamızda olduğumuz gibi umursamaz değildi? Bizi bozuk yetiştiren bu dünya, onu ne olmuştu da es geçmişti?

Bundan yıllar önce, Deren şirkete ilk girdiğinde buna benzer bir olay yaşamıştık. Serhat ve ben bir kafede oturup kahvemizi içerken Deren kapıdan içeri hışımla girmişti. Saçı başı dağılmış, gözleri ağlamaktan şişmiş, gözyaşları yanaklarında kurumuştu. Sandalyesine sertçe oturmuş, garsondan bir çay istedikten sonra bana dönmüştü. Aynı anda gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. "Şirkete senin sayende girmişim! Seni ayartmışım güya! Arkamdan neler diyorlar, biliyor musunuz? Ben buraya kendi emeğimle geldim!"

Şahittim. Yemez, içmez, spor yapardı. Podyumlara bayılırdı, kıyafetlere ve modaya âşıktı. Çok çalışmıştı. İşe alınmasıyla bir ilgim zaten olamazdı. Serhat, Deren'e şefkatle kollarını sarmış, her şeyin geçeceğini söylemişti. Ben de boş vermesini, sonuçta bizim onu bildiğimizi söylemiştim. Ertesi gün Deren şirkete mükemmel makyajı ve harika duruşuyla geldiğinde onun da daha iyi olduğunu, konunun kapandığını düşünmüştüm.

Oysa öyle miydi? O kadar mıydı? Deren o yarayı içinde ne kadar taşımıştı? Fısıltıları ne kadar süre duymazdan gelmek zorunda kalmıştı?

Biz konuşanları susturmak için ne yapmıştık?

Ona evimizi, yuvamızı açmakla eş değer ne yapmıştık?

O, bizim en yakın arkadaşımızdı.

Düşüncelerimi Serhat'ın yorgunluktan pürüzlü çıkan sesi böldü. "Abi, bir de... Bir şey diyeceğim. Daha doğrusu Miray seninle konuşacaktı ama araya bu olaylar girdi. Miray da bir süre

birlikte görünmezsek daha iyi olacağını düşündüğü için yeniden konuşamadık ama... Annen burada yaşadığını öğrenmiş. Bade'nin şoförlüğünü yaptığını da biliyor. O gün şirketin önünde bir herife mi diklenmişsin, ne yapmışsın? Onu da görmüş. Her an kıyamet kopabilir. Ben bu çocuğu böyle mi yetiştirdim, ne demek bir kadının önüne geçip onu korumaya çalışmak diye geçen gün evi inletmiş. Miray sakinleştirmeye çalışmış ama inanılmaz sinirliymiş. Ne yapar, bilmiyorum ama sen tetikte ol..."

Bade elinde fincanla gelince Serhat minik bir teşekkürle fincanı aldı. "Bade, çok teşekkür ederim ama ben çaydan sonra eve döneyim. Şimdi gece eve gitmezsem daha büyük problem olur."

Bade neredeyse kırgın diyebileceğim gözlerle Serhat'a uzunca bir süre baktı. "Emin misin? Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Serhat buruk bir tebessüm etti. "Teşekkür ederim ama eve gitmem en iyisi."

Onun kendi savaş meydanına dönmek zorunda olması içimde bir öfkeye sebebiyet verdi. Ben evden çıkıp gitmiştim ama bu nelere mal olmuştu? Neleri feda etmek zorunda kalmıştım ve nelerle savaşıyordum? Bade olmasa eve dönmeden kaç gün dayanabilirdim?

Ben kendimi toparlayamadan Serhat çayını bitirip ayaklandı. Onu yolcu ederken kendimden bir parçayı da gönderiyormuşum gibi hissederek kapıyı kapattım. Tam arkamı dönmüş, Bade'ye teşekkür etmek için salona geçiyordum ki kapının ziliyle birlikte heyecanla geri döndüm. Bir şey unutmuş olacaktı. Ya da daha iyisi, burada kalmaya karar vermişti.

Oysa kapıyı açtığımda hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Münire Zedavengidar, yani annem karşımda duruyordu. Gerçi soyadı artık bu olmasa gerekti, bu dünyada kendi soyadıyla, Münire Kurtoğlu olarak anılıyor olsa gerekti. Yoksa Ceylankızı mıydı? Gerçi bu da dedemin soyadı değil miydi, anneannemin soyadı neydi ki? Artık bunları düşünmekten başımın döndüğünü hissediyordum. Başımı iki yana salladım ve anneme odaklanmaya çalıştım. Benim dünyamdakinin aksine

heybetli, hatta korkutucu bir duruşu vardı. Hem duruşuyla hem de bakışıyla beni eziyordu. Üstten bakıyor, kirpiklerini ağır ağır kırpıştırıyordu. Omzuna attığı kürkü, kocaman pırlantalar taktığı parmaklarıyla göğsünün ortasında tutuyordu. Dudağını büzmüş, kaşlarını çatmış, tüm hiddetiyle bana bakıyordu.

Daha ben kendime gelemeden Bade'nin hemen arkamda olduğunu hissettim. Ardından annem bir selam dahi vermeden içeri girip etrafa bakındı. Tehditkâr ve yargılayıcı gözlerini evin duvarlarında, tablolarında, halılarında, her detayında gezdirdi. Bizim göremediğimiz şeyleri görüp görmediğini merak ettim.

"Demek evi terk edip buraya yerleştin. Erkek başına başka bir kadının evinde yaşamaya utanmıyor musun sen? Ben seni böyle mi yetiştirdim, oğlum? Hemen eve dönmeni istiyorum, Devrim. Hevesini alıp kendin dönersin diye bekledim ama dönmüyorsun. Ben de sabrımın sonuna geldim. Hemen şimdi, birlikte eve gidiyoruz. Bu konuyu da sonsuza dek kapatıyoruz."

Ne diyeceğimi bilemeden yutkundum. Dönmesem ne yapabilirdi? Zaten elimden her şeyi almamış mıydı? Şirkette çalışmama da izin vermiyordu. Elimden alabileceği ne kalmıştı? Buna dayanarak itiraz etmek istedim ama içimde fısıldayan küçük, mantıklı bir ses beni durdurdu. Bu işte yalnız başıma değildim. Bade'ye zarar verebilirdi. Bade'yi, çok mutlu olduğu işinden edebilirdi. Burası yalnızca benim dünyam değildi ve insanlar kendi hayatlarına devam ediyordu. "Anne," diye söze başladım, onu belki de mantığa davet edebileceğimi umarak. "Burada yanlış bir şey yapmıyorum. Kendi paramı kazanıyorum. Size de hiçbir zararım yok. Lütfen."

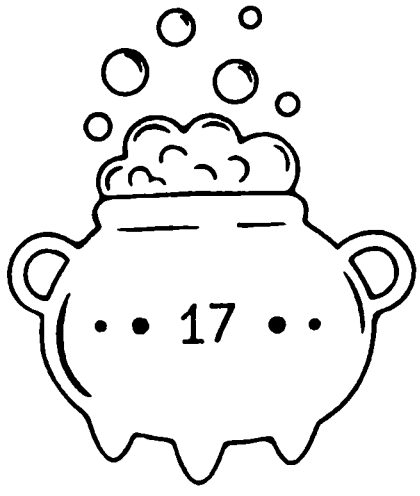
Annem yeri göğü içine çekti. "Devrim, sabrımı zorluyorsun. Eşyalarını topla. Hemen!" Erken pes ettiğimi biliyordum ama ikna edilebilecek gibi durmuyordu. Kararlıydı ve beni buradan almadan gitmeyecekti. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Kabulleniş içeren bir nefes eşliğinde dudaklarımı araladım ama Bade benden önce davrandı.

"Münire Hanım," dedi. "Çok yanlış anladınız. Biz..." Kısa bir an duraksadı. Tereddüdünü hissettim yanı başımda, hemen ardından kararlılığını. Uzanıp sol elimi tuttu, sıcacık elini avucumda hissettim. Kalbim tekledi, kendimi kaybettim. "Biz ciddi düşünüyoruz. Devrim o yüzden burada kalıyor. Size de uygun bir vakitte söyleyecektik."

Bu, ortamın havasını aniden değiştirdi. Annemin heybeti biraz olsun küçüldü, bakışları yumuşadı, tereddütle bir bana bir Bade'ye uzun süre baktı. Sonunda, o üstten bakışını hiç değiştirmeden, "Bu bir şeyleri değiştirir tabii," dedi. "Öyleyse yarın akşam sizi eve, yemeğe bekliyorum. Madem ciddi düşünüyorsunuz, oturup konuşalım. Hemen onay vereceğim anlamına gelmez bu. Seni severim tabii, Bade. Ama oğlum için en iyisini düşünmek zorundayım."

Ardından hiçbir şey söylememize müsaade etmeden arkasını döndü ve geldiği gibi hışımla, hızla gitti.

Kapı kapandı, depremler oldu, dünya devrildi, Bade elimi uzunca bir süre bırakmadı ve biz o kapının önünde el ele, yan yana, şaşkın gözlerle, çıkıp giden kıyametimizin ardından bakakaldık.

Bade Böyle Rol Yapmayı Nereden Öğrendi?

Duvardaki saat akşam yediyi gösterirken takım elbisemin içinde, ellerimi ceplerime yerleştirmiş, holde volta atıp Bade'nin hazır olmasını bekliyordum. Odasından dakikalardır birtakım garip sesler geliyordu. Bir şeyler takırdıyor, Bade derin bir of çekiyor, yere düşen cisimlerin sesi duyuluyordu. Hazır olduğum on beş dakikadır onu bu şekilde bekliyordum. Her şey tersine döndüyse, onun beni beklemesi gerekmez miydi?

Buna fazla kafa yormadan duvara yaslandım ve kolumdaki saate bir göz attım. Beş geçe sesler aniden kesildi, birkaç saniyelik bir sessizlik oldu ve en sonunda Bade'nin kapısı açıldı. Onu gördüğüm anda artık cenaze namazımı kılma vaktimizin çoktan geçtiğini fark etmekten öte hiçbir şey düşünemedim.

Genelde dalgalı duran saçlarını dümdüz bir şekilde başının tepesinde toplamış, tüm tutamları hapsetmişti. Makyajı her zamanki gibi tamdı ancak bugün gözlerine garip gölgeler düşürmüş, nasıl başardıysa mavi gözlerini daha da çok ortaya çıkarmıştı. Kan kırmızısına boyadığı dudakları rengini, bunca zamandır akıttığı kanımdan alıyordu. Askılı, siyah, mini bir elbiseyi aynı

renk oldukça uzun topuklu bir ayakkabıyla tamamlamıştı ve böylece benimle aynı boya gelmişti.

Kuruyan boğazımı rahatlatmak için birkaç kez yutkundum. Bana bir tepki vermem umuduyla bakan Bade kapısını örttü, ardından bana hiç yaklaşmadan birkaç saniye bekledi. Onu beklemek, bir tepki vermek istiyordum ama beynimin boşalmış hücrelerini ve zerrelerini toparlayamıyordum. Öncelikle biz neredeydik mesela? Ben kimdim? Ne yapıyorduk burada?

Dalgınlıktan uyanır gibi, "Ben..." dedim. Sonra lafı toparlayamayıp derin bir nefes aldım. "Sen... Yani..."

Komadan uyanan birinin sayıklamalarından hâllice olan kelimelerimi ve açıkçası titreyen sesimi duymasıyla başını eğip gülmesi ve derin bir nefes alması bir oldu. "Zorlama, tamam. Bu kadarı yeterli..." Sık duymadığım bir kıkırtı dudaklarında dolaştı. "Çıkalım hadi, yoksa geç kalacağız."

Başımı sallayarak dış kapıyı onun için açtım. Evden konuşmadan çıktık ve Bade kapıyı kilitledikten sonra apartmanın bahçesinden geçip arabaya yöneldik. Yan yana yürürken arabanın anahtarını almak için elimi uzattığımda beni reddetti ve tereddüde yer bırakmadan sürücü koltuğuna yöneldi. Kendimi fazlasıyla yorgun hissettiğim için itiraz etmedim ama o da zaten kararlı görünüyordu. Bugün canı araba mı kullanmak istiyordu?

Bade arabayı çalıştırınca radyoda çalmaya başlayan eski bir pop şarkısıyla yola koyulduk. Akşam trafiği yüzünden yol akmıyordu, sık sık durup kalkıyorduk. Sessiz kalmak istemiyor, onunla konuşmak istiyordum ama hem ne diyeceğimi bilemiyordum hem de kendimi ölesiye yorgun hissediyordum.

Doksandan geriye sayan bir kırmızı ışıkta durunca başımı, cama yasladığım elime dayayıp gözlerimi ışığa diktim. Bade'ye bakmak istemiyordum. Keşke bu geceyi ben Bade'yi yeniden görmeden tamamlamanın bir yolu olsaydı. Kör olsaydım da bugünleri görmeseydim. Işıldadığını biliyordum ve onun böyle ışıldayışı, işleri çok daha zor bir hâle getiriyordu.

O günden beri bu sevgiliymiş gibi yapma mevzusuyla ilgili hiç konuşmamıştık. O akşam odalarımıza olaysız dağılmış, sonrasında da bu konuyu hiç açmamıştık. Taraflar durumu bir şekilde kabullenip yoluna devam etmiş gibi görünüyordu ancak ben içimde yanan ateşi söndüremiyordum.

Bu durumun beni mutlu etmesi gerekirdi. Mutlu etmese bile böyle huzursuz hissettirmesine gerek yoktu. Onu kendine âşık etmeye çalışan ben değil miydim? Bundan âlâ fırsat mı olurdu? Oysa ben, Bade'nin önüme geçip annemi susturmayı başardığı o ânı beynimde oynatıp durmaktan ve içimde yanan bir öfke duymaktan kendimi alamıyordum.

Bakın, baştan izleyelim. İşte şurada. Evet, salonun ortasında duruyoruz. Ben, anneme evden ayrılmış olmamla ilgili tüm makul gerekçeleri sıralıyorum ama annem bir ağaçtan daha dik olan boynunu azıcık olsun eğmiyor. İkna olmuyor, dönüp de gözlerime bakmıyor bile. Sanki söylediklerim bir duvara çarpıp bana aynı şekilde dönüyor. Ve sonra Bade önüme geçip durumla ve olayla tamamen ilgisiz tek bir cümle söylüyor. Evden ayrılmamın, Deren'le evlenmek istemeyişimin, onun şoförü olmamın veya evinde kalmamın nihayetinde onunla hiçbir ilgisi yok, öyle değil mi? Ama hayır, birlikte olduğumuzu duyan annemin duvarları aniden yıkılıyor ve sanki etrafı yeniden görebilmeye başlıyor. Yumuşuyor. Benimle konuşuyor. Bir kapı aralıyor.

İçimden bir ses, bu görüntüyü zihnimde milyonuncu kez izlerken şöyle fısıldıyordu: *Bu dünyada senin bin sözün, bir kadının bir sözü etmiyor.*

Bade düşüncelerimi bölerek, "İyi misin?" diye sordu. Kırmızı ışık yeşile dönüp araba hareket ederken başımı ona çevirdim. Çok, çok güzel görünüyordu. O konuşurken kırmızı dudaklarına bakmamak için gözlerimi nereye çevireceğimi şaşırıyordum. Gümüş kolyeler gerdanını süslüyor, elbisesi kolyelerin bittiği yerde başlıyordu.

Bunu ona söyleyemediğim için size tekrar ediyorum. Çok güzeldi.

"İyiyim," diyebildim ama bu ona yetmemiş olacak ki şüpheli bir bakışla sağ kaşını kaldırdı. Onunla tartışabilmek istedim. Ona beni neden koruduğunu sormak istedim. Ama ona muhtaçtım. Ve bunu böyle kabul etmek zorunda kalmak sinirlerimi daha çok bozuyor, öfkemi daha da perçinliyordu. Ama Bade olmasaydı ne yapardım? Bana evini açıyordu. Yatacak bir yer veriyordu. İş veriyordu. Kabul etmek istemiyordum ama o olmasaydı hayatımı nasıl idame ettirebilirdim, bilmiyordum.

Biz de kadınlara bunu mu yapıyorduk? Onları önce kendimize muhtaç hâle getirip sonra da *Aman Ali Rıza Bey, tadımız kaçmasın* dedikleri için dalga mı geçiyorduk? Neden tadımızın kaçmaması gerekiyordu? Neden korkuyorlardı huzuru kaçan bir evden? Duydukları sevgiden mi yoksa sahiden sahipsiz kalma korkusundan mı?

Düşüncelerimle boğulacak gibi hissediyordum ki Bade bir kurtarıcı gibi beni çekip çıkardı çukurumdan. "Korkma, iyi geçecek," diye mırıldandı şefkatli bir ses tonuyla. Gerginliğimi, akşam yemeğine yormuş olmalıydı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum sıkıntılı bir sesle. "Yani bu... Sevgili gibi rol yapma mevzusunu diyorum."

Bade önemsiz bir şeyden bahsediyormuşum gibi omuz silkti. "Bilmiyorum, o esnada çok çaresiz görünüyordun. Eve dönmek istemiyordun ama annen her an seni kolundan tutup sürükleyebilirmiş gibi hissettim. Seni göndermek istemedim. Aklıma ilk geleni söyledim."

Anladığımı gösterircesine başımı salladım. Onun için işte bu kadar basitti. Ben olsam, benim için de böyle basit olurdu. Ama koruyucu tavrı, iyi hissettirmekten çok uzaktı. Biz de bir kadının önüne geçip kahramanlık yaptığımızı zannettiğimiz her anda, bu hisse mi sebebiyet veriyorduk? Bu küçülmüşlük, çaresizlik ve yetersizlik hissine... Beynimi durduramıyordum.

Beynimi çıkarıp yoldan geçen birinin eline bırakmak ve arkama bakmadan kaçmak istiyordum.

Hayır, dedi içimden bir ses. *Hayır, bunların hepsini hak ettin, Devrim. Öyle kolayca kaçıp gidemeyeceksin. Şeytan azapta gerek.*

Eve yaklaştığımızı fark edince başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Kendimize uydurduğumuz ufak, basit hikâyeyi zihnimden geçirip başımı bir kez daha salladım. Bade'nin güldüğünü işittim. "Sakin ol, şampiyon. Sıkıntı yok."

Villanın kapısı açılınca arabayı içeri sürüp boş bir yere çekti ve inmeden önce bir an için durdu. Dönüp gözlerimin içine baktı. "Hallederiz. Şu oyunu oynayalım, peşini bıraksınlar da biraz rahatla. Tamam mı?"

Zihnimi temizlemek için derin bir nefes alırken haklı olduğunu fark ederek kendime çekidüzen verdim. Ne olursa olsun bu durum, bu dünya için işime yarayacaktı. Kim bilir, belki de annem kartlarımı bile açardı. O zaman işlerim çok kolaylaşırdı.

Bade arabadan inince ben de kendi kapımdan inip üstüme başıma çekidüzen verdim. Bade, topuklularını takırdatarak ağır adımlarla yanıma geldi, elbisesinin eteğini şöyle bir silkeledi ve ardından, hiç hazır olmadığım bir şey yaptı. Sol elini tutmamı bekleyerek bana doğru uzattı.

Nefesimi tutarak bir eline bir gözlerine baktım. Sonunda elini avucumun içine aldığımda hayatımda hiçbir şeyin değişmemesini ben de çok isterdim ama kalbim tekledi, sırtımdan bir ter boşaldı ve dünya, ekseninden küçük bir milim kaydı. *Dur! Dur, dur, dur!* Yetişemiyordum, *dur ne olur, dur* diye yalvarmak istiyordum ama hayır. Alevime körükle gelmekten hiç çekinmiyordu.

Heyecanımı yine mevcut duruma vermiş olacak ki bana destekleyici bir tebessüm hediye etti. Hemen ardından yürüyerek pelteye dönüşmüş vücudumu da peşinden sürükledi. Kapıya vardığımızda zaman kaybetmeden zile bastı ve ben, ruh hâlime hiç uymayan aşırı neşeli melodinin ortasında yere çöküp ağlamak

yerine bugün yüzüncü kez olmak üzere derin, çok derin bir nefes aldım ve kendimi ailemle çarpışmaya hazırladım.

Kapıyı Kemal abinin açmasını bekliyordum. Oysa kapı açıldı ve Miray boynuma öyle büyük bir hızla atladı ki Bade'nin elini bırakmak zorunda kaldım. Kahverengi, kıvırcık saçlar görüş alanımı kapadı ve ablamın dünyalar değişse de değişmeyen kokusu etrafımı sardı. Boynuna doğru sesli bir şekilde gülmekten kendimi alamadım.

"Serseri," diye fısıldadı.

"Huyum kurusun," diye fısıldadım aynı şekilde.

Beni, son bir kez sarılıp bıraktı. Bırakırken kollarıma destekleyici bir şekilde vurdu. "Eve hoş geldin."

Bade'yle birlikte içeri adım attık. Evim tamamen bıraktığım gibiydi. Kapıdan girince bizi çok geniş bir salon karşılıyordu. Sağda büyük, şaşalı klasik koltuk takımları, televizyon, sol yandaysa geniş, ceviz ağacından bir yemek masası vardı. Bugün o sofra bizim için donatılmıştı.

Annem, her zamanki gibi derli topluydu ve boyu benden kısa olmasına rağmen heybetli görünüyordu. Beyaz bir bluz ve siyah bir pantolon giymiş, omuzlarına yine çirkin bir kürk atmıştı. Kırışık yüzünde tamamen düz bir ifade vardı. Dudaklarını büzmemek için kendini güçlükle tutuyormuş gibi bir tavırla, "Hoş geldiniz," dedi.

Babam annemin arkasından öne doğru bir adım atınca onu ancak fark edebildim. Bana, ömrümce şahit olamayacağımı düşündüğüm bir ifadeyle bakıyordu: özlemle. Yüzünde derin bir tebessüm, annemin hemen yanma geçerken, "Hoş geldin, oğlum," diye mırıldandı kırık bir sesle. "Hoş geldiniz."

Babam? Özlem dolu gözler? Şefkat?

Bismillahirrahmanirrahim. Alo, burası öteki taraf mı? Savaş mı çıktı, ne oluyor?

Dünya tersine dönebilir tabii de, yani bu kadarına da benden pes.

Ben şoku atlatamadan annemin yönlendirmesiyle koltuklara geçip oturduk.

"Bade, yavrum, tanıştığıma memnun oldum," dedi babam oturur oturmaz. Sevecen gözlerle Bade'ye bakıyor, gülümsüyordu. Bade de ona gülümsedi ve kibarca oturdu. "Ben de çok memnun oldum. Devrim sizlerden çok bahsetti. Sonunda tanışabildiğimiz için çok mutluyum."

Öh be kızım, yavaş. Bade de antrenmanlı uzun mesafe yalancısı çıkmıştı, iyi mi. Geceleri bu role mi hazırlanıyordu, ne yapıyordu bu kadın?

Annemin tatminkâr bir gülüş takındığını görünce, Bade'nin ne yapmaya çalıştığını anladım. Kaleyi içten fethetmeye çalışan akıllı sevgilim, yani pardon arkadaşım... Daha doğrusu ev sahibim, diziyle benim dizime hafifçe dokundu. Muhtemelen konuşmamı sağlamaya çalışıyordu.

Oluşan sessizlikte boğazımı temizledim. "Sizi tanıştırmayı çok istemiştim ama... Yani o dönemde ilişkimiz biraz yeniydi. Henüz ilişkinin başındayken bahsini açmak istemedim."

Annem bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama Kemal abi önünde COOK ME yazan masmavi bir mutfak önlüğü ve ıslak elleriyle mutfaktan çıkarak bize doğru yürüdü ve annemden önce davrandı. "Hazırsanız çorba servislerini yapabilirim, Münire Hanım."

Annem kürküne sarılırken ilgisizce başını salladı ve ayaklanarak hepimizden önce sofraya yürümeye başladı. Açıkçası, bu dünyadaki annem mi daha kötüydü yoksa kendi dünyamdaki babam mı, henüz karar verememiştim. Yalnız ikisini karşı karşıya getirip konuşturmayı çok isterdim.

Bade'yle gergince bakışarak sofraya geçtik. Annem elbette başköşeye, babam onun sol yanına, Miray babamın hemen yanına ve biz de Bade'yle annemin sağ yanına yerleştikten sonra Kemal abi yoğurt çorbalarımızı kâselere doldurmaya başladı.

Benimkini verince, "Sağ ol, abi," dedim ve aynı anda annemin sert, uyaran bakışlarıyla karşılaştım.

Kişiler değişir, yobazlıklar asla!

Annem gözlerini benden ayırıp çorbasından ilk yudumu aldı. "Ee," diye mırıldandı sonra. "İlişkinizden bahsedin bize biraz."

"Anlatılacak öyle çok özel bir hikâye yok aslında," dedi Bade, nahif bir tebessüm eşliğinde. "Arkadaş ortamında birkaç kez karşılaştıktan sonra kendiliğinden gelişti."

"Ailenden bahseder misin biraz?"

Sert bir sesle, "Anne," dedim ama fayda etmedi. Dönüp bana bakmadı bile.

"Babam ev beyi. Annem inşaat mühendisi. Ama yakın zamanda emekli olup babamla güneye inmek istiyorlar. İstanbul onları biraz yordu."

Annem anlayışla başını salladı. "Biz burayı bırakamıyoruz ne yazık ki ama haklılar. İmkânları varsa çok güzel bir plan. Kardeşin var mı?"

Şaşkın bakışlarım arasında Bade, "Benden küçük bir erkek kardeşim var," diye yanıtladı. Hangi soruların geleceğini biliyor gibi bir öz güvenle ve hızla tüm soruları yanıtlıyor, teklemiyor, duraksamıyordu.

"Ne kadar süredir birliktesiniz?"

"Yaklaşık üç ay."

"Evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Aniden gelen bu soruya Bade bile bir an için duraksadı. Soruyu işittiğim esnada içtiğim su boğazıma kaçtı, garip bir öksürükle masadaki bu garip muhabbeti böldüm. Miray tepkime kıkırdadı, Bade beni uyarmak istercesine masanın altından eliyle bacağıma vurdu ve babam sıkıntıyla iç geçirip bıyık altından, "Münire," diye fısıldadı. Annem oralı olmadı.

Öksürüklerim dinince Bade tebessümünü hiç bozmadan sakin bir sesle yanıtladı: "Elbette ciddi düşünüyoruz, Münire Hanım. Fakat henüz ilişkimiz çok yeni. Aceleye getirmek istemiyoruz."

Annem onaylayan bir ifadeyle başını salladı. "Haklısınız tabii. Devrim sosyeteye alışıktır, onu iyi yaşatabilir misin peki?"

Şimdi kusacağım sofranın ortasına. İmdat, 112, 110, 115, 157, ne varsa imdat!

Bade muzip bir şekilde güldü. "Gayet iyi bir gelirim olduğunu en iyi siz biliyorsunuz. Devrim gibi aileden zengin değilim ama gelecek için iyi planlarım olduğuna emin olabilirsiniz."

Annem tatmin olmuş yüz ifadesiyle kısa bir süre için sessizleşti ve beni sırtımdan akan terlerle baş başa bırakarak çorbasını içmeye koyuldu. *Buz oldu o çorba, anneciğim, buz! Böyle boş soruları boş verip çorbanı içseydin şimdiye sen mutlu, ben mutlu, çorba mutluydu!*

"Bade," dedi annem sonunda. Çorbasını bitirip peçeteyle dudaklarını kuruladı ve önünden tabağını alınırken arkasına yaslandı. "Seni severim, şirketten de biliyorsun. Bu yüzden bu ilişkiyi onaylıyorum ama çok erkenden birlikte yaşama kararı almamış mısınız sizce de?"

Bade, küçük bir öğrenciymiş de sözlünün ortasında yine beklediği bir soruyla karşılaşmış bir edayla gülümsedi. "Haklısınız, tabii. Ama Devrim evden o şekilde... Fevri ayrılınca diyelim. İnatçıdır, bilirsiniz, dönmesi için ikna edemedim kendisini. Ama bu çağda da bay birinin öyle otellerde tek başına kalmasını uygun bulmadım. Tamamen onu korumak amaçlı birlikte yaşama fikrini öne sürdüm. Umarım anlayışla karşılarsınız."

Annem sıkıntıyla iç geçirdi. "Anlayabiliyorum, tabii. Böyle bir durumda yapılması gerekeni yapmışsın sen de."

Çorbalar kalkıp ana yemekler geldikten sonra bir süre kimse konuşmadı ve ben de tabağımdaki ete odaklanmaya çalıştım. Aksi bir durumda, yani kendi dünyamda, Bade'nin yerinde ben olacaktım. İşim, gelirim, varım yoğum bana sorulacaktı. Neden tüm yükü inatla birine yıkmaya çalışıyorlardı? Sırf erkek olduğun için ya da bu dünyada sırf kadın olduğun için belli bir yaşa gelmeden önce evin, araban, yüksek bir gelirin olmak zorunda

mıydı? Birlikte olan iki insanın birbirini desteklemeye karar vermiş olması insanlar için neden hiçbir zaman yeterli olmuyordu?

Üstelik, elbette tüm bu beklentileri karşılamak zorunda olan taraf olmak kendi dünyamda zordu ama bu dünyada, hiç kimsenin bir şey beklemediği taraf olmanın da o küçültücü yanını yeni görüyordum. Ne gelir ne ev ne de başka bir şey bekleniyordu benden, tek istekleri itaat etmemdi. Bade'ye ya da anneme muhtaç olmam dışında hiçbir arzuları yoktu. Annem, yaşamak için ömrümün geri kalanında Bade'nin gelirine, evine ve arabasına muhtaç olacağımı ve onun yaşam standartlarına tamamen bağlı olacağımı onaylıyordu. Oysa biz iki ayrı insan değil miydik? Birbirimize uyum sağlayarak, masaya eşit derecede yük, dert ve bunları telafi edecek güzellikler getirerek hayatlarımızı birleştirmemiz gerekmez miydi? Neden birimiz mutlaka diğerine uyum sağlamak ve muhtaç olmak durumunda bırakılıyordu?

Annem boğazını temizleyince düşüncelerimden sıyrılıp tabağımdaki yemekle oynamayı bıraktım. Annem önce bana, sonra Bade'ye baktı.

"Madem ciddi düşünüyorsunuz, sizden bir ricam olacak. Devrim'in evden bu şekilde ayrılması hiç hoş olmadı. Dedikodular aldı başını gidiyor... Canımı sıkıyor ister istemez."

Bade konunun nereye geleceğini ilk kez anlayamamış gibi kaşlarını çattı ve hafifçe öne eğildi. Onu bu kadar iyi okuduğumu ve ona bu kadar çok dikkat ettiğimi fark ettiğim kısacık bir an elimle alnıma vurmamak için kendimi güçlükle tutarken annem, içimde dönenlerden habersiz, sakin bir sesle devam etti: "Devrim tanır, Aysel Hanımlar var, ailecek çok yakınızdır. Bir hafta sonra oğulları nişanlanıyor, Çırağan'da. Oraya çift olarak katılmanızı rica ediyorum. Sosyetede de ilişkiniz bilinirse, dedikodulardan biraz olsun nefes alırız diye umuyorum."

Ben o dedikoduların da insanların da nişanın da ta...

Sakin ol, Devrim. Sakin ol.

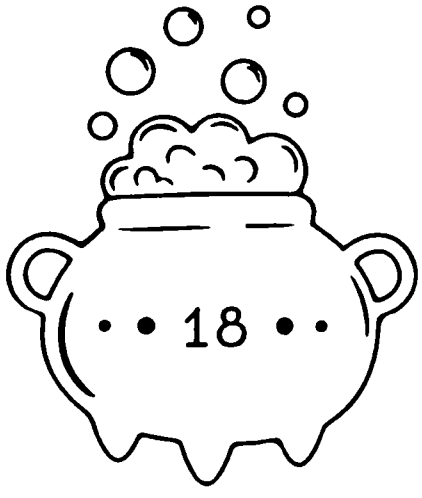
İçimdeki öfkeyi insanlara yansıtmamak için önüme baktığımdan Bade'nin tepkisini göremedim. Kısa bir sessizlik oldu, Bade'nin cevap vermesini bekledim ama vermedi. Sonra diziyle dizime vurdu. Başımı kaldırmayınca bir kez daha vurdu. Kendimi yüzlerce kilometre koşmuşum gibi yorgun hissederek başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bana, soran gözlerle bakıyordu. Bana soruyordu. Karar vermiyordu.

Bu, biraz da olsa ipler benim elimdeymiş gibi hissetmemi sağlayarak toparlanmama yardımcı oldu. Bunun bir illüzyon olduğunu, kontrolün asla benim elimde olmadığını biliyordum ama önemsemedim. Başımı hafifçe salladım ve Bade de bunu bekliyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Elbette, Münire Hanım," dedi. "Onur duyarız."

Masadaki muhabbet bununla birlikte yön değiştirdi ve masadaki üç kadın, şirketteki bir sorundan bahsetmeye başladı. Ne dediklerini dahi doğru dürüst dinleyemezken merak ettiğim tek bir şey vardı.

Bade tüm bunları neden yapıyordu?

Karışık Pizza ya da Duygular

İzmir'in Karabağlar ilçesinde 10 gün önce kaybolan üniversite öğrencisi Ahmet Özsağlam'ı bulmak için yürütülen çalışmalar sonucunda bir varilin içerisinde Özsağlam'ın cesedi toprağa gömülü hâlde bulundu.

Özsağlam'ın öldürülmesiyle ilgili eski kız arkadaşı K.M. hakkında tutuksuz yargılama kararı çıktı.

Saat sabahın altısıydı. Bir saattir yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş, ancak uykuya teslim olamamıştım. Sonunda telefonu elime almış, bu dünyaya geldiğimden beri sosyal medya hesaplarıma hiç girmediğimi fark ederek Twitter'a adım atmıştım. Uyku hâlimi üzerimden hâlâ tam olarak atamamışken karşıma çıkan haberin linkine keşke tıklamamış olsaydım. Okuduğum haberi öyle algılayamamıştım ki ekrana ne kadar uzun zamandır hareket etmeden baktığımı bilmiyordum.

Buna benzer bir haberi kendi dünyamda kaç kez duymuştum? İsimlerin yeri ve fotoğraflar değişirdi. Normalde, fotoğrafta güzelce gülen bir kadın olurdu. Çoğu zaman kameraya değil, başka bir yere bakıyor olurdu. O fotoğraf özenle seçilmiş olurdu.

İnsanların gözüne hitap ederdi, insanları etkilerdi. İnsanların canı acısın ama çabucak da unutulsun istenirdi.

Fotoğrafta benim yaşlarımda bir adam vardı bu kez. Piknik alanına benzeyen ormanlık bir alanda, bankın üzerine oturmuştu. Genişçe açtığı bacaklarının üzerine dirseklerini yaslamış, ellerini hemen önünde birleştirerek yere doğru hafifçe eğilmişti. Başında ters takılmış siyah bir şapka; sağ boynunda, esmer teninin üstünde büyükçe bir dövme ve kulağında gümüş renkli bir küpe vardı. Kendi soluna dönmüş, genişçe gülerken objektife yakalanmıştı.

İçime garip bir sancı yayılmıştı. Kalbim, göğüs kafesimin içinde çarptıkça kemiklerim acıyordu. Adam benim yaşlarımdaydı. Eski sevgilisi tarafından yakılmıştı. Eski sevgilisi serbest bırakılmıştı. Bu cümleler, balyoz gibi beynime iniyordu. Başım ağrıyordu.

Hareketsiz kalmaya daha fazla dayanamayarak yataktan kalktım. Bade'nin uyuduğunu düşünerek üstüme tişört giyme zahmetinde bulunmadan, valizden sigaramı bulup mutfak balkonuna doğru yol aldım. Her zaman sigara içmezdim, içmesem de eksikliğini hissetmezdim ama böyle gerildiğim, ne yapacağımı bilemediğim anlarda elimin bir şeyle meşgul olması kendimi iyi hissettirirdi.

Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı açtım ve balkondaki sandalyelerden birine kendimi bırakıp ayaklarımı uzattıktan sonra sigaramı yaktım. Gün çoktan aymıştı ama sokaklar sessizdi. Gökyüzü açık, güneş parlaktı ama onlarca bina, göğün tamamını görmeme engel oluyordu. Burası düşünmek için harika bir yere benziyordu. Acaba Bade de sık sık buraya çıkıyor muydu?

Düşündüğüm şey, belki de ilk kez bu dünyadan nasıl kurtulacağım değildi. Ben bu dünyadan kurtulsam da kurtulamayanlar vardı ve hep olacaktı. Kendi dünyamda kaç kez bir cinayet haberini görüp birkaç dakika sonra unutmuştum. En başından beri bu dünyada yaşıyor olsaydım, az önceki haberi de öylece unutur muydum? Yoksa yalnızca bir erkek olduğum için öyle kolayca öldürülebilmenin verdiği korkuyla bugün biraz daha korkarak

mı dolaşırdım sokaklarda? Aklımdan eski sevgililerimi geçirip herhangi birinde bunu yapma potansiyeli olup olmadığını uzun uzun sorgular mıydım? Gece kâbuslar görür müydüm?

Ben belki bu dünyadan kurtulabilirdim ama bu dünya düzelmedikten sonra ne anlamı vardı? Benim burada çektiklerimin aynısını, hatta belki de çok daha kötüsünü bu kez de Bade çekmeyecek miydi? Üstelik burada, Bade en azından benim yanımdaydı. O dünyadaysa kadının yanında herhangi biri olup olmadığını bilmiyordum bile ama benim köstek olmaktan öteye gidemediğimden ne yazık ki haberim vardı.

Arkamda bir hareketlilik hissedince sağıma dönüp balkon kapısına baktım. Bade, onu düşündüğümü hissetmiş gibi uyanmış, kapının pervazına yaslanmıştı. Uykudan yeni uyandığını belli eden mavi, buğulu gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, bir yandan da esnerken ağzını elinin tersiyle kapatıyordu. Sarı saçları başının tepesinde bir çalıyı andırırken bile bu kadar güzel olmayı nasıl başarıyordu?

"Devrim?" dedi, soru soran bir ses tonuyla. "Çok erken değil mi, ne yapıyorsun?"

Buruk bir gülümseme takındım. "Uyku tutmadı. Çok mu ses yaptım?"

Cevabım onu da gülümsetti. "Hayır, ben de uyuyamadım. Sigara mı içiyorsun sen?"

Elimde tükenmek üzere olan sigaraya bakarken omuz silktim. "Nadiren."

"Öyleyse birer kahve yapayım bize."

Bade mutfağa geçti ve ben, dolapların açılıp kapanma sesini işittim. Bade anaerkil bir toplumda büyümemiş miydi? Ben mantıklı bir insan olmayı becerememişken ve kendi dünyamda birçok şeye karşı körken o, böyle olmayı nasıl öğrenmişti? Bana karşı nasıl bu kadar iyiydi?

Sesli düşündüğümün farkında olmadan, "Sen neden böylesin?" diye mırıldandım.

Bade, küçük mırıltımı duyarak, "Nasılım?" diye sordu. Suyun kaynama sesi ortamı doldurmaya başladığında cevap vermekten kaçındım. Bade üstelemedi, birkaç dakika sonra kahvelerle balkona çıktı ve büyük kupalardan birini bana uzattı. Elinden aldığım kupadan küçük bir yudum alıp balkonun korkuluğuna bıraktım.

"Yani..." dedim sonunda. "Seni de bu toplum büyütmedi mi? Annem bile böyleyken, sen nasıl benim arkamda durabiliyorsun?"

Konunun buradan açılmasını beklemiyormuş gibi kısa süreliğine şaşkın bakışlarla yüzüme baktı. Bir süre ne diyeceğini bilememiş olacak ki sokağı seyrettikten sonra umursamazca omuz silkti. "Yerleşmiş düşünceleri değiştirmek zordur. Ama imkânsız değildir, bazı insanlar bunu er ya da geç başarabilir."

Ben de başarabilir miyim, diye sormak istedim ama bunun yerine sigaramdan son bir nefes çektikten sonra söndürdüm. "Kahvaltı hazırlayayım," dedim konuyu değiştirerek. "İşe gitmen lazım."

Bade benimle birlikte ayaklandı. "Bugün işe birlikte gidelim. Artık annenden gizlimiz yok nasılsa. Bana yardım edeceğini söylememiş miydin?"

Sorusuyla afallasam da başımı olumlu anlamda salladım. İşe gitmek... Bu eylemden epeydir uzak kalmıştım. İş yerinden de öyle. Tanıdığım, bildiğim gibi olmayan bir ortama daha girmeye tahammülüm yoktu aslında ama Bade'ye verdiğim sözün arkasındaydım. Bu işi yıllarca ben yapmıştım ve ona yardımım dokunabilirdi.

Böylece kendimi her şeyin başladığı yere, ofise geri dönme fikrine alıştırmaya çalıştım.

Şirketin iç mimarisi, büyük patronun annem olması ve etrafta erkekten çok kadın gezmesi dışında buralarda pek bir şey değişmemişti. Herkes, yine koridorda oradan oraya koşturuyor,

elinde evraklarla birbiriyle konuşuyordu. Kafaların yarısı telefondan kalkmıyordu. Bu karmaşayı seviyor ve özlüyordum. İş hayatı bitmiş Devrim'in hayat damarlarından biri kopmuş demekti sonuçta fakat heyhat, bakın hayat beni nerelere savurmuştu.

Bade'nin yönlendirmesiyle onun ofisine girerken zihnimdeki düşünceleri savuşturdum. Aydınlık, iki yanı camdan ibaret odasını gri-beyaz renklerle dekore etmişti. L şeklindeki masası odanın tam ortasındaydı ve bir krallığa hükmedercesine görünen sandalyesi de masasının hemen arkasında duruyordu. Derli topluydu.

Bade kendi yerine geçmeden önce hemen yanma benim için bir sandalye çekti. O, hemen yanma oturmamı işaret ederken ben ceketimi çıkarmış, gömleğimin kollarını kıvırıyordum. Fena havaya girmiştim. Bu işi çok özlemiştim.

"Şimdi," derken hemen yanma oturdum ve Bade'nin bilgisayarını açmasını izledim. "Defilenin temelde üç ayağı var, diğer detayları sonra düşünürüz. Kıyafetler, modeller, salon. Ne kadarını hallettik?"

Bade ciddileşti, ajandalardan birini önüne çekip kaldığı sayfayı açtı. "Kıyafet sorununu seninle konuştuktan sonra çözdüm. Temmuzun beşinde ilk seri elimizde olacak, modeller de provaya başlayabilecek. Model seçimi de tamam, ajansla o kısmı hallettik. Zaten çekirdek bir ekibiniz olduğu için zor olmadı. Yalnız mekân kısmı biraz problemli."

Kaşlarım çatıldı. "Nedenmiş o?"

"Birincisi, çok daha evvelden konuşmak gerekiyormuş. Bu problemi diyelim ki aştık, elimizde düzgün bir seçenek yok. Geçen yıl defilenin olduğu mekânla aranızda bir takım anlaşmazlıklar olmuş. Zaten Münire Hanım orayı beğenmediğini ve ışıklandırmanın berbat olduğunu söyledi. Sıkıntı şu ki benim..."

Yanaklarını şişirerek ofladı, bana yandan bir bakış attı. Bu tadı görüntüsü beni gülümsetti. "Mekânlarla ilgili hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Utangaç bir gülüş takındı. "Değil demeyi çok isterdim gerçekten."

Sorunu saptadıktan sonra çalışmaya başladık. Bildiğim, aklıma gelen tüm mekânları ajandasına listeledim. Kendi dünyamda olsak bu, benim kendi defterlerimden birinde zaten var olurdu ama şimdi, öyle bir hazineyi burada bulamayacağımın farkındaydım. Bu yüzden kendi dünyamda zaten sahip olduğum arşivi hafızam elverdiğince yeniden oluşturduk. Mekânların hepsini yazdığıma karar verdikten sonra telefon numaralarını bulup yanlarına iliştirdik ve iki koldan arayarak hepsinden önümüzdeki hafta içine randevu aldık. Her şeyi toparladığımızda saat üçe geliyordu ve biz henüz yemek yememiştik.

"Caddenin karşısındaki pizzacıya gidelim mi?" derken ayaklandı Bade. "Çok acıktım."

Birlikte binadan çıkıp bahsettiği pizzacıya giderken uzun zamandır böyle sıradan bir gün yaşamadığımı düşünüp durdum. Şirkete gelmiştim, gönlümce çalışmıştım, şimdi de yemeğe gidiyorduk. Yanımda hoşlandığım kadın vardı.

Pardon, kim? Beynim, kendi kendime yaptığım anlık itiraf karşısında şiddetli bir sessizliğe bürünürken ensemden aşağı bir damla terin inceden süzüldüğünü hissettim. *Sıcaktandır o, sıcaktan!*

Yutkundum. Ben duruyordum da dünya dönüyor gibi hissediyordum, etraf bulanıklaşmaya başlıyordu. Tansiyonum düşüyordu, dostlar. Bu kadının bana âşık olması gerekiyordu, benim ona değil! Sorunlarım çözülmediği gibi yerine sürekli yenisi ekleniyordu ve bu esnada arabalar vızır vızır geçmeye devam ediyordu! *Alo, arabalar! Hiç mi vicdanınız yok da buradaki yıkılışımı görmezden gelerek geçip gitmeye devam ediyorsunuz, ulan hainler!*

"Devrim!"

Bade'nin beni kolumdan tutup kendine çekmesiyle ayağımın kayması ve onun beni yere düşmeden biraz önce yakalaması, aynı anda hemen arkamdan bir arabanın büyük bir hızla geçip gitmesi bir oldu. Dans etmeyi bitirmişiz de poz veriyormuşuz gibi

duruyorduk, yalnız elbette yere yatırılarak yakalanan bendim. Mavi gözleri endişeyle parlayarak bana bakıyordu. Doğrulmayı reddediyorduk. Bana göre hava hoştu ki. Ben dururdum böyle. Ne de olsa az önce kendime ondan hoşlandığımı itiraf etmiştim. Ben dururdum böyle. Uslu uslu.

Bade bir süre sonra pozisyonun garipliğini fark etmiş olacak ki hayallerimin üstünde tepinerek hızlıca doğruldu. *Abi tam da gol olacaktı be!*

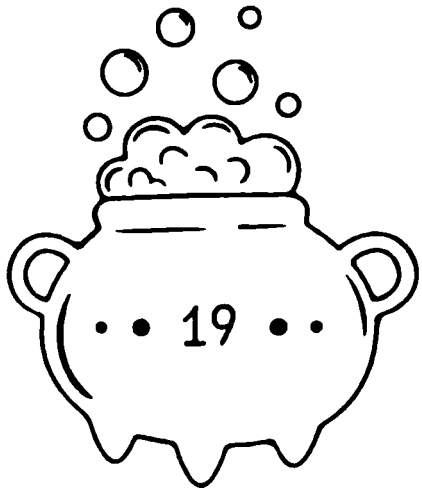
"Ne yapıyorsun Allah aşkına, Devrim, bu caddenin ortasında durulur mu öyle? Adam, ezip geçecekti seni!"

"Dalmışım..." derken kendime gelmeye çalışarak saçlarımı karıştırdım. "Başıma güneş geçti herhalde iki dakikada." *Bahaneye bak, hergele.* "İçeri geçelim mi?"

Zira oturmaya ihtiyacım vardı da.

İçeri geçtik, köşedeki masalardan birine ilerledik. Gözüm pek de bir şeyi görmüyordu. Bade'nin telefonuna eğilerek, sessizleşmeme izin vermesine şükredip, yanımıza gelen garsona karışık pizza istediğimi söyledim.

Zira şu hayata karışık pizzadan başkası yakışmazdı, sevgili okurlar.

Erkeğe Şiddete Hayır

Bir şeyin farkında olmak, hayatınızla ve sizinle ilgili her şeyi değiştirebilirdi. Farkında olmak, bu hayatı diğer her şeyden daha farklı bir yönde etkilerdi. Bir duygunun, bir olayın gerçekleşmesi bir yana, onu fark edene dek oluşan etkiyle farkında olduktan sonra oluşan etki bambaşka olurdu.

Fark ettiklerim bir domino etkisi yaratıyordu. Birincisi ve belki de her şeyden önemlisi, Bade'den hoşlanıyordum. Uğruna ölünecek bir aşkla çarpmıyordu yüreğim belki ama ondan gerçekten, gerçekten hoşlanıyordum. Bu ona bakışımı, onu düşünüşümü ve bu dünyayla ilgili her şeyi kendiliğinden öyle çabasızca değiştiriyordu. En basit soru bile oldukça karmaşıktı. Buradan kurtulmayı başarırsam o ne olacaktı? Bu dünya var olmaya ve Bade mutlu olmaya devam edecek miydi yoksa buhar olup toza mı dönüşecekti? Onu da yanımda götürmemin hiçbir yolu yok muydu?

O da beni görüyor muydu? Ben kaybolup gidersem ve bu dünya var olmaya devam ederse Bade yokluğumu fark edecek miydi? Ne düşünecekti öylece yok olup gidersem?

Peki, ben bu lanet yerden kurtulabilecek miydim? Kurtulmalı mıydım? Bade'yi arkamda bırakmak pahasına gidebilir miydim?

Dahası nasıl gidecektim? Sahiden gerçek aşkın öpücüğü bunu sağlayacaksa, benim ona âşık olmam belki de benim için en iyisiydi. Öte yandan onu, sırf laneti bozmak için öpersem işe yarar mıydı ki? Tüm o masallarda en önemli nokta, prensesin yahut prensin, öpücüğün büyüyü bozacağını bilmemesi değil miydi?

Başımı iki yana sallayarak birbirinin ardına sıralanmak için yanıp tutuşan düşüncelerimi def etmeye çalıştım. Tecrübeyle sabitti ki düşünmek bir yerden sonra kendini yormaktan fazlasına yaramıyordu. Yaşayıp görmek zorundaydım. Bunun dışında bir çarem de yoktu zaten.

Dışarıdan gelen bir korna sesi dikkatimi dağıtırken yerimde hafifçe doğruldum. Park hâlindeki arabanın sürücü koltuğunda oturuyordum. Güneşli bir haziran günüydü ve cadde kalabalıktı. Arabalar trafiğin içinde bir daha hareket edememekten korkuyormuşçasına hırsla ve öfkeyle hareket ediyordu. Bize yiyecek bir şeyler alacağını söyleyip gitmiş olan Bade'yi bekliyordum.

Korna sesine doğru döndüğümde onları gördüm.

Karşıdan karşıya geçiyorlardı. Büyücü Kadın, gri saçlarını ensesinde toplamış, yanındaki Büyücü Adam'ın koluna girmiş, küçük, paytak adımlarla yürüyordu. Adam da kadına doğru eğilmiş, neşeyle bir şeyler anlatıyordu.

Bunlar iki kişi miydi?

Sırtımdan ter atarak ve elim ayağım titreyerek arabadan çıktım. Koşar adım kaldırımda yürüyen çiftin yanına saniyeler içinde gittim ve ikisinin de kolundan tutarak bana dönmelerini sağladım. Büyücü Kadın, yüzünde büyük bir dehşet ifadesiyle bana bakakaldı, Erkek ise korkak bir tavırla kadının arkasına geçti.

Kadın, üzerindeki şoku atlatır atlatmaz korumacı bir tavırla başını kaldırdı. "Ne oluyor, bay? Tanışıyor muyuz bir yerden?"

"Benim ben! Hayatını mahvettiğiniz şu adam!"

"Tatlım, ne diyor bu beyefendi?" diye titrek bir sesle sordu Büyücü Adam. Bu, sinirlerimin daha da gerilmesine yol açtı.

"Şimdi de tanımazlıktan mı geliyorsunuz?"

Adam, sindiği yerden doğrularak kadının yanına ilişti. "Hayatım, tanıyor musun bu adamı? Yoksa aldattın mı beni?"

Büyücü Kadın, bu sözleri duyunca kaşlarını çatarak üstüme yürüdü ve diklendi. "Ne diyorsunuz, beyefendi? Sokakta kendi hâlinde yürüyen insanları böyle taciz etmeye ne hakkınız var? Biraz daha ileri giderseniz sizi polise veririm!"

Polis kelimesini duyar duymaz bir adım geri çekildim. Zaten bir kez düştüğüm bataklığa bir kere daha düşmeye hiç niyetim yoktu. Derin bir nefes aldım, ensemden süzülen terleri hissedebiliyordum. Ellerimi belime koydum ve göğsümü kocaman, derin bir nefesle daha doldurdum. Kaşlarımı çatarak bir adama bir kadına baktım. "Beni gerçekten tanımıyor musunuz?"

Kadın, "Ne münasebet!" dedi, ardından eşine döndü: "Gidelim, hayatım. Deli herhalde."

Adam şüpheli gözlerle beni süzmekten geri kalmasa da sonunda eşinin koluna girdi ve ikili, kaldırımda uzaklaşmaya başladı. Ben hâlâ ânın getirdiği heyecanla derin derin soluyor, güneşin yakıcı etkisi altında çığlık atmakla bir şeyleri tekmelemek arasında gidip geliyordum.

Bardağı taşıran son şey, Büyücü Kadın'ın, kaldırımın çok uzak bir noktasına vardıktan sonra arkasını dönüp bana göz kırpması ve hemen ardından köşeyi dönmesi oldu. Hırsla arkamı dönüp arabanın tekerleğine tekme savurmaya başladım.

"SIÇTIĞIMIN! YERİNDE! HİÇBİR! İŞ! DÜZGÜN! GİTMİYOR!"

"Devrim! Devrim, ne oluyor?"

Bade, elbette, sinir krizimin ortasında elinde karton poşetle ortaya çıkmak zorundaydı. Uzanıp bir kolumu tutunca, az da olsa sakinleştiğimi hissettim. Yani, en azından tekme atmayı bıraktım.

"Ben..." Saatlerdir aldığım derin nefeslere bir yenisi eklendi. "Ben... Of..."

Bade, elindeki poşetleri bir kenara bırakıp yeniden kolumu tuttu ve beni kaldırıma oturttu. "Tamam, sakin ol. Sakin ol."

Onun bu sözü bana *Buz Devri*'ndeki *tamam, sakin ol, sakin ol* repliğini hatırlattığı için sinirlerim iyice gevşedi ve bu kez de gülmeye başladım. Mevcut bir sinir krizinin ortasında, muhtemel bir paralel evrendeydim ve teyzelerle amcalar tarafından, *evet tarafından*, kukla edildiğim bir paralel evrenin içindeydim ama Bade yanımdaydı. Zihnim bana türlü oyunlar oynuyor olmalıydı çünkü son cümle zihnimde yankılanıp duruyordu. Yani tüm bunlar sahiden de yetmezmiş gibi bir de işin içine çırpınıp duran kalbim girmişti. Ellerim titrerken saçlarımı düzelttim. Bade'nin uzattığı suyu içtikten sonra sakinleşerek son bir nefes çektim ciğerlerime. Ona döndüm.

"Özür dilerim, ben... Her şey çok fazla geldi bir anda."

Bana şefkatle gülümseyip hâlâ tuttuğu kolumu hafifçe sıktı. "Halledeceğiz, merak etme."

Ben de halledeceğimize inanmak istiyordum ama hiç sanmıyordum. Bade, bunları düşünmeme engel olarak ayaklandı ve üstünü silkeledikten sonra kalkmamı işaret etti. "Yemek her şeyi daha iyi görmene yardımcı olur. Sonra da randevularımıza yetişeceğiz, haydi bakalım."

Bana engel olarak sürücü koltuğuna geçti ve arabayı sakin bir sokağa çekti. Sonra karton poşetlerden birer hamburger ve patates çıkarıp payımı elime verdi. Sahiden de şekerim düşmüş gibi hissederek koca bir ısırık aldım."Cheeseburger," dedim arkama yaslanırken. "En sevdiğim." Hem tadı hem de vücuduma yiyecek bir şeyler girmesi sahiden de iyi gelmişti.

Yemeklerimiz bitince yola koyulup hızlıca birkaç mekân gezdik. Anlaşmayı asıl istediğim mekânı sona saklamıştık ve bunu Bade'ye de söylemiştim. Bu yüzden ilk mekânları da detaylı gezsek de aklım sürekli, gideceğimiz son mekândaydı. Gittiğimiz her yerde Bade'nin önden konuşmasını izliyor, etliye sütlüye pek karışmıyordum. Zaten kimse de beni takmıyordu,

insanların gözünde bir şoför yahut bir korumadan başka bir şey değildim. Yüzüme doğru düzgün bakmıyorlardı bile. Ben de ayak uyduruyor, Bade'nin arabada konuştuğumuz şekilde detayları aktarmasını ve dinlemesini izliyordum.

Ona mekânlarda bakması gereken detayları ve konuşacağı insanlarla ilgili detayları anlattıktan sonrası çocuk oyuncağıydı. Bade, konuşma yapma konusunda doğuştan yetenekli olmalıydı. Karşısında oturan insanların, hatta genellikle kadınların altından girip üstünden çıkıyor, bir şekilde konuyu bizim istediğimiz noktada bağlıyordu.

Arabadan inip listemizdeki son mekâna yürürken bana yandan yorgun bir bakış attı. "Önemli olan burası, değil mi?"

"Gerilme. Halledemezsek, bir önceki mekânı ararız. Aydan Hanım'ı etkiledin, seni geri çevirmez."

Mahcup bir şekilde gülümsedi. "Evet ama... En iyisi olsun istiyorum."

"En iyisi olsun istiyorsun," dedim onunla neredeyse aynı anda. "Biliyorum. Şimdilik bunu düşünme ve önümüze bakalım."

Girdiğimiz bina, içinde farklı etkinlikler için oluşturulmuş farklı salonları olan oldukça büyük bir binaydı. Burada birkaç yıl önce yaptığımız defile inanılmaz başarılı geçmişti fakat babamın arası salonun sahiplerinden biriyle bozulunca bir daha burayla anlaşmamıştık. Oysa şimdi başka bir dünyadaydık ve artık pekâlâ anlaşabilirdik.

Bade, danışmada oturan sekreter adama doğru yürüdü. "Merhabalar, Asuman Hanım'la bir randevumuz vardı."

Esmer delikanlı saatini kontrol etti. "Sizi biraz bekleteceğim. Asuman Hanım şu an önemli bir toplantıda. Beklediğimizden uzun sürüyor." İleride, camekânla çevirili olan derli toplu odayı gösterdi. "Şöyle geçebilirsiniz."

Bade, adama arkasını dönüp o yöne yürümeye başlayınca ben de peşine takılmıştım ki, adam aklına yeni gelmiş gibi aniden bizi durdurdu. "Eğer dilerseniz, siz de toplantıya

katılabilirsiniz. Televizyonda yayımlanan bir oturum. Erkeğe şiddet konuşuluyor."

Bu cümle, yerimde kalakalmama neden oldu. Sorarcasına Bade'ye baktım. O da arkasını dönmüş, aynı soran gözlerle bana bakıyordu. Ben istifimi bozmayınca omuz silkti. "Bir bakabiliriz istersen."

Merakımı cezbettiğini inkâr edemezdim, bu yüzden başımı olumlu anlamda salladım ve ters istikamete yürümeye başladık. Kapısı aralık olan konferans salonuna yaklaştıkça artan konuşma sesleri kulağıma geliyordu. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak kapıyı biraz daha araladım ve içeri yavaşça süzüldüm.

Karşımda kocaman bir konferans salonu vardı. Beyaz perdeye bir slayt gösterisi yansıtılmıştı ve ekranda kucağında bebek, yorgun yüzlü bir adam duruyordu. Hemen yanında, büyük harflerle "BÜTÜN ERKEKLER AĞAÇTIR" yazıyordu.

Bu yazıyı görünce sinirim öyle bozuldu ki kendime hâkim olamadım ve burnumdan absürt bir ses çıkararak güldüm. *Ağlanacak hâline, Devrim... Ağlanacak hâline be aslanım...*

Bu kadar da değildi. Koskoca bir salon dolusu kadına bakıyordum. Erkeğe şiddeti konuşuyorlardı ama aralarında bir tane bile erkek görmüyordum.

Tanıdık bir tablo.

Bade'yle sessiz olmaya çalışarak en arkadaki koltuklardan birine geçtik ve yan yana oturduk. Koskoca salonda bir erkek görmek için sabırla bakındım ama görebildiğim tek erkek, fotoğraftakiydi. Sahnedeki kadın derin bir "Evet," diyerek söze başladı ve gözlerim ona kaydı. "Konuştuğumuz üzere bu hazin olaylar artmış durumda. Erkekler kayboluyor, öldürülüyor, şiddet görüyor. Hukuka başvurduklarında ne yazık ki umdukları cevabı alamıyorlar. Değişime önayak olmak zorundayız. Yapılabilecekler konusundaki fikirlerinizi bekliyorum."

Anlaşılan bu garip konferansın ancak sonuna yetişebilmiştik. En azından tartışmayı dinleyebilecektik. Belki burada duyduklarım bana da ilham olurdu.

Önlerden sarışın, yaşlı bir kadın elini kaldırınca hevesle ona doğru baktım. Kadın ayağa kalktı ve tok bir sesle konuştu: "Bütün sorun, erkeklerin artık sosyal hayata çok fazla dâhil olmasında. Ruhlarında avlanmak ve savaşmak olan bir topluluk siyasete, iş hayatına, sokağa karışıyor. Bu kaba kuvvet hayatın içine karışınca kadınlar elbette kendini koruma içgüdüsü hissediyor. Şu an yasalarımızın bu kadar katı olmasının bir sebebi var. Böyle olmadığı zaman erkeklerimizin ne kadar saldırgan, ne kadar ilkel olabileceğini hepimiz biliyoruz. En iyi çözüm, çarpık sosyal hayatlarının kısıtlanmasıdır. Burada da annelere ve karılarına iş düşüyor elbette."

Tansiyonum düşüyordu galiba. Yanı başımdaki Bade'nin bile ağzının açık kaldığını hissedebiliyordum. Yani bu kadar da değildi ama ya.

Onun hemen ardından başka bir kadın söz aldı: "Haksızlık ediyorsun. Erkekler *de* istedikleri zaman gayet medeni olabiliyorlar. Yalnız biraz yol göstermek gerekiyor, elbette. Sonuçta hepimizin babası, erkek kardeşi var. Biraz maskülist olunuz, rica ediyorum."

Allah benim canımı alsaydı da ben buralara düşmeseydim.

"Bakınız," diyerek başka bir kadın ayağa kalktı. "Erkeklere fazla özgürlük verildiğinde neler olduğunu hepimiz tarih derslerinden biliyoruz. Tecavüz ediyor, kadın dövüyor ve hatta öldürüyorlar. Yasalarımızın bu kadar katı olmasının, yolda yürürken bir erkek başını hafifçe çevirse dahi tutuklanmasının bir sebebi var. Bu sebepler de geçerli sebepler. Demem o ki, bir erkek dövülüyorsa sebebi vardır. Zaten bir kadının attığı tokattan, yumruktan ne olacak? Öyle değil mi?"

Daha fazla dayanamayarak ayaklandım ve salondan apar topar çıktım. Bade'nin peşimden geldiğini hissediyor ama onu beklemek için bile yavaşlayamıyordum. İşleri böyle tersinden

gördükçe midem bulanıyordu. Hatta öfkeden ve utançtan gözlerim doluyordu. Alnımdan terler akarken binadan çıkıp kör gözlerle bahçede tenha bir yere yürüdüm.

Nasıl ki bunca kadın, aralarında bir erkek bile olmadan erkeğe şiddeti konuşuyor ve üstelik bunu çözmeye çalışmak yerine tam aksini yapıyordu, biz de kendi dünyamızda bunu yapıyorduk, değil mi? Kadınların kendileri hakkında dahi konuşmasına izin vermiyorduk. Her türlü şiddeti saçma sapan bir sebebe bağlıyor, içimizi rahatlatıyorduk. Şiddetle savaştığımızı iddia ederek onları sıkıyor, yediklerinden içtiklerine, giydiklerinden gittikleri yerlere kadar her şeyi baskılıyor, şiddeti arttırmış olmaktan başka hiçbir işe yaramıyorduk.

Miray'ın böyle bir dünyada yaşamasına göz yumuyordum. Annemin böyle bir dünyada yaşamasına göz yumuyordum. Göz yummak ne kelime, buna sebep oluyordum. Yangına bir odun da ben atıyordum. Ateşi harlayacak rüzgâr yoksa üflemekten geri kalmıyordum.

Titreyen ellerimi dizlerime koyarak bulduğum ilk banka çöktüm. Bade'nin hemen karşıma oturup ellerimi tuttuğunun hayal meyal farkındaydım. Bir şeyler söylüyordu ancak ne dediğini bir türlü anlayamıyordum. Duyamıyordum. Kulaklarım çınlıyordu.

İçinde yaşarken ne kadar da normaldi. Yanmaya alıştığımız için bir cehennemde olduğumuzu fark edememiştik. Oysa bu, yandığımız gerçeğini değiştirmiyordu. Cayır cayır yanıyorduk ve uzuvlarımız köz oluyordu.

Kaç dakika, kaç saat sonra kendime gelebildim de Bade'nin sakinleştirici sesini işitebildim, bilmiyordum. Söylediği tek şey "Geçti," idi. Ardı ardına *geçti* diyor, ellerimi ovuyordu.

Öfkeden mi, utançtan mı, hırstan mı olduğunu bilmediğim bir damla, sağ gözümden aşağı damlarken Bade'nin mavi gözlerinin beni sakinleştirmesine izin verdim. Nasıl böyle mükemmel olabildiğini, neden delirdiğimi bile bilmeden ve hiç de konuşmadan beni nasıl teselli edebildiğini hiç anlayamadan, anlamaya da

uğraşmadan gözlerine bakmaya devam ettim ve bir anlığına her şeyi unutup ellerimin üstündeki ellerinden akan şefkate kendimi teslim etmeye karar verdim.

Bu şefkati hak etmiyordum.

Ve hak etmediğim bu şefkat bir gün beni öldürecekti, biliyordum.

O gün, ne kadar süre sonra bilmiyorum ancak sonunda ben sakinleştiğimde içeri girdik ve Bade insanları büyüledi. Asuman Hanım'la öyle akıcı ve öyle kendinden emin konuştu ki yanında gitmeme ya da ona destek olmama hiç ihtiyacı olmadığına ikna oldum. Bensiz gayet iyiydi. Bu dünyada da iyiydi, kendi dünyamızda da bana ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Yoluna taş konmasa yeterdi.

Öte yandan, bu dünyada ben zerre kadar işe yaramıyor, kendi ayaklarımın üstünde durmayı bile beceremiyordum. Bade'ye çaresizce ihtiyacım vardı, onsuz ne param vardı ne de kalacak bir evim.

"Hazır mısın?"

Bade'nin, kapının arkasından boğukça gelen sesini duyunca dudaklarımı birbirine bastırıp aynada kendime kısaca bir baktım. Siyah bir takım elbise giyinmiş, içine aynı renk gömleğimi çekmiş, tıraş olmuş ve saçlarımı fönlemiştim. Fiziki anlamda hazır olabileceğim kadar hazırdım ancak şayet bana sosyetenin içine karışmaya hazır olup olmadığımı sorduysa, hayır, değildim. Şu kadarcık bile değildim.

"Devrim?"

"Geliyorum," derken son olarak parfüm sıktım. Ardından odamın kapısını açtım ve filmlerdeki o adamlar gibi, Bade'yi evin holünün ortasında beni beklerken görünce bir sihirli değnek üzerime değmiş gibi donakaldım.

Normalde dalgalı olan saçlarını her nasılsa kıvır kıvır yapmıştı, sapsarı bir gün ışığı gibi dağılıyordu başının üstünde. Makyajını her zamanki gibi eksik etmemiş, üzerine bebek mavisi, midi boy, askısız ve hafifçe kabarık bir elbise geçirmişti. Elbisenin gövde kısmı göğsünü ve belini sararak iniyor, sonra hafifçe bollaşarak bileklerine inmeden bitiyordu. Tozpembe ayakkabıları ve aynı renk çantasıyla mükemmel görünüyordu. Herhangi bir podyuma çıkıp yürüyebilirdi ve kimse garipsemezdi. Ben garipsemezdim. Gözlerimi de sonsuza dek ondan ayırmazdım.

Aklıma ona çaktırmadan bir fotoğrafını çekip hatıra olarak saklamak geldi ama sonra sorunun, en başından beri bu çarpık düşünce yapım olduğunu fark ederek kendimden bıkmışçasına güldüm.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu bana bir adım yaklaşarak.

Cesur gözlerle başımı kaldırdım. "Fotoğrafını çekmek istiyorum. İzin verir misin?"

Açık sözlülüğüme şaşırdığını gözlerinde gördüm. Uzunca bir an cevap veremedi ve hiç kıpırdamadan gözlerime bakmaya devam etti. Aramızdaki üç adımda, evin duvarlarında, Bade'nin şaşkın ve minik tebessümünde benim hislerimin yazdığını düşündüm. Beni cevapsız bıraktığı arafa sonsuza dek hapsolacağımı zannettim.

Üstelik Bade merhamet etmedi. Olur, demedi, elbette demedi, cevap vermedi. Bunun yerine önüme düşüp evden sessizce çıkmayı tercih etti. Fotoğrafını çekmemi istemediğini düşünerek omuzlarımı düşürdüm ve kapının arkasındaki anahtarı alarak onun hemen ardından evden çıktım.

Binadan peş peşe çıktık ama Bade beni bir kez daha şaşırtarak arabaya yönelmedi. Evin tam karşısındaki oyun parkının giriş kapısının önüne geçip bir eli belinde, bir eli çantasında dişlerini göstermeden fakat genişçe gülümsedi. Boynunu eğdi, kirpiklerinin altından *hadi, çeksene* dercesine bana baktı.

Şaşkınlığım, tebessümünü mümkünmüş gibi daha da genişletti. "Evde güzel çıkmazdı. Işıktan. Hadi, çek artık."

Bir mucizeye tanık oluyormuş gibi hissetmekten kendimi alamayarak telefonumu çıkardım ve üst üste birkaç fotoğraf çektim. Ardından sokaktan geçen küçük bir çocuğun eline telefonumu tutuşturup koşar adım Bade'nin hemen yanına geçtim. Böylece, var olmayan bir tarihe ve dünyaya bir iz bırakmak istedim.

Fotoğrafın çekildiğini anlar anlamaz ikimiz de dayanamayarak koştuk ve elime aldığım telefona iki yandan eğildik. Bade'nin tek başına olan pozu duvarlara asılması gereken bir sanat eseri gibi parlıyordu. Birlikte olan fotoğrafımızsa Uzak Doğu'da çekilen sade fotoğraflara benziyordu: Arkamızdaki park bomboştu, Bade ve ben birbirimize dokunmadan yan yana durmuştuk, hafifçe gülümsüyorduk.

İçime sıcacık bir his yayılırken Bade bana gülümsedi ve hemen ardından şoför koltuğuna yöneldi. Ona ayak uydurup yan koltuğa kuruldum.

Sessizlik içinde nişanın yapılacağı yere vardığımızda hava kararmak üzereydi. Bade, zarif hareketlerle arabadan indi, anahtarı valeye teslim etti ve bunu her gün yapıyormuşuz gibi koluma girdi. Onun bu rahatlığına, bana dokunmaktan zerre etkilenmeyişine içerleyecektim ki kolumun üstünde bir yaprak gibi titreyen parmaklarını hissettim. Gülüşüm kendiliğinden hayat buldu.

"Heyecanlandın mı?"

Alaycı ses tonu topuk takırtılarına karıştı. "İnsan her gün sevgilisiyle bir nişan partisine gidip ilişkisini resmiyete dökmüyor, tabii."

"Hiç merak etme," dedim oyunbaz bir tavırla. "Herkes seni çok sevecek."

"Ha ha!"

Yapmacık kahkahası gerçek bir gülüşle buluşurken salonun geniş kapısından içeri girdik. İçerisi öyle genişti ki kalabalık olmasına rağmen ferah görünüyordu. Altın ve siyah renklerle

dekore edilmiş olan alanın tam karşısında çiftin olması gereken yer şimdilik boş görünüyor, davetliler masalarda toplanmış, gülüşerek sohbet ediyordu.

Doğrusu bu ihtişamı ve bu kalabalığı zerre kadar özlememiştim.

Dikkatimi, kırmızı abiyesinin içinde her nasılsa olduğundan yaşlı gösteren Aysel Hanım çekti. "Devrimciğim!" Uzandı ve bir yanağıma yapmacık bir öpücük kondurdu. "Seni görmek ne hoş! Özlettin kendini!"

Rahatsız edici ölçüdeki tiz sesi, sevimli olmanın ancak kıyısından geçebilen yapmacık tavırları, buruş buruş yüzü ve kısa kahverengi saçlarıyla Aysel Hanım, damadın annesiydi. Bu aile öyle varlıklıydı ki, bizim ev halkı bunların yanında Afrika kabilesi gibi kalıyordu. Öyle bir zenginlik yani. Bu yüzden babam, bu dünyada da görünen o ki annem, bu aileyle olan ilişkilerimizi oldukça önemserdi. Yapmacık bir tebessüm takındım.

"Ah, Aysel Hanım! Her gördüğümde daha da gençleşiyorsunuz."

"Yapma, oğlum, sen de! Hanımefendi kim acaba?"

"Kabalık ettim, özür diliyorum," derken ikisini de görebilmek için hafifçe geri çekildim. "Aysel Hanım, Bade. Kız arkadaşım. Bade, Aysel Hanım."

Sözlerimin üzerine Aysel Hanım büyük bir şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Devrim, oğlum! Sonunda hayırlı bir kısmet çıktı karşına demek. Nasıl sevindim... Kızımız kimlerden?"

"Bizim şirketten. Kendisi de bizler gibi modacı."

"Ah, öyle mi! Ne hoş..."

Devam edip bizi sorguya çekecek gibiydi ama birileri arkasından seslenince dikkati dağıldı ve bizi azat ederek başka bir yöne ilerlemeye başladı.

Birkaç adım atmıştık ki eskiden beri tanıdığım Yavuz tarafından durdurulduk. Lisedeyken yakın arkadaş sayılırdık ancak sonrasında ancak gerekli toplantılarda görüşür olmuştuk. Babasının bir yatırım şirketi vardı ve bildiğim kadarıyla Yavuz devralmaya çok yakındı.

Birbirimize hafifçe sarılıp geri çekildikten sonra genişçe gülümsedi. Kısa selamlaşmamızın ve hoşbeşimizin hemen ardından gözleri Bade'ye takıldı. Gecikmeden öne atıldım. "Kız arkadaşım Bade. Bade, Yavuz. Liseden arkadaşım."

İkisi tokalaşırken Yavuz, Bade'yi beğeniyle süzdü. "Bizim Devrim evde kaldı diyorduk ama..."

Koluna bir yumruk atmamla birlikte sustu. "Şaka yapıyorum yahu... Daha önce hiç görmemiştim sizi, ne zamandır birliktesiniz?"

Bade, çalıştığımız üzere kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Dört ay oluyor. Henüz çok yeni."

"Ah, nasıl tanıştınız?"

Bade gözleri parlayarak elimi tuttu. İnandırıcılıkta üstüne yoktu. Onun yumuşak elinden garip bir sıcaklık ellerime yayılırken hatun bu durumdan tamamen habersiz, neşeyle yanıt verdi: "Devrim bir gün şirkete gelmişti Miray'ı görmeye. O gün hep birlikte öğle yemeği yemiştik. Sonra da gelişti olaylar."

Yavuz şefkatle gülümsedi. Kolunu koluma koyup içtenlikle gözlerime baktı ve "Hayırlı olsun, kardeşim," dedi.

Keşke hakikaten hayırlı olsaydı be kardeşim.

Nişanlanacak olan çift çıkana dek farklı kişilere aynı senaryoyu oynayıp durduk. Bundan yorulacağımı, sıkılacağımı sanmıştım ama işin aslı yalan da olsa, bu pahalı ve şaşalı sarayda, Bade'nin eli elimdeyken yürümek hiç de zor değildi. Şaşırtıcı bir şekilde kolay bir yanı vardı ki bu yan aynı zamanda bir korku filminden fırlamaydı da diyebilirdik.

Saat ilerledi, insanlar Bade'nin kim olduğunu sormayı bıraktı ve çift, sahnedeki yerini aldı. Nişan merasiminin hemen ardından pistin ortasında dans etmeye başlayan ikiliyi izlerken birazdan diğer insanların da dans edeceğini çaresizce fark ettim. Ben de Bade'yi dansa kaldıracak mıydım? Bu dünyada dans teklifi edebilme lüksünü elimde hâlâ tutuyor muydum? Yoksa Bade'nin sormasını beklemek zorunda mıydım? Bade dans etmek isteyecek miydi?

Çiftin ilk dansı bitip başka bir şarkı başlarken ve insanlar yavaş yavaş pistte onlara katılırken derin bir nefes aldım. Bu dünyada dansı kimin teklif ettiği hiç önemli değildi. Birtakım hayvanlıklar etmiş olabilirdim ama bildiğim bir şey varsa o da yanımdaki kadınla dans etmek istediğimdi. Bu yüzden ayağa kalktım ve tek kelime etmeden, hafifçe eğilerek elimi Bade'ye uzattım.

Şaşıracağını sandım ama bana, tanıştığımız ilk günden beri bu dans teklifini bekliyormuş gibi bilmiş gözlerle baktı. Mavi gözleri uzun kirpiklerinin arasında ışıldadı, pembe dudakları neşeli bir tebessümle kıvrıldı ve eli elime uzandı.

Elinin yeniden elime konmasının verdiği neşeyle ve göğüs kafesimi kaplayan garip bir heyecanla Bade'yle pistin ortasına yürüdük. Sanki daha önce hiç dans etmemişim gibi ayaklarım birbirine dolanarak, yine de bunu çaktırmamak için elimden geleni yaparak uygun bir boşluk buldum ve Bade'nin hemen karşısına geçtim.

Bilmediğim yabancı bir şarkı arka planda çalarken adımlarımız zorlanmadan birbirine ayak uydurdu. Elleri ellerimde, olduğumuz yerde sallanırken inanamayacağınız bir şey oldu. Ki bunu, aniden bir paralel evrene ya da saçma sapan bir masal dünyasına ışınlanmış bir adam olarak söylüyorum.

Işıklar kapandı, insanlar yok oldu, uğultular eridi, dünyamız müzik dışında sessizleşti ve üzerimize bir spot ışığı düştü. Mecazi anlamda değil, metafor olarak değil. Gözüm yalnızca Bade'yi görüyor anlamında değil. Sahiden tüm dünya silindi ve biz bir uzay boşluğunun ortasında, tek bir güneş ışığı hüzmesinin altında salınıyormuş gibi bir başımıza kaldık.

Bade, bunun hiç de farkında değilmiş gibi gülümseyince sarı ışığın altında elmacık kemikleri belirginleşti. "Neden bakıyorsun öyle?"

"Nasıl bakıyorum?" diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyordum. Belki de bu dinginliği ürkütmek istemiyordum.

"Öyle," dedi cevaben.

Ne demek istediğini bildiğim, yalnızca zaman kazanmaya çalıştığım için bir süre daha cevapsız kaldım. Sonra, dürüst bir adam olmaktan şaşmamaya karar verdim. "Çok güzelsin çünkü." Elini bırakıp her iki elimi de beline doladım, yadırgamadan boynuma sarıldı. "Başka bir yere bakarsam yazık olur."

Utangaç bir gülüş takındı. Ne geri çekildi ne yüzünü buruşturdu ne de beni engelleyecek başka bir harekette bulundu. Bu, onun da benzer hisler içinde olduğunu gösterir miydi? Geri çekilebileceği, istemediğini gösterebileceği bir boşluk bırakmak için hafifçe öne eğildim. Dans etmeyi ne zaman bırakmıştık, bilmiyordum ama şimdi öylece, var olduğumuz uzay boşluğunda birbirimize bakıyorduk. Pembe dudaklarıyla dudaklarım arasında o kadar az mesafe vardı ki nefesini hissedebiliyordum. Bekledim, bekledim. Geri çekilir sandım ama durdu. Beklenti dolu gözlerle dudaklarıma, gözlerime, yüzüme baktı. Gözleri dudaklarıma bir kez daha dokunup geçtiğinde daha fazla dayanamadım ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

Bunun uzun bir öpüş olmasını ummuştum. Sonsuza dek bu anda kaybolmak, bir daha asla gerçek dünyaya dönmemek istemiştim. Oysa dudaklarım dudaklarına bir kuş tüyü gibi değdi, tenini hafifçe hissettim ama aynı anda ışıklar açıldı, insanlar geri döndü, etrafımızı uğultu bastı, müzik kesildi ve Bade aniden geri çekildi. Büyü bozuldu.

Gözlerime kısa bir an şaşkınca baktıktan sonra birkaç kez kirpiklerini kırpıştırdı ve hiçbir şey söylemeden eteklerinden tutarak arkasını döndü, salonun kapısına doğru koşturdu. Peşinden gidemedim.

Mavi bir rüyayı izler gibi gidişini izlemek dışında hiçbir şey yapamadım.

Azapta Bir Şeytan

Bade'nin arkasından koşmaya başlayabilmem birkaç dakikamı aldı. Yumuşacık bir tüy gibi dudaklarıma değip geçen dudaklarını, az önce kollarımı tutan fakat artık orada olmayan ellerini atlatabilmem, bir boşluktan aşağı düşüyormuşum gibi hissettiğim dakikalarımı harcadı. Ancak sonunda uzaktan tanıdığım ve o esnada bir perdenin arkasından görüyormuşum gibi hissettiğim bir kadının koluma dokunmasıyla kendime gelebildim.

Onu öpmüştüm. Onu, büyüyü bozmak ya da başka bir şey için de değil, ânın içinde kendimi kaybettiğim için öpmüştüm. Ve işte hâlâ buradaydık. Hayatlarımız değişmemişti ve ben kendi dünyama dönmemiştim.

Ama önemli olan bu değildi.

Bu düşüncenin zihnimde yankılanmasıyla Bade'nin peşinden koşar adım gittim. Salonun içinde hiçbir şey yapmadan dikilerek kaybettiğim lanet olasıca birkaç dakika, onun kaybolmasına yetip artmıştı. Bahçede, caddede, arka bahçede, salonda, üst kadarda, hatta tuvalette yoktu.

Onu ne kadar süreyle, öyle koşturarak ve sırtımdan terler dökülerek aradım, bilmiyordum. Baktığım yerlere tekrar bakıyor, deliler gibi oradan oraya gidiyordum. Sonunda onu kaçırdığımı

ve ancak evde görebileceğimi kabul ettiğimde saat gece yarısına geliyordu. Kül Kedisi'nin elindeki her şey bal kabağına dönüştüğünde ne hissettiğini tam olarak şu an anlayabiliyordum.

İçerideki parti devam ederken, gürültü hiç azalmazken ve kimi insanlar partiyi ağır ağır terk ederken ben, kapıdan uzak bir köşede binaya sırtımı verdim ve boş sokakları izlemekten başka yapacak hiçbir şey bulamadım. Cebimde sigara olsaydı tam şu an yakardım. Ama yoktu. Kendi hayatım yoktu, sigaram yoktu ve Bade yoktu.

Arabayı bana bırakmıştı. Neredeydi? Eve gitmiş miydi? Taksiye mi binmişti? Yorulmasına ne gerek vardı? Bade öyle istiyorsa direksiyonda oturur, sesimi hiç çıkarmadan onu eve bırakırdım. Beni neden arkasında bırakmıştı ki?

. Ne yapacağımı çok da bilemeyerek arabayı çalıştırıp eve doğru yola koyuldum. Sokaklar, İstanbul'un yalnızca geceleri görebildiği o boş ve ıssız hâline bürünmüştü. Arabayı sürerken ışıklar gözümü alıyor, düşüncelerim sakinleşeceğine daha da karman çorman bir hâle geliyordu. Eve gitmem doğru muydu? Bade'nin evini, evim olarak düşünmem doğru muydu? Dışarıda kalsam, nerede kalacaktım ki? Annemin evine dönüp Bade'yle tartıştığımızı söyleyebilirdim ama tüm bu kavga en başından beri eve dönmeyeyim diye verilmiyor muydu? Dışarıda kalmam söz konusu bile olamazdı, geçen seferki gibi karakola düşersem bu kez kim kurtaracaktı beni?

Arabayı park edip bir süre içinde oturdum ve düşünmeye devam ettim. Ama düşündükçe cevaplar bulacağıma zihnim dönüyor, iyice boşalıyordu. Bu yüzden ne yapacağıma karar verememiş olsam da bir hışımla binaya yürüdüm. Şansıma açık olan dış kapıdan hiç durmadan geçip dairenin önüne kadar geldim ama sonra, sanki görünmez bir duvara çarpmışım gibi sarsılarak durdum. Loş apartman ışığının altında, kapının hemen üstünde bir anahtar parlıyordu.

Benim için anahtarı dışarıda mı bırakmıştı?

Buna nasıl cesaret edebilmişti? Dış kapı da açıktı, bu garip distopyada hırlısı hırsızı yok muydu? İçeride miydi Bade şu an? Belki de anahtarı unutmuştu yalnızca. Ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Eşyalarını orada burada unutan biri değildi, aksine çoğu zaman her şeye azami dikkat gösterirdi.

Derin bir nefes alarak kendimi durdurma fırsatım olmasın diye düşünmeye de zaman bırakmadan anahtarı çevirdim ve kilitli olmayan kapı bir klik sesiyle dönüp açıldı. Karanlık, boş hole girip kapıyı sessizce kapattım ve bir süre kıpırdamadan durup evi dinledim. Sessizliğin içerisinde Bade'ye dair hiçbir ses duyamayınca merakıma engel olamadım ve adımlarımı, ses çıkarmamaya çalışarak onun kapısına yönelttim.

Alnımı kapısına dayayarak ve içeriye kulak kesilerek beklediğim birkaç saniyenin ardından içeriden hayal meyal gelen nefes seslerini işittim ve rahatlayarak geri çekildim. Bir süre ne yapacağımı bilemeden kapısının önünde bir bekçi gibi dikildikten sonra kendi odama geçmekten başka bir şansım olmadığını fark ettim. Eve gelmemde bir sakınca olmadığını gösterir gibi anahtarı dışarıda bırakmıştı, çıkarken benim de anahtarımı aldığımı unutmuş olmalıydı. Bu durumda evden gitmeme gerek yoktu. Gitmek de istemiyordum zaten. Ona mümkün olduğunca yakın olmak, rahatsız olduysa ondan özür dilemek istiyordum. Başka bir sorun varsa bunu hemen çözmek istiyordum. Onu bir daha öyle kaçarken görmek istemiyordum.

Ağır adımlarla odama geçip üstümü değiştirmeden kendimi yatağa attım. Geceyi düşününce gözümü kırpamamamı bekler insan ama öpüştüğümüz, kısmen öpüştüğümüz o anı zihnimde öyle çok oynatıp durdum ki farkında olmadan uykuya dalmam ve ne olduğunu anlamadan güneşin ışıklarına gözlerimi kırpıştırmam bir oldu. Aynı anda dış kapının kapanma sesini duydum.

Uyku mahmurluğuyla bir an olanları hatırlayamasam da kısa sürede anılar peş peşe gözümün önüne geldi. Duyduğum sesin

kapı sesi olduğunu idrak eder etmez hızlıca odadan çıkıp salona geçtim ve sokağı gören pencerenin perdesini araladım.

Bade, her zamanki gibi şık bir şekilde giyinmiş, çantasını arabaya yerleştiriyordu. Uykusuz ya da yorgun görünmüyordu, hareketleri şeri ve canlıydı. Saat, normalde uyandığımızdan çok daha erkendi. Benimle karşılaşmaktan bu kadar mı kaçıyordu? Bunu normal insanlar gibi oturup konuşarak çözemez miydik?

O günü boş bir ruh hâli içerisinde, evi toparlayarak geçirdim. Bir şeyler yapmazsam çıldıracak gibi hissettiğimden zaten temiz olan yerleri silip süpürdüm. Fayanslarla kavgalıymışız da kavgayı ben kazanırsam Bade'yle aramız mucizevi bir şekilde düzelecekmiş gibi bir hınçla viledayla yeri aşındırdım.

Kendimi daha nasıl hırpalayabilirim diye düşünüyordum ki kapı bir klik sesiyle dışarıdan açıldı ve Bade göründü. Göz ucuyla baktığım saat henüz dördü gösteriyordu, yani epey erkenciydi. Elimde viledayla antrenin ortasında dururken ona anlamsız gözlerle baktım. Bana hiç bakmadan içeri girdi, montunu astı ve anahtarını portmantoya bıraktı. Tüm bu aşırı dikkatli, ağır hareketlerinden sonra başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi.

Sabah onu uzaktan gördüğümde dün gece üzerine hiçbir etki bırakmamış gibi, her zamanki gibi göründüğünü düşünmüştüm ama yüzü solgundu, hiç makyaj yapmamıştı. Saçları yapılı değildi, taranıp geçilmiş gibiydi. Gözleri yorgun bakıyordu.

"Selam," dedi, kırık dökük bir sesle. Derin bir nefes aldı, bıraktı, sonunda başını yana yatırıp kaşlarını çattı. "İçim rahat etmedi. Konuşmaya geldim."

"Hoş geldin," dedim. İpin ucundaymışım gibi bir gerginlikle Bade'den bir hareket bekledim ama gözünü bile kırpmadan bana bakmaya devam etti. Sessizliğini fırsat bilip ona doğru bir adım attım. "Bade, özür dilerim... İstemediğini anlasaydım..."

Bir anda gözlerinin dolduğunu görmek sözlerimi tamamlamama engel oldu. Buğulanan mavi gözleri, nasıl mümkün olduğunu asla anlayamadığım bir şekilde çok daha mavi görünüyordu.

"Bade..."

Parmaklarının kenarlarıyla gözlerini, daha yaşlar akmadan kuruladı ve çenesini kaldırdı. "Aptalım ben," dedi öfke dolu bir sesle. "Nasıl biri olduğunu en başından beri biliyordum. Beni bu dünyadan defolup gitmek için kullanmak isteyeceğini de öngörmeliydim! Sana güvendiğim, gerçekten daha iyi biri olmaya çalıştığına inandığım için koca bir aptalım ben, Devrim."

Her bir kelimesi bir kurşun gibi suratıma çarparken somut bir yara almışım gibi birkaç adım geri gitmek zorunda kaldım. Kaşlarım çatıldı, elim buz kesti ve aklımda ne kadar düşünce varsa hepsi uçup gitti. "Sen... " Sormak, konuşmak istedim ama hiçbir şey söyleyemedim.

Sessizliğim uzayınca Bade acı bir alayla güldü. "Elbette biliyordum, Devrim. Bu dünyaya yalnız geldiğini zannettin ama hayır, bu dünyaya birlikte düştük. Başta senden nefret ettiğimi düşündüm, zorlandığın her ânı uzun uzun kutlamak istedim. Ama sonra çabanı gördüm, bazı şeyleri sahiden anlayamamış olduğunu ve anladıkça değişmek için nasıl da uğraş verdiğini. Yanıldım elbette. Sen yalnızca bana yaklaşmaya çalışıyordun. Çünkü bu şeyin aptal bir peri masalı gibi aptal bir öpücükle son bulacağına kendini gülünç bir şekilde inandırmıştın. Değil mi?"

İthamlarının gerçek olmayışı bir yana, en başından beri çektiğim azapların farkında olup hiçbir şey söylememiş oluşu canımı yakıp geçiyordu. "En başından beri biliyordun," dedim yenilgi dolu bir sesle. Bariz olanı dillendirmiş olmam onu şaşırtmadı, başını olumlu anlamda salladı. "Yine de hiçbir şey söylemedin. İnsanların beni şoför olarak gördüğünde hor göreceğini, evi temizleyemeyeceğimi, yemek yapamayacağımı en başından beri biliyordun."

Basitçe, neredeyse öfke dolu bir yüzle omuz silkti. "Bunlar hayatta kalmak için edinilmesi gereken basit beceriler. Hiçbirini yapamıyor olman benim suçum değildi."

Yakıcı bir his boğazıma otururken elimde olmadan sordum: "Benden... benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Sonunda engel olamadığı bir gözyaşı sol yanağından aşağı damladı ama devamı gelmedi. Bade, ağlıyor oluşu gururundan ve dik başlılığından hiçbir şey götüremezmişçesine kaşlarını çattı. Hiçbir şey söylemedi. Canımı daha önce hiçbir sessizliğin bu denli yakmadığını düşünmekten alamadım kendimi.

Bu kez ben de hiçbir şey söylemedim. Sessizce odaya geçip zaten üç beş parça olan eşyamı küçük valizime doldurdum ve Bade'nin karşısına geçtim. "Gitsem iyi olacak, Bade. Şimdiye dek yaptıkların için teşekkürler."

Cevabını beklemedim, cevap vereceğini de düşünmüyordum zaten. O, hâlâ öfke dolu gözlerle bana değil karşıdaki duvara bakarken, hemen yanından geçip kapıdan çıktım ve hiç beklemeden kapıyı arkamdan kapattım.

Ona ne kadar değer verdiğimi ve uğruna kendi hayatımdan dahi vazgeçmeye gönüllü olduğum kadının benden nasıl da nefret ettiğini düşünmemeye çalışarak sokaklara düştüm ve nereye gittiğimi hiç bilmeden valizimi ardımda sürüklemeye başladım.

Büyücü Adam

Küçüklüğümden beri en çok güvendiğim insan Miray'dı. Uzun uzun düşünsem, hatırladığım ilk anım da Miray'la birlikte olurdu muhtemelen. Aramızda az yaş farkı olmasına rağmen küçük bir oğlanken onu kocaman görür, peşinden ayrılmayı reddederdim. Parka, markete, okula birlikte gitmek ister, onsuz şuradan şuraya adım atmak istemezdim. O beni korurmuş gibi gelirdi. Etrafımı kara bir duman alırsa kuvvetlice üfler, karşıma kim dikilirse dikilsin def edermiş gibi... Bu ne zaman tersine dönmüştü? Babam, yaşı büyük olan Miray olmasına rağmen araba kullanmayı ilk bana öğrettiğinde mi? Lisede bir serseri, Miray'ı bir köşede kıstırdığında onun önüne geçip çocuğun yüzünü dağıtmam gerektiğinde mi? Sahile yürüyüşe çıktığımızda etraftan laf atan olunca kolumu koruyucu bir tavırla omzuna sarmak zorunda kaldığımda mı? Tam olarak ne zaman kendimi ondan daha büyük hissetmeye başlamıştım?

Ben küçükken, yaram berem olduğunda Miray'ı çağırırdım. Her seferinde gelirdi. Hiçbirinde arkasını dönmez; yaramın küçük olduğunu, önemsiz olduğunu, kolayca geçeceğini söylemezdi. Koşarak gelir, yaramın üzerine eğilir, dikkatlice üfler ve annemden merhem isterdi.

O gece, yani bu kâbusa uyanmamdan hemen önceki gece bana yarasını açmıştı. Odasına girip yatağının kenarına oturduğumda, Miray, belki de hayatında ilk kez benden yardım dilemişti. Ne o gün ne de daha sonra bunu fark etmiştim ama karşımda küçücük kalmıştı. Bu küçülmeyi o da hissetmiş miydi? Kalbi burkulmuş muydu karşımda küçücük kalışına?

Evimizin önünde, bahçenin dışında valizimle duruyor, Miray'ın ışığı yanan odasına doğru bakıyordum. Şimdi telefonumu çıkarsam ve yardım istesem herkesten önce ve herkesten çok onun koşacağını adım gibi biliyordum. Ama isteyemiyordum. Buna yüzüm yoktu. Bu dünyadaki Miray'ın ona yaptığımı, Serhat'la evlenmesini söylediğimi ve ne kadar düşüncesiz bir köpek olduğumu bilmediğini elbette biliyordum. Yine de yüzüm yoktu işte.

Terminal[2] filminde, havaalanında bavuluyla oradan oraya yürüyen fakat hiçbir yere varamayan Tom Hanks'in ta kendisi gibi hissederek sokaklar, caddeler boyu yürüdüm. Gökyüzü kararadı, hava soğudu. Montumu giyip yürümeye devam ettim. Etraftaki laf atan kadınları görmezden geldim çünkü tepki vermenin olayı yalnızca daha kötü bir hâle getirdiğini tecrübe etmiştim. Görmezden geldiğinizde rahat bırakılma ihtimaliniz daha yüksekti.

Ayaklarım sızlayana, valizi çekmekten kollarım ağrıyana dek nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Gök gürledi, önemsemedim. Gidecek neresi vardı, bilmiyordum. Hoş, geçen seferki gibi küçük bir otele gidebilirdim, elbette gidebilirdim ama gidecek bir evimin olmayışı, sahipsizlik ve yurtsuzluk hissi içime işlerken doğrusu, sokakta olmak ya da otelde olmak çok da bir şeyi değiştirmeyecekti. Sonuçta evsizdim. Kendimi ezerek annemin evine dönmediğim sürece evsizdim. Bade lütfetmediği sürece evsizdim.

Kadınlara bunu yapıyorduk.

Otobüs durağının hemen yanındaki banka oturduğum anda bir kez daha gök gürledi ve ince bir yağmur yağmaya başladı. Tam

[2] Terminal, başrolünde Tom Hanks'in oynadığı, 2004 yapımı, politik komedi-drama türünde film.

karşımda, caddenin öteki yanında bir çift kavga ediyordu. Kadın bağırıyor, çağırıyor, adam ezilip büzülüyordu. Şimdi o adam başını kaldırsa, rest çekse, bağırıp çağırsa onun da evi olmayacaktı, değil mi? Önce muhtaç ediyor, sonra sahip çıkıyorduk. Ne güzel sahip çıktık diye övünüyorduk. Bizsiz bir işi beceremediklerinde de bunu kendi karakterlerine, yapılarına veriyorduk. Kadınlara bunu yapıyorduk.

Sırılsıklam oldum. Orada, saatlerce oturdum ve soğukla yağmur içime işlerken kılımı kıpırdatmadan caddeyi izledim. Otobüsler gelip geçti, hiçbirine binmedim. Beynim pelte gibi hissettirirken derin bir nefes aldım ve boş caddeleri, geceye vuran sokak lambalarını ve gelip geçen tek tük insanı izledim.

"Anladım," dedim sonunda. Artık sağanağa çevirmiş olan yağmurun damlaları yüzüme sertçe çarparken başımı göğe kaldırdım. "Anladım artık. Ama ben ne yapabilirim? Koca dünyayı tek başıma nasıl değiştirebilirim?"

"Küçük değişiklikler dünyayı hepten değiştirmez ama iyileştirir, evladım."

Duyduğum sese doğru korkarak arkamı döndüm ve karşımda, yağmurdan hiç de etkilenmemiş görünen Büyücü Adam'ı buldum. Yaşlı amca, elleri ceplerinde durağın direğine yaslanmış, buruk bir tebessümle bana bakıyordu.

Ben bir şey söylemeyince bir elini cebinden çıkardı, önce kır saçlarına sonra da sakalına götürüp yüzünü kaşıdı. Küçük gözleri ve tebessümün yakıştığı yüzüyle başka, normal bir günde görsem tonton bir dedeye benzeteceğim adam, şimdi bana gayet çirkin görünüyordu.

Gözlerimi devirip önüme döndüm. Ne de olsa sorularıma cevap alamayacağımı, aksine beni daha da delirteceğini çoktan öğrenmiştim.

Onu görmezden gelişimi hiç önemsemeden ağır adımlarla yanıma geldi ve banka, hemen yanıma oturdu. Bir damla dahi ıslanmamıştı. Üstüne başına baktığımı görünce bilgece gülümsedi. "Sen de ister misin?"

Cevabı beklemedi ve bana doğru üfledi. Küçük rüzgârı yüzümde hissettim, hemen ardından tamamen kuruduğumu fark ettim. Yağmur damlaları ikimizi de sıyırıp geçiyor, hemen önümüze düşüyordu.

"Aniden bana yardım etmeye mi karar verdin?"

Neşeli bir sesle güldü. "Ben sana hep yardım ediyorum, evladım. Büyücü Kadın'sa... Eh, o konuda bir şey diyemem."

Kaşlarımı çattım. "Anlamak için uğraşmayacağım bile."

Huysuz hâlime güldü, sonra aniden ciddileşti. "Oğlum," dedi. "Ne yapıyorsun böyle yağmurun altında? Gardını düşürmek yakışıyor mu sana? Neyse ki süre kısıtlaman yok, yoksa şimdiye nalları dikmiştin vallahi!"

"Rahat bırak beni..."

"Bu dünyadan kurtulmak senin elinde," dedi beni umursamadan. Bana döndü, parmağını göğsüme doğrulttu. "Buradaki adam, iyi bir adam. *Güzel ve Çirkin*'in sonunda Çirkin neden prense dönüşebildi, biliyor musun? Çünkü iyi bir adamdı. Kurbağa da öyle. Sonu kötü biten peri masalı olur mu hiç? Almış eline valizini sokakta dolaşıyor bir de. Romantik komedi filmi misin sen, evladım? Bu ne saçmalık? Biz sen kendine gel diye uğraşıyoruz, o kadar büyüler yapıyoruz, ruhumuz sancıyor. Devrim Bey ise hepten koyuveriyor! Oldu ya! Kalk bakayım! Kalk hemen!"

Kolumdan tutup ben daha ne olduğunu anlamadan beni kaldırdı, valizin tutacağını elime tutuşturdu.

"Diyelim ki bu dünya bir yalan. Peki, gerçek dünyada işsiz bıraktığın Bade ne olacak? Serhat'la evlenmesini tavsiye buyurduğun Miray ne olacak? Oraya dönüp işleri düzeltmen gerekmiyor mu? O yüzden bir zahmet önce burayı toparla, sonra da kendi dünyanı, Devrim Bey!"

Daha ben ne olduğunu anlayamadan bir parmağını şaklattı ve kaybolup gitti. Aynı anda, gökten hâlâ yağmakta olan damlalar üzerime boca oldu ve sırılsıklam oldum. Başımı istemsizce göğe kaldırdım ve gözlerimi kıstım. "Sağ ol ya," dedim, beni duyduğundan emin olarak.

Derin bir nefes aldım. Haklıydı. Elbette, bu böyle bitmeyecekti. Kendimi toplamak zorundaydım. Sonsuza dek bu yağmurun altında duramazdım.

Aklıma, gidecek tek bir kapı geliyordu.

Yollarını, avucumun içinden daha iyi bildiğim eve doğru yürüdüm. Zaten ıslanmış ve yorulmuştum, biraz daha yürümekten gocunmadım. On beş dakikanın sonunda, elimde valizimle Serhat'ın kapısına vardığımda hızlıca tentenin altına girdim ve saçımı başımı kısaca düzelttim.

Yeni planım bolca yalan, kaos ve kavga içeriyordu. Fakat bu andan önce, bunu yapmak için zerre motivasyonum yoktu. Sonuçta ben bu dünyada mutsuz olsam da şimdiye dek ellerimle mutsuz ettiğim iki kadın da çok mutluydu. Üstelik lanet olasıca yerden nasıl çıkacağımı da bilmiyordum.

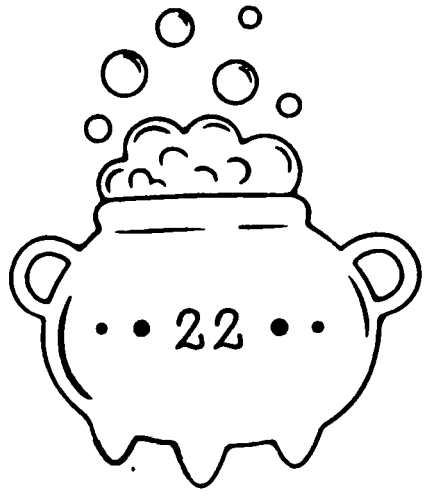
Bade konusunda kafam karışıktı. Büyücü Adam onu işsiz bıraktığımı söylüyordu söylemesine ama sonuçta o benimle, buradaydı. Eğer diğer dünyada yaşadıklarımızı harfiyen bilen bir hayalet değilse kendisi, ki pekala bu da olabilirdi, sonuçta Bade burada mutluydu. Ve ben onu seviyor, evet, hâlâ bir şekilde o nahif kadını seviyor, onun mutlu olmasını istiyordum.

Ama Miray, Miray bambaşka bir olaydı. Miray'ı o dünyada yalnız bırakmayacaktım. Ertesi sabaha uyanmak, ona bir geri zekâlı olduğumu söylemek ve asla ama asla Serhat'la evlenmek zorunda olmadığını, hatta bununla ilgili yorum yapmamın bile benim şahsi geri zekâlılığımın bir ürünü olduğunu ve canı her ne isterse onu yapabileceğini söylemek zorundaydım. Arkasında durmak zorundaydım. Bunu ona borçluydum.

Kendi dünyama dönmek zorundaydım.

Çünkü ben küçükken yaralarımı saran o zarif kadını, bir kasırganın ortasında bırakıvermiştim.

Bunun verdiği güçle kapıyı tıklattım ve kendimi yalana, kaosa, kedere ve savaşa hazırladım.

Beyaz Atlı Prenses

Serhat kapıyı, ne kadar boktan bir insan olduğumu yüzüme bir kez daha vurmak ister gibi açtı. Doğrusu, normalde böyle umursamaz bir insan olmadığıma inanmak istiyordum ancak bu dünyayı önemseyemiyordum. Her şey bir illüzyondan farksız geliyordu.

En yakın arkadaşımın da bu dünyanın saçmalıklarıyla uğraştığını hatırlamam için belli ki gözündeki henüz geçmemiş o morluğu görmem gerekiyordu.

Serhat, içime çöreklenen sıkıntıdan ve vicdan azabından tamamen habersiz, beni görür görmez yüzünü kaplayan bir telaşla öne doğru adım attı. "Devrim!" diye inledi. "Bu ne hâl!"

"Şş," derken elimi dudağıma götürdüm. "Annenler beni böyle görmesin."

Aynı anda içeriden Serhat'ın annesi Güler teyzenin sesi duyuldu. "Gelen kimmiş, oğlum?"

"Hiç, anne!" diye arkasına doğru seslendi. "Yanlış duymuşuz herhalde!" Arkaya, salona doğru seslendikten sonra bana döndü ve bir fısıltıyla sordu: "Ne oluyor?"

Başımı iki yana salladım. "Anlatacağım. Kimseye görünmeden odana çıkabilir miyiz sence?"

Yolda yürürken bunu uzun uzun düşünmüştüm. İmkânsız değildi. Serhatlarm evinin basit bir planı vardı. Bizim evde dış kapı direkt olarak antreye ve oranın bağlı olduğu büyük salona açılıyordu ki bu da eve giren kişiyi salondaki herkesin görmesine neden oluyordu. Serhatlarm evindeyse antre, zemin kattaki odaların tam ortasında kalan ve dört duvarla çevrili olan bir odacıktı. Yukarı, onun odasına çıkan merdivenler hemen karşımdaydı. Yani ev halkını oyalasa ve kapıları kapalı tutsa yeterdi.

Serhat pek sorgulamadan iş yapabilen bir tip değildi ama sırılsıklam oluşumun acizliğinden olacak, kaşlarını çattı ve "Bir çaresine bakarız," dedi. "Arka kapıya gel, orası merdivene daha yakın."

Arka kapı, birçok açı için kör nokta gibi kalıyordu. Onaylayıp vakit kaybetmeden evin etrafında dolandım ve arka kapı açılır açılmaz mümkün olduğunca sessiz adımlarla içeri girdim. Serhat etrafa şöyle bir baktı, "Hızlıca," dedi bana. "Salondalar. Valizin bir ucunu bana ver."

Serhat önde ben arkada, salonun önünden hızlıca geçip merdivenlerde depar attık. Üst kata çıkar çıkmaz Serhat'ın odasının olduğu yöne döndüm ve kendimi odasına atınca derin, uzun bir nefes aldım.

"Of!" Kendimi yere attım ve sırılsıklam üstümü umursamadan parkenin üstüne ayaklarımı uzattım, sırtımı duvara verip gözlerimi kapattım.

Serhat kapıyı arkasından kapattı, dolabından bir havlu bulup bana attı. "Devrim, ne oluyor?"

Gözlerimi açıp yorgun argın ona baktım. "Bade'yle kavga ettik. Eve gidemezdim."

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Bizimkiler, seninkilere kesin haber verirdi."

"Aynen öyle."

Bir süre sessizliğini koruduysa da sonunda yatağının ucuna oturup dudak büktü. "Çok mu kötüydü?"

Dürüst olup, "Evet," dedim. "Kalamam onda artık. Uzun süre değil ama birkaç gün idare edebilir misin beni?"

Sıkıntıyla sakalını kaşıdı. "Ben idare ederim etmesine de yakalanmamamız lazım. Benimkiler beni mahveder. Seninkiler zaten malum."

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım yeniden. "Çok yoruldum."

Fiziksel bir yorgunluktan bahsetmiyordum, Serhat'ın da bunu bildiğinden emindim ama sözlerimle ayaklandı. "Ben bize sıcak birer çay getireyim. Sen de iyice üşütmeden bir duş al, üstünü değiştir. Odanın içindeki banyoyu kullanırsın."

"Duşun sesini duymayacaklar mı?"

"Bu akşam Ben Bilmem Karım Bilir var," derken neşeyle güldü. "Hayatta televizyonun başından kalkmazlar, ondan başka bir şey de duymazlar."

Yok, en iyisini büyücüler bilir diye düşündüm. Kafayı yememek için birkaç derin nefes aldıktan sonra hazırlanıp duşa girdim. Sıcak su saç diplerime masaj yaparken gözlerimi kapatıp sakinleşmeye, hiçbir sorun yokmuş gibi hissetmeye çalıştım. *Bade'yi daha en başında işe kabul etmiştim, hatta daha iyisi, onu yeteneğini fark ederek bir tasarımcı olarak işe almıştım. Miray'ı istediği her şeyi yapabileceği konusunda cesaretlendirmiş, sonsuza dek arkasında olmuştum. Sonra Bade'yle kendi dünyamızda da tıpkı buradaki gibi vakit geçirmiş, ona orada da âşık olmuştum. Onu orada da öpmüştüm ve... Kendine gel, Devrim. Kadın senden o kadar nefret ediyor ki sistematik bir şekilde kuyunu kazmış.*

Pekâlâ, bu doğru değildi. Yalnızca arada bir karşıma zorluklar çıkarmıştı çıkarmasına ama sonuçta bana, kalacak bir yer vermişti. İş vermişti. Beni karakoldan toplamıştı. Benim yaptığımın tam aksini yapmıştı yani.

Sahi. Sahi, neden yapmıştı?

Çünkü o, iyi bir insan, moron seni! Senin aksine yani. Aptal herif. Çölde mahsur kalıp develerle aşık atmak zorunda kal inşallah!

İç sesimin bana olan sevgisini ve saygısını daha fazla takdir edemeyeceğimi fark edince suyu kapatıp hızlıca üstümü giydim. Serhat odada beni bekliyordu, komodinin üstünde iki kupa çayın dumanı tütüyordu.

Başıma gelen her şeyi bir bir anlatsam bana ne derdi acaba? "Gel bakayım, baştan anlat."

Ah be Serhat, keşke en baştan anlatabilseydim de her zamanki üstün zekâlılığınla bana bir çözüm bulabilseydin be dostum! Heyhat! Ona olanları anlatsam beni tuttuğu gibi psikiyatra götürürdü herhalde. Bu da işimi hiç kolaylaştırmazdı zannediyorum.

"Bade," dedim küçük bir yalanla başlayarak. "Benim çalışmamı istemiyormuş. Eve o para getirirmiş. Böyle bir şeyi kabul edemeyeceğimi tahmin edersin."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ekonomik özgürlük en önemlisi."

"Ona bunun mümkün olmadığını, ailemden böyle konularda yeterince baskı gördüğümü, bir de onun böyle şeyler söylemesine katlanamayacağımı söyledim. Kavga büyüdükçe büyüdü. O geri adım atmadı, ben de orada daha fazla kalamadım."

Serhat başını anlayışla salladı. Çayından bir yudum aldıktan sonra ciddi gözlerle bana döndü. "En eğitimli kadınlar bile böyle düşünüyor işte. Bu dünya nasıl düzelecek, hiç bilemiyorum."

Ona cevap vermek üzereyken verdiği ilhamla birlikte bir süre kalakaldım. Kaşlarım çatıldı, gözlerim duvarda bir tür yazıt varmış gibi mavi boyaya odaklandı. Bu fikir bu dünyaya ilk düştüğümde de aklıma gelmişti ama her nasılsa ben gerçek aşkın ilk öpücüğü olayına takılı kalmıştım, değil mi? Belli ki olay bu değildi. Zaten Bade bana âşık da değildi. Üstelik gerçekleri görebilmem ve ders almam için şahsıma özel oluşturulmuş bu dünyada gerçek aşkı aramam gerekmesi de gayet saçma bir ihtimaldi. Daha mantıklı bir çözümü olmalıydı buradan kurtulmanın.

Bu dünyayı değiştiremezdim. Bu imkânsıza yakındı.

Fakat kendi hayatımı değiştirebilirdim. Kendi ayaklarım üstünde durmaya çalışırken sonunda yine bir başkasına, bu kez de Bade'ye bağlı bir hâle gelmiştim. Oysa ne anneme ne babama ne de Bade'ye bağımlı olduğum bir dünya yaratabilirsem belki de buradan kurtulabilirdim. En başından beri hatam belki de buydu. Aile evimden kaçmıştım ama bu kez de Bade'nin eline bakmak zorunda kalmıştım.

Oysa bir çınar ağacı gibi dik durmam, herkese kendi başıma tüm kudretimle yaşayabileceğimi göstermem gerekirdi.

Bana karşı olan dünyaya rağmen.

Birkaç gün. Burada yalnızca birkaç gün kalacaktım.

Sonrasında kendimi ateşlere atacaktım. Büyücü Kadın patlamış mısırını alıp koltuğuna otursa ve keyifle beni izlese yeriydi.

Onu bir şölen, beniyse bir cehennem bekliyordu.

Anneler ve Vicdanlar

Hayatımda yaşadığım en rezil üç günü, Bade'nin evinden ayrıldıktan sonra yaşadım. Bu dünyaya düştüğüm günden bile beterdi. Onu öptükten sonra kaçmasından bile beterdi.

Uyandığımda Serhat çoktan gitmişti. Odasındaki koltuğa kıvrılıp uyuduğumdan boynum ve belim acıyarak doğrulduğumda, komodinin üstündekileri gördüm. Serhat, ailesine ya da evdeki yardımcılarına hiçbir şekilde yakalanmamam gerektiğini hatırlatan bir notu ve kahvaltılıklarla dolu bir tabağı baş ucuma bırakmayı da ihmal etmemişti.

Oflayarak tabağa uzandım ve iştahsız hissetsem de gün için güce ihtiyacım olacağını düşünerek domateslerden ve peynirden biraz tıkıkladım. Saat onu gösteriyordu, güneş odayı fazlaca ısıtıyor ve sinirime dokunuyordu. Aşağıdan yardımcının telefonda konuşma sesi geliyordu.

Üstüme hızlıca çekidüzen verdikten sonra yardımcı adamın sesinin uzaklaşmasını bekledim. Sonunda bir kapının kapanma sesini duyduğumda ve adamın sesi iyiden iyiye kesildiğinde odalardan birine girdiğini umarak hızlı ama sessiz adımlarla merdivenlerden

indim. Ortalığın sessiz olduğunu görünce arkama bile bakmadan arka kapıdan evi terk ettim.

Dışarı çıktığımda yaptığım ilk şey derin bir nefes almak oldu. Evdekilere yakalanırsak ne olurdu, bilmiyordum. Kalacak yerim olmazdı. Anne evine dönmek zorunda kalırdım. Tüm planım yatardı kısacası.

Gece boyu yapabileceğim işleri zihnimde sıralamıştım. Liste çok uzun değildi. Belli ki eğitim isteyen işlerin hiçbirinde çalışamazdım. En azından lise diplomamla girebiliyor olmam gerekiyordu. Birinin evinde temizlikçi ya da aşçı olarak çalışamayacağım da aşikârdı. Yani seçeneklerimiz epey sınırlıydı. Bir markette kasiyer olarak çalışabilirdim. Şansım varsa iyi bir şirkete sekreter olarak girebilirdim. Garsonluk yapabilirdim. Satış temsilcisi olarak çalışabilirdim. Hiçbiri olmazsa artık küçük bir dükkânda temizlikçi olarak bile çalışabilirdim.

Tüm bunların sonucunda, internetten iş ilanlarına bakmış ve eleyerek kendime ufak bir liste çıkarmıştım. İlk durağım, Bağdat Caddesi'ndeki bir kafeydi. Garson arıyorlardı. Olmaması için bir sebep görünmüyordu. Ta ki görüşmemiz gerçekleşene dek.

İşe alımları, kafenin müdürü yapıyordu. Kadının adı Kader'di ve öncesinde telefonda görüşerek müsaitlik durumunu öğrenmiştim. Tam olarak belirttiği saatte kapıdan içeri girdim ve göz göze geldik.

Çekingen adımlarla kadının durduğu bankoya doğru ilerledim.

Kendi dünyandaki gibi güçlü, sert adımlarla yürüsene, Devrim. Neyden çekiniyorsun? Adımların titreyecek neredeyse, neden?

Kafamdaki sesleri susturmaya çalışarak gülümsedim. "Kader Hanım'ı arıyordum, Devrim ben. İş görüşmesi için gelmiştim."

Kadın, "Hoş geldiniz, Devrim Bey," derken elini uzattı. "Kader, ben."

Garip bir şeytanilik barındıran kırmızı dudakları hafifçe kıvrıldı. Küçük yüz hatları bu gülümsemeye rağmen gevşemedi,

aksine sol kaşı hafifçe havalandı. Gözlerindeki parıltılar içime bir sızı gibi saplandı. Nedenini çözemedim, bu yüzden içimdeki huzursuzluğu geri plana atarak kadının elini sıktım.

"Memnun oldum."

"Odama geçelim, buyurun."

Kader Hanım'ın arkasından odasına geçtim. Kafenin arkasında, beklemediğim kadar büyük bir odası vardı. Girişin sol yanında küçük bir masa ve çalışma alanı olsa da odanın çoğunu, ortasına yerleştirilmiş oturma grubu kaplıyordu.

"Şöyle geçelim," dedi beni oturma grubundaki koltuklardan birine yönlendirerek. Ben üçlü koltuğun bir köşesine sindim, o da sindiğim köşenin hemen yanındaki koltuğa oturdu.

"Evet, Devrim Bey. Kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz?"

"Tabii," dedim düşünceli bir şekilde. "Yirmi yedi yaşındayım, birkaç aydır işsizim. Bundan önce tasarım..." Yutkundum. O, kendi dünyamdaydı. Tasarımcı olduğumu söylersem garson olmak istemem garip kaçmaz mıydı? "Tasarımcı bir kadının özel şoförüydüm. Ancak anlaşamadık ve işten ayrıldım," diye toparladım.

"Daha önce garsonluk yaptınız mı?"

"Ne yazık ki hayır ama kıvırabileceğime eminim."

Kader Hanım hafifçe gülümsedi. Öne doğru eğildi, bir elini uyluğuma yerleştirdi. "*Devrim*," dedi resmiyeti bırakarak, hiç hoşuma gitmeyen bir tonda. "Ne yazık ki biz tecrübesi olan birini arıyoruz. Ancak istersen seni farklı bir pozisyon için düşünebiliriz tabii."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Artık saf düşünemeyecek kadar tanımıştım bu dünyayı. Elbette başıma bu da gelecekti. Mevzunun nereye gittiğini de görebiliyordum. Ancak hani bazen, küçükken yaramazlık yaptığınızda mesela, suçlu olduğunuzu bildiğiniz için anneniz sizi cezalandırsın isterdiniz. Çünkü o cezalandırmazsa, vicdanınızla baş başa kalırdınız ve vicdanınız annenizden daha kötü bir seçenek olurdu.

Aynen öyle hissediyordum. Bu anı yaşamak istiyordum. Artık cezamı reddetmekten kaçınıyordum zira vicdanımla baş başa kalmaktan ödüm kopuyordu. Hem de çok.

"Ne gibi bir pozisyon?" diye sordum.

Kader Hanım çekici bir şekilde gülümsedi. Kırmızı dudakları iki yana kıvrılırken, ışıl ışıl gözleri kısıldı. "Bir sekreter arıyordum kendime. Çoğunlukla şahsi işlerim için ama kafeyle ilgili işlerime de yardımcı olurdun."

Bir süre beklenti dolu gözlerle baktı ancak benden ses çıkmayınca derin bir nefes alarak ayaklandı ve oturduğum koltuğun kolçağına yerleşerek bir elini omzuma, diğerini göğsüme yerleştirdi. Tüylerim ürperse de hareket etmedim.

"Seninle çok iyi anlaşabileceğimizi düşünüyorum," dedi hülyalı bir sesle. Sabrımı taşıran da bu nokta oldu.

Bana dokunan ellerinden, yüzüme vuran nefesinden ve yakınlığının getirdiği sıcaklıktan tiksinerek, mide bulantısını fiziksel olarak hissederek aniden ayaklandım. Sırf bir şeyle uğraşmış olmak için saçlarımı düzelttikten sonra boğazımı temizledim. "Kalsın," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Arkamdan ayaklandığını hissetsem de ona fırsat vermeden geniş ve koşar adımlarla önce odasından sonra da ofisinden çıktım. Kendimi sokağa attım ve binadan yeterince uzak hisseder hissetmez durup bir ağaca yaslandım. Derin bir nefes. *Bir nefes daha, Devrim. Sadece bir.*

İnternette dolaşıp duran bir yazı vardı. Twitter'da, Instagram'da defalarca görmüştüm. Gözüm değip geçmişti, hiç durup düşünmemiştim. *Bir adamı kadınlarla dolu bir odaya koyun, heyecanlanır. Bir kadını erkeklerle dolu bir odaya koyun, korkar.*

Güçle ilgili değildi bu. Mevzu cinsiyet değildi. Elbette cinsiyetti ama bizim belirlediğimiz cinsiyetti, toplumun söylediği cinsiyetti mevzu. Böyle bir kadınla sevişme fırsatı kendi dünyamda elime geçseydi, muhtemelen onu çekici bulur ve fırsatı

tepmezdim. Oysa şimdi, kadının yüzünü düşünmek bile kusmak istememe neden oluyordu. Mevzu, kıstırılabilecek olmaktaydı. Buna izin verilmesindeydi. Mevzu, seni koruyacak kimsenin olmamasından korkmaktı. Fiziksel olarak beni yenemezdi belki ama o kadını hafifçe ittiğim anda yeniden karakolluk olacağımı biliyordum. Bu kez nezaretten çıkma ihtimalimin de çok düşük olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, o kadın izin vermedikçe o odadan nasıl çıkabilirdim?

Bundan nasıl korkmayabilirdim?

Bunu yapıyorduk. Hep birlikte.

Onları bir köşede kıstırıyor, kıstırıldıkları için suçluyorduk. Onları korkutuyor, korktukları için suçluyorduk. Üstüne bir de bunun bizimle bir ilgisi olmadığını savunuyorduk. Feminizmi savunduklarında, en iyi ihtimalle kadınla erkeğin eşit olması gerektiğini ama zaten eşit olduğunu söylüyorduk. Aramızda hiçbir eşitsizlik olmadığını söyleyecek kadar ileri gidiyorduk. Daha da abartıyor, zaten erkeklerin daha güçlü, kuvvetli olduğunu ve elbette aramızda bir fark olması gerektiğini söylüyorduk.

Dünya etrafımda dönmeye başlayınca uzun, çok uzun bir nefes alıp ağacın dibine çöktüm. Bir kadın yanaştı, önümde diz çöküp, "İyi misiniz, beyefendi?" diye sordu. Ona beni fark ettiği için ve bu kadar kibar olduğu için minnettar hissettim. Sonra, bu kadar insanca bir tavır için böyle minnettar hissetmemin sebebinin de bu dünya olduğunu fark ederek bir kez daha derin, titrek bir nefes aldım.

"Beyefendi?" Çantasından bir su çıkarıp elime tutuşturdu. "Kendinize gelin, ne olur. Hastaneye gitmek ister misiniz?"

"Hayır," dedim güçlükle. Yutkundum, suyu geri verdim. "İyiyim. Çok sağ olun."

Derin bir nefes daha aldım. Son kez. Bunları kabullenmek zorundaydım. Bunları kabullenecek, güçlü kalacak ve planladığım gibi bir iş bulacaktım. Bu dünyayı düzeltemesem de

kendi dünyamda bir şeyleri değiştirecek, yaptıklarımın cezasını çekecek, ardından kendi dünyama dönecek ve Miray'a yardım edecektim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama nasıl bir yol izleyeceğimi biliyordum. *Ona ne istediğini soracaktım.* Benden nasıl bir destek görmenin ona kendisini iyi hissettireceğini soracaktım. *Ona soracaktım.*

Bu kadar basitti.

Çözüm bu kadar basitti.

En başından beri işte bu kadar basitti.

Sevginin Celladı

Kendimi toplamam saatler sürse de güneş batmaya dönerken artık biraz olsun toparlanmış hissediyordum. Zaten gideceğim yerlerden birisi bir bar olduğu için kendi kendime hiçbir şeye geç kalmadığımı söyleyerek rahatlatmaya çalıştım ve iş görüşmesi öncesi bir şeyler yemek için küçük bir kafeye geçtim.

Yemek yiyip kendimi daha iyi hissedebilmek için birkaç saatim vardı. Açıkçası bu bar konusunda da pek hevesli değildim. Dümdüz bir kafede bile başıma gelenler göz önünde bulundurulursa, barda yaşayacaklarımı düşününce hevesli olmam pek mümkün görünmüyordu.

Siparişimi vermiştim ki görüş alanıma, görmeyi beklediğim son insanlardan biri girdi. Miray, gözleri gözlerime dikili, kafenin giriş kapısından bana doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Kahverengi, kıvır kıvır saçları o yürürken her zamanki gibi iki yana sallanıyor, büyük gözlüğü her an düşmek üzereymiş gibi burnunun ucuna kayıyordu.

Küçük boyuyla, minicik bedeniyle ve o yüksek enerjisiyle bana seneler gibi gelen bir ayrılığın sonunda yürüdü, yürüdü,

yürüdü ve ben şoktan ayağa bile kalkamadan eğilip boynuma sarıldı. Kabarık saçlarıyla görüş açım tamamen kaplandı.

Leylakları andıran taze kokusu burnuma dolduğu an, içimi saran özlemle birlikte kollarımı boynuna doladım. Onu daha sıkı sarabilmek için ayaklandım ve aniden boyu küçüldü, başımın üstündeki başı göğsüme yerleşti.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. Sesinde sitem yoktu, zerre kızmıyordu ama zaten tiz olan sesi, neredeyse ağlayacakmış gibi incecik çıkıyordu.

"Ben de seni özledim, abla," diye fısıldadım ona ayak uydurarak. Kendime engel olamadan ekledim: "Dışarıda hayat zormuş."

Geri çekilip bana anlayışlı bir tebessümle ve şefkat dolu gözlerle baktı. İyileştiğimi hissettim. O âna hapsolmak ve sonsuza dek onun şefkatiyle sarmalanmak istedim ama Miray, kısacık bir an kolumu sıktıktan sonra karşıma yerleşti. Hiç vakit kaybetmeden menüye göz gezdirip siparişini verdi ve hemen ardından tamamen bana odaklandı.

"İyi misin?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Hangi açıdan soruyorsun?" diye tersledim. Gerçi her açıdan çok kötü hissetmiyor muydum?

"Bade'yle en başından beri aranızda bir şey olmadığını biliyorum elbette ama yine de tartışmanızın sana iyi gelmeyeceğini düşündüm."

Kendimi alışveriş merkezinde annesini kaybetmiş bir çocuk kadar çaresiz hissederek omuz silktim. "Bade iyi bir insan. Bana destek oluyordu. İyi... Geliyordu. İyiydi yani. Haklısın."

"Ne oldu? Genelde benimle sorunlarını paylaşır ama seninle ilgili hiçbir şey söylemiyor."

Kaşlarım çatıldı. "O kadar yakın mıydınız siz?"

"Birlikte çalıştıkça biraz arkadaş olduk. Sanırım ikimizin hayatında da bir arkadaş eksiği varmış." Tatsızca güldü, devam edecekti ki yemekleri getiren garson sözünü böldü. Sessizce onun yemekleri bırakmasını beklerken başımı çevirip hemen sağımdaki camdan

caddeyi izledim. Sahiden de hayat, bana özel oluşturulmuş bu garip gezegende devam ediyordu. İnsanların başına bir şeyler geliyordu. Arkadaş ediniyordu insanlar, çalışıyordu. Para kazanıyordu. Miray için en azından burada her şey iyi gidiyor muydu peki?

Miray, "Soruma cevap vermedin," diyerek dikkatimi çekti. Ona döndüm, garson belli ki çoktan gitmişti.

"Kavga ettik işte," dedim. "Aynı evin içinde yapamadık daha fazla." Elim kolum, Bade'nin nasıl olduğunu sormak için kaşınırken ben sustum. Miray isė sessizliğimin bir şeyler gizlediğini bilir gibi sessizleşti ve yemeğinden bir lokma aldı. Onun bu sessizliği ve sabrı elbette bir noktada kırılmama yol açtı. "Bade nasıl?"

Bu kadar basit bir soruyu sonunda sormuş olmama içerler gibi göz devirdi, ardından dudaklarını bir peçeteyle silip yutkundu. "Biraz dalgın. Kötü diyemem ama aklı başka bir yerde gibi. Gerçekten ne oldu, Devrim?"

"Bade anlatmıyorsa benim anlatmam doğru olmaz zaten."

Kaldı ki ne anlatacaktım? *Bizi bir dünyanın ortasına bıraktılar, en başından beri o da farkındaymış ve topuğuma sıkıyormuş* mu diyecektim? *Topuğuma da hiç sıkmıyor gibiydi, nasıl oldu anlamadım* mı diyecektim? Elle tutulur hiçbir yanımız yoktu.

Derin bir nefes alışından, cevabımı kabullendiğini düşündüm. "Nerede kalıyorsun peki?" diye sordu.

Nasılsa asla sır çıkmayacağını bilerek, "Serhat," diye yanıtladım kısaca ve bu cevapla birlikte aramızdaki tüm atmosfer değişti. Miray'ın yüzü aniden donup kaldı, eli tuzlukta duraksadı. Yüzünün bir cam gibi parçalanıp yere yıkılacağından korktum. Elinden tutup tuzu yerine bıraktım ve ellerini, onun da benim şefkatimi hissedebildiğini umarak sıktım. "Ne oldu?"

"Serhat iyi mi?" diye sordu. Ancak o zaman, Serhat'ın gözündeki morluktan Miray'ın kendini sorumlu tuttuğunu anlayabildim. Elbette onun da aklı Serhat'taydı çünkü şirkette ikisi hakkında dedikodular yayılmasaydı, kimse Serhat'ı tenhada kıstırmayacaktı.

"İyi," dedim yalan söyleyerek. "Gözünün morluğu tamamen geçmiş."

Sinirle elimi bırakıp gözlerini devirdi. "Yalan söyleme, Devrim. Şirkette görüyorum adamı herhalde. Kendisini soruyorum, kendisi iyi mi? Biz pek..." Gözleri kısıldı. Uzun bir of çekti. "Sıkıntı olmasın diye pek konuşamıyoruz da."

O an fark ettim. Elini ayağını nereye koyacağını bilemeyişinde, çikolata gibi kahverengi gözlerinin doluşunda, kirpiklerinin titreyişinde ve yanaklarının kızarışında fark ettim.

Miray, Serhat'ı seviyordu. Elbette seviyordu. Onun Serhat'la evlenmek istemeyişine o kadar çok odaklanmıştım ki en başından beri gözümün önünde olanı bir türlü görememiştim. Bazen bir durumu bilmediğinizde gözünüze çarpmayan detaylar, ancak mevzuyu fark ettiğinizde aklınıza geliyordu. Mesela bir keresinde bir davette Miray, Serhat'ın elindeki tatlıyı kibarca almış, içinde fıstık olduğunu söyleyerek uyarmış, arkasına bile bakmadan dönüp gitmişti. Serhat'ın fıstığa alerjisi olduğunu ben o gün öğrenmiştim. Biz lisedeyken karşı takımlarda olduğumuz bir maçımıza gelmiş, tamamen Serhat'ın olduğu takımın renklerine büründüğünü görüp de alınganlık ettiğim için ardı sıra özürler sıralamış, karıştırdığını söylemişti.

Ah Miray... Hayatımda tanıdığım en kurnaz ama en güzel salağa yatan insanlardan biriydi. Çünkü ona bu fırsat hep tanınmıştı. Hiçbir şeyle uğraşması gerekmeyen, hiçbir şeyi düşünmesine gerek kalmayan ve erkeklerin eline avucuna bakması gereken bir kadın rolü ona babamca biçilmişti. Miray, bu rolü zaman zaman kabul ediyormuş gibi yapmakta, aptal kadını oynamakta, hislerini dışa vurmamakta hep çok iyi olmuştu.

O ilk geceyi hatırladım. Bana buğulu gözlerle bakarken bile itiraz ettiği şey Serhat'la evlenmek değildi. Ancak şimdi neler döndüğünü tamamen anlayabiliyordum. Miray, Serhat'la evlenmeyi isterdi. İkisinin ne kadar uyumlu olacağını da görebiliyordum. Artık Serhat'ın Miray'la evlenmeyi öylece, hemen kabul

etmiş olması da garip gelmiyordu. Ama Miray kabul edemezdi. Bu, ona yıllardır her gün vurulan darbelerin sonuncusu ve en ağırıydı. Hepsini kabul ederdi ama babamın söylediği adamla gözü kapalı evlenmeyi kabul etmezdi.

Zaten toplumun cinsiyetlere biçtiği rollerin, bir tek böyle masum bir sevginin celladı olmadığı kalmıştı. Bunu da başardığına göre, artık bir yerlerine kına yakabilirdi herkes.

"O kadar mı kötü?" diye sorunca ne kadar uzun süre durakladığımı fark ederek kendimi toparladım.

"Hayır, hayır," dedim. "Sen... Serhat'la aranızda gerçekten mi bir şeyler vardı?"

Sinirli bir nefes verip elini saçlarından geçirdi. "Oluyordu. Mevzular böyle karışmasaydı oluyordu. En başından beri ikna olmuyor, beni sevdiğini biliyorum ama asla yanaşmıyordu. Tam her şey yoluna giriyor derken... Bu insanlar geri zekâlı, Devrim. Yemin ederim geri zekâlı."

Kendi dünyamızda olsaydık da Miray ilişkisinden böyle rahat bahsedebilir miydi? Miray'la evlenmeyi kayıtsız şartsız kabul eden Serhat'sa, bu dünyada ilişkiden köşe bucak kaçan bir adam olmak zorunda kalmıştı.

"Her neyse," derken sağ kaşını ciddileştiği zamanlarda olduğu gibi havaya dikti. "Serhat nasıl?"

"İyi," dedim dikkatimi toplayarak. "Benimle uğraştığı için sanırım kendini çok düşünemiyor."

"Defileye çok az kaldı. Gözüne buz tutmayı, kremlerini sürmeyi ihmal etmesin. Herhangi bir şey o adamın defileye çıkmasına engel olursa ortalığı dağıtacağım çünkü."

Başımla onu onaylayınca sakinleşerek derin bir nefes aldı. "Defile demişken," dedi. "Yardım istemediğini görebiliyorum. Anlıyorum da. Saygı da duyuyorum. Ama yalnızca bir fikir söyleyeceğim."

Başımı sallayarak onu dinlediğimi gösterince hiç durmadan devam etti: "Kübra Hanım'ı biliyorsun." Ben anlamaz gözlerle

bakınca, "Kübra Güzel," dedi. "Bizim defilelerde, lansmanlarda anlaştığımız *catering* firması. Hatırladın mı?"

Ah. Kübra Hanım'la hiç tanışmamıştım ama eşi Bulut Bey'i tanır ve çok severdim. Epey yaşlı, babacan bir adamdı. Şiddete uğrayan birçok kadına sığınacak bir çatı verdiğini, işi olmayan birçok kadına iş imkânı sağladığını biliyordum.

"Kübra Hanım, *erkek mücadelesini* çok önemser," diye açıkladı Miray, düşündüklerimden habersiz. "Belki haberin yoktur ama nerede olduğunu bile bilmediği birçok erkek sığınma evine maddi olanak sağlamıştır. Birçok adamı çukurdan almıştır. Gerçekten çok saygı duyulası bir kadın."

Tahmin edebiliyordum. Eşinden biliyordum. Yarısı kadar bile olamadığım eşinden yani. Eminim Bulut Bey'in, bazı gerçekleri görebilmek için distopyalara atılması gerekmemişti.

"Evet," dedim Miray'ın nereye gelmeye çalıştığını fark ederek. "Hatırladım."

"Bence onun kapısını bi' çal, Devrim. Sana uygun bir iş bulabileceğine eminim. Kimse sana havadan para vermiş olmayacak, kimsenin yanına da sığınmış olmayacaksın. İstediğin iş bulmak değil mi? Kübra Hanım seni dinler, sana uygun bir iş bulur. Eminim."

İçimden gelmiyordu ama Miray'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Elbette Kübra Hanım'dan yardım almadan da iş bulabilirdim ama tacize uğramayacağımın, şiddet görmeyeceğimin garantisini verebilecek kimse yoktu. Üstelik kendi dünyama dönüp işleri düzeltmek ihtiyacı, Miray'ı gördüğüm andan beri daha bile fazlaydı. Artık, daha önce hiç fark etmediğim şeylerin farkındaydım. Kendi dünyama dönmeli ve işleri düzeltmeliydim. Bunun için de önce bu dünyaya, kendimi değiştirebileceğimi kanıtlamalıydım.

En azından çıkış yolunun bu olduğunu umuyordum.

Miray bana çikolata rengi gözleriyle, bir ablam olduğunu hatırlatarak sıcacık baktı ve ben, her şeyin yoluna gireceğine ilk kez o gün inandım.

Yalnızca Devrim Olmak

Kübra Güzel, anlaşılan bu dünyada tüm piyasaca tanınan bir iş kadınıydı. Oysa ben kadının yüzünü bile gözümün önüne getiremiyordum. Kendisini yalnızca birkaç kere, eşinin yemeklerini düzenlediği küçük toplantılarda ve buluşmalarda göz ucuyla görebilmiştim.

Gitmeye çalıştığım bar yerine kadının evine gittiğimde saat çoktan sekiz olmuştu. Böyle geç bir saatte geldiğim için yanlış anlaşılmaktan çekinsem de mecburdum. Çok erken bir saatte Serhatlara giremezdim, üstelik Serhatlarda çok uzun süre kalamazdım da. Kendime bir an önce para kazanabileceğim bir yer ve o parayla da kalabileceğim başka bir yer bulmam gerekiyordu.

Bir süre tüm çekingenliğimle kapının önünde vakit öldürdükten sonra sonunda tüm cesaretimi topladım ve bahçe kapılarını araladım. Bekledikçe saat daha geç oluyordu ve kapılarını çalmanın uygunsuz olacağı vakitlere yaklaşıyorduk. Buna odaklanarak beyaz kapıya ilerledim ve düşünmeye fırsat bırakmadan kapıyı çaldım.

Kapıyı, beni şaşırtan bir şekilde Kübra Hanım'ın ta kendisi açtı. Minyon tipi, küçük ve yaşlı yüzü, kısacık kır saçlarıyla heybetli bir iş kadınından çok küçük bir kız çocuğuna benziyor olduğu gerçeğini zihnimde tamamen es geçmeye çalışarak, en

azından bunu deneyerek şaşkınlığımı üstümden attım ve boğazımı temizledim. "Merhaba, Kübra Hanım."

Biçimli kaşları çatıldı. Yeşil gözleri temkinli bir şekilde beni süzdü. "Buyurun?"

"Ben Ahmet Bey..." Ne demek üzere olduğumu fark edince duraksayıp başa aldım. "Ben Münire Hanım'ın oğlu Devrim. Davetlerden hatırlarsınız belki. Münire Sarel?"

Ah, demek soyadımız buydu. Sarel ne anneannemin ne de dedemin soyadıydı. Tüm soyağacımız ve kütüğümüz değişmiş olmalıydı.

Annemin yüzü aniden yumuşadı, gülüşüyle birlikte yüzü tamamen farklı bir havaya büründü. Ben bir insanın hem bu kadar sert hem de bu kadar şefkatli görünebilmesinin nasıl mümkün olduğunu anlayamadan, "Ah, sevgili Münire'nin oğlu mu? Ama bu saatte ne işin var?" dedi. "Kapıda kalma, içeride anlat. Gel, gel."

Beni omzumdan yönlendirerek içeri aldı, sonrasında eliyle yolumu gösterdi.

Onun önünden, gösterdiği kapıdan ilerledim ve genişçe bir salona buyur edildim. Açık krem ve toprak renkleri ağırlıklı dekore edilmiş olan salonda, içimi yıllar önce vefat etmiş anneannemin evindeymişim gibi bir huzur ve sıcaklık kapladı. Belki de bana bu hissiyatı veren Kübra Hanım'dı. Çünkü ben tekli koltuklardan birine oturur oturmaz hemen çaprazımdaki koltuklardan birine geçmiş, bana şefkatli gözlerle bakmaya başlamıştı. Oysa ben kapısına gelmiş bir yabancı değil miydim?

"Kübra Hanım," dedim gergin bir sesle, bu sessizliği onun bozmasını beklemeyerek. "Bu saatte rahatsız ettim sizi, kusura bakmayın."

"Olur mu öyle şey? Sorun nedir?"

İçimde bir sıkıntıyla yerimde kıpırdandım. "Annemi aramayı teklif etmeyecek misiniz?"

Bilmiş bir tavırla, neredeyse kıkır kıkır güldü. "Başkası olsa öyle yapardı, değil mi? Ama sanıyorum anneni aramamı isteseydin, annene gitmiş olurdun. Seni bana getiren başka bir şey olmalı."

"Bizler..." dedim nasıl başlayacağımı bilemeyerek. "Bizler iyi bir dünyaya doğmuş çocuklardık. Yani yediğimiz önümüzde, yemediğimiz arkamızdaydı. Sıradan bir ailenin gıpta edeceği kadar iyi durumdayız, hepimiz. Bu bir gerçek. Biliyorum."

Anlayışla başını salladı ama sözlerimi bölmedi. Bundan cesaret alarak devam ettim: "Ama insanın yine de kendi yolunu çizmesi gerekiyor. Tabii... Bizimkiler böyle düşünmüyor. Duymamışsınızdır ama istemediğim biriyle evlendirmeye çalıştılar. Ben de evden ayrıldım. Ayrılır ayrılmaz da ekonomik özgürlüğün, kendi ayaklarının üzerinde durabilmenin ne kadar önemli olduğunu anladım. Ne kadar..."

"Zor olduğunu da," diye tamamladı cümlemi. "Anlıyorum."

"Bugün ablamla konuştuk. Bir sürü erkeğe iş bulduğunuzu, belki bana da yardımcı olabileceğinizi söyledi. Sizinle bu yüzden konuşmak istedim."

"Neler yapabiliriz diye bir konuşalım, canım." Bana böyle söyledikten sonra, kapıda görmüş olduğum ciddi yüz ifadesine ve ses tonuna ışık hızında bürünerek içeri seslendi: "Dimitri!"

Sinirlerim bozuldu ve gülmemeye çabalayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. *Katya değil de Dimitri elbette...*

Dimitri denen adam, el pençe divan karşımıza dikildi. Sarı saçları, upuzun boyu ve yakışıklı çehresiyle tam bir Rus'tu. Göğüs kasları, beyaz gömleğinin altından bile belli oluyordu.

"Buyurun," dedi bozuk bir Türkçeyle.

"Ne içersin, Devrimciğim?"

"Ben bir kahve alırım, teşekkürler."

"Bize birer orta Türk kahvesi yap, oğlum."

Kübra Hanım, Dimitri'nin gidişini bile beklemeden bana döndü: "Bir düşünelim. Üniversite diploman var mıydı?"

Aklıma Miray geldi, sol yanımda garip bir sızıyla, "Yok," dedim. "Ne yazık ki."

"Bu kötü oldu ama halledilemeyecek bir şey değil. Yalnız, sizin yalıda büyüdüğün için gündelik işleri de kıvıramazsın diye düşünüyorum. Aslında bir iş var ama..."

Hevesle öne eğildim. Sessizce bekledim.

"Sanıyorum, Bade'nin şoförlüğünü yapıyordun bir ara. Benim de bir şoföre ve sekretere ihtiyacım var. Yalnız programım çok yoğundur. Çok uzun saatler çalışman gerekecek. Programımı bütünüyle emanet edebileceğim, güvenebileceğim birini arıyordum. Yaşlandıkça bazı işleri kendim yapamamaya başlıyorum. Bilgisayardan anlar mısın?"

İçimde zafer çığlıkları atan bir Devrim vardı. Bu dünyada eğitimim olmayabilirdi ama kimse yeteneklerimi ve bilgilerimi elimden alamazdı. Bilgisayardan anlar mıydım? *Sor bakayım bilgisayar benden anlar mıydı be!*

"Çok iyi bilirim, Kübra Hanım. Uzun saatler çalışmam sorun olmayacaktır."

Üstelik mesai yapacağım için ücretim de ona göre yüksek olacaktı. Doğru düzgün bir yerde kalabilirdim böylece.

Gecenin kalanında çoğunlukla işin detaylarını konuştuk. Kübra Hanım, bizim şirketin davetlerde bazı zamanlar anlaştığı bir *catering* şirketinin sahibiydi ve programını çoğunlukla orası dolduruyordu. Her şeyden önce, işlerini yaptığı tüm davetlerde kısa süreli de olsa görünmeyi ve hizmetlerinin kalitesini kontrol etmeyi seviyordu. Bu da haftanın çoğu akşamını davetlerde, partilerde, nişanlarda ve düğünlerde geçirmek anlamına geliyordu. Gündüz şirkette toplantıdan toplantıya koşuyor, işleri asla tam anlamıyla müdürlerine veya yardımcılarına bırakmıyordu. Pimpirikli ve temiz çalıştığı, konuşmasından bile belliydi.

Benden istediği belli başlı şeyler vardı. Şimdilik yalnızca, programını temiz düzenlemem ve şoförlüğünü yapmam yeterliydi. Bundan önceki sekreteri aynı saate iki randevu vermek gibi

bir hata yapınca kapının önüne konmuştu. Böyle hatalara pek tahammülü yoktu.

Aramızda işle ilgili konuşmaların kesilmesiyle bir sessizlik peyda olunca, içimde tutamayarak derin bir nefes aldım. "Çok garip. Şanslı biriyim," dedim. Bu dünya bir lanet değil miydi? Ama her nasılsa hep iyi insanlarla karşılaşıyordum. Bade, ablam şimdi de Kübra Hanım... Bu kadınlar olmasaydı da bir şekilde ayakta kalırdım, kalmak zorundaydım ama onların yardımları işimi sürekli kolaylaştırıyordu.

"Neden öyle dedin?" diye sordu Kübra Hanım.

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Hayat karşıma türlü zorluklar çıkarıyor ama bana bir çözüm kapısı açabilecek insanları da benden sakınmıyor."

Kübra Hanım'ın meraklı tebessümü, bilmiş bir hâl aldı. "Hayat bazen bize öyle ders verir. Yani sen kötü işler yapınca başına da kötü şeyler gelecek diye beklersin ama hayat, feyz almanı ister gibi karşına iyi insanlar çıkarır durur. Görerek öğrenirsin."

"Haklısınız sanırım," derken kahvemi bitirdim. "Çok teşekkürler, Kübra Hanım." Aramızda minik bir sessizlik oluştu. Eğer o sessizlikte kalabilseydik dünyanın tozpembe olduğuna inanabilirdim ama Kübra Hanım, herkesin bir defosu olduğunu göstermek ister gibi bana o cevabı verdi.

"Ne demek, Devrim. Sonuçta hepimizin oğlu, erkek kardeşi, babası, kocası var. Sizler bizim için değerlisiniz."

Bu dünyada Devrim, yalnızca Devrim olamayacağımı ilk kez o gece bunca ağırlığıyla hissettim.

O gece Kübra Hanım'a teşekkür ederek evinden ayrıldım ve hemen ertesi gün yanında işe başladım. Ne düşündüğü önemli değildi. Önemliydi tabii ama ben arkamı dönüp gidebilecek hâle gelene dek önem arz etmiyormuş gibi yapmak zorundaydım. Ezilerek, büzülerek.

Kısa zamanda iyi bir uyum tutturduk. İlk maaşımla derhâl bir apart ayarlayarak Serhat'ın yanından ayrıldım. Apart ayarlarken başıma gelenlerden bahsetmek dahi istemiyorum ama sonunda

temiz, nezih bir yer bulup kiraladım. Gündelik işlere boğuldum. Kübra Hanım'ı işe götürdüm. Bir iki ay içinde bana güvenerek teslim ettiği raporları, verileri düzenledim. Onunla birlikte davetlere, düğünlere, nişanlara katıldım. Para biriktirdim, kendi kendime yaşadım. Hengâmeyle bir ay geçti. İkinci ayımda hiçbir şey değişmedi. Üçüncü ayımda, buradan hemen çıkamayacağımı fark ederek apartımı biraz dekore ettim. Bir sarmaşık aldım mesela. Sarmaşıkları severdim.

İki yıl geçti. Bade'yi bir kere bile görmedim.

Büyücü Kadın ya da Erkek karşıma hiç çıkmadı.

Kendi başıma yaşayıp gidebildiğimi ve değiştiğimi göstermek dışında, bu dünyadan kurtulabilmek adına hiçbir çözümüm yoktu. Bu yüzden geçen zamana şikâyet etmedim ve ayları, koskoca iki yılı yaşadım.

Ama bu dünyayı arkamda bırakamadım.

Apartı kiraladığımda da bir şey değişmedi.

Kübra Hanım şirketle ilgili neredeyse tüm işlerini bana emanet etmeye başladığında ve maaşıma zam üstüne zam yaparak beni sağ kolu ilan ettiğinde de bir şey değişmedi.

Şirketten ötürü zamanım olmadığından kendine başka bir şoför bulduğunda ve beni genel müdürü yaptığında da hiçbir şey değişmedi.

Yalnızlığa göğüs gerdim. Eve dönmemek pahasına göğüs gerdim. Hiçbir şey değişmedi.

Bir yılın sonunda aparttan ayrıldım ve bir daireye taşındım. Lanet olasıca hiçbir şey değişmedi.

Kapılar kilitliydi. Bir şekilde kabul ettim. Buradan çıkış yoktu. Nitekim Bade, onun için böyle güzel bir dünyada yaşamayı hak ediyordu.

Çabalamayı böylece bıraktım. Soğuk bir kış gününde, küçük ve sıcak evimde kahvemi içerken derin bir nefes aldım. Pencerenin camından kayan yağmur damlasını takip ederken pes ettiğimi düşündüm. Pes ettim ve sonsuza dek bu hayatı yaşamam gerektiğini, bunu hak ettiğimi düşündüm.

Merak ediyorsanız, yine de hiçbir şey değişmedi.

Bade ve Büyücü Kadın

BADE

Anneme doğduğum geceyi anlattırmayı hep çok severdim. Ancak hafızası pek zayıf olan annem o günü ancak kabataslak anlatabilirdi. Ne zaman sorsam, *"Ne bileyim işte kızım,"* derdi. *"Hava soğuktu. Sen ilk gebeliğimdin. Ne olduğunu ben de çok anlayamadım. Bir baktım, kıvranıyorum. Sonrasını zaten adamakıllı hatırlamıyorum. Saatler sürdü, çok inatçı bir çocuktun."* Onun anlattıklarıyla yetinemezdim. Her seferinde daha fazla ayrıntı isterdim. Bu yüzden babamın ben sekiz-dokuz yaşlarındayken bize anılarını anlattığı o geceyi hiç unutamazdım.

Soba var gücüyle yanıyor, annem de bir yandan sobaya odun atıyordu. Babam köşedeki eski püskü tekli koltuğa oturup bir sigara yakmıştı. Sanırım biraz da içmişti. Keyfi normalde olmadığı kadar yerindeydi. Annemle tanıştığı günden, askerliğinden, çocukluğundan, daha bir sürü şeyden bahsetmişti. Dizinin dibine oturmuştum. Dumanı tütüp yüzümü ısıtan çayımı yudumlarken hayranlıkla onu dinlemiştim. Bir gün ben de büyüyecektim ve böyle harika anılarım olacaktı.

Neredeyse yalvarır gibi çıkan sesimle, "Doğduğum günü de anlat, baba! Ne olur!" demiştim.

Babam neşeyle gülmüş, sakalını kaşımıştı. "Çok soğuk bir geceydi, kızım. Kar yağmamıştı ama henüz yağmayan o karın kokusu olur ya hani... İşte öyle bir havaydı. Montuma sarılmış, eve dönüyordum. Dönerken bakkala uğradım, mahalleden birkaç ahbapla sohbete daldım. Keşke daha acele etseymişim tabii ama haberim yoktu ki. Ancak bizim sokağa dönünce evden gelen çığlıklar doldu kulağıma. Sokağın başından evin kapısına nasıl gittim, bilmiyorum. Bizim bir Ebe Ayşenur vardı, karşı komşumuzdu. Rahmetli, sen doğduktan birkaç yıl sonra vefat etti. Seni o doğurtmuş. Hastaneye gidemedik. Neyse ki sağlıkla doğdun. Ama saatler sürdü. O kar soğuğunu hâlâ burnumda hissedebiliyorum."

Anlattıklarının tek bir cümlesini bile hiç unutmuyordum. Düşünüp taşındığımda babamla geçirdiğim başka sevgi dolu bir an hatırlayamıyordum, belki de bu yüzdendi. Ama o gece kalbime düğümlenmişti. Babam beni kapıda beklemişti. Sonrasında ne olursa olsun, bir zamanlar kapıda beni kar soğuğunda beklemişti.

Hiçbir zaman anneme ya da bize kötü davranan biri olmamıştı ama doğru düzgün bir işi de yoktu. Sevginin karın doyurmayacağını babamdan öğrenmiştim. Ben küçükken, annemle bir sürü küçük el işi yapar satardık mesela. Bu, karın doyururdu. Çalışmak karın doyururdu. Emek karın doyururdu. Sevgi... Sevgi size yalnızca çılgınca şeyler yapabilecek cesaret verirdi. Kaldı ki bu da biraz korkutucuydu.

Üniversite sınavlarına hiç çalışmadım. Babam, gidemeyeceğimi çünkü bunu karşılayacak paramızın olmadığını açıkça söylemişti. Söylemesine de gerek yoktu zaten. Bu yüzden liseden sonra bir sürü işte çalışmıştım. Kafelerde garson da olmuştum, marketlerde kasiyer de. Evlere temizliğe de gitmiştim. Bir ara kuaför kalfalığına bile soyunmam gerekmişti ama o işten nefret etmiştim.

Babam hayatımı tümüyle değiştirecek o konuşmayı yaptığında ben yirmi üç yaşındaydım. Doğduğum gün gibi kar kokan bir geceydi. Hâlâ sobadan başka bir ısıtıcısı olmayan gecekondumuzda beni karşısına oturtmuştu. "Bade," demişti. "Seninle evlenmek isteyen biri var."

Adayın adı Cihangir'di. Babamın her akşamını geçirdiği kahveden arkadaşının oğluydu. Yani bizim mahalledendi. Bu da demek oluyordu ki ben Cihangir'i uzaktan da olsa yıllardır biliyordum zaten. Bir keresinde beni marketten dönerken yakalamış, "Seni deliler gibi seviyorum, Bade," demişti. Ona bunun olamayacağını, hayatımda bir erkek istemediğimi kesin bir dille belirtmiştim.

Beş yıl önceki anı gözlerimde canlanırken bir insanın nasıl olur da bu kadar sabırlı, ısrarcı ve istikrarlı olabileceğini düşündüm. Babamın kahverengi gözlerine baktım. Beni evlendirmek istiyordu. Elbette istiyordu, sofradan bir boğaz eksilsin diye gözümün içine bakıyordu. Artık yaşlanmıştı. Gençken bile çalışmakta gözü olmayan bu adam, çatısı altından gideyim diye gözümün içine bakıyordu.

O gün akşam, ona düşüneceğimi söyledim. Cihangir'in ailesi bizim gibi gecekonduda değil, bir apartman dairesinde yaşıyordu. Üstelik adamın sabit bir işi vardı, sanırım PTT'de çalışıyordu. Yani bu eve kıyasla bir cennete çağırılıyor sayılırdım. İstiyor muydum? Hayır. Yapacak mıydım? Kesinlikle evet.

Cihangir'e onunla görüşmek istediğimi söyledim. Sıcacık kafenin cam kenarı masalarından birine oturduğumuzda dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Bana gülümseyen yüzüne dikkatlice baktım. Kumral tenine, geniş alnına dökülen sarı düz saçlarına, biçimli kaşlarına, büyük ela gözlerine, incecik dudaklarına ve büyük burnuna şöyle bir baktım. İçimde belki minik bir duygu filizlenir diye bekledim. Olmadı.

Söze, "Sana karşı hiçbir şey hissetmediğimi biliyorsun," diye başladım. Bu girişim, onu şaşırtmadı.

"Biliyorum ama daha fazla o evde yaşamana tahammül edemiyorum. Üstelik baban, benimle evlenmesen bile seni başka biriyle evlendirmeye çalışacak. Bunun düşüncesine hiç tahammül edemiyorum."

Başımı, sunduğu argümanları mantıklı bulduğumu gösterircesine salladım. "Haklısın. Ben de bu yüzden teklifini değerlendiriyorum."

Hevesle öne eğildi. Devam ettim: "Birkaç küçük şartım var. İlki, çalışmama izin vermeni rica ediyorum. Bu benim için önemli."

Ekonomik özgürlüğümü sağlamam şarttı. Sonsuza dek Cihangir'le evli kalabileceğimi düşünmüyordum. Bir noktada boşanmak isteyeceğime emindim ama baba evine dönemezdim. Babamın evinde çalışırken tüm kazandığım eve gidiyordu. Oysa Cihangir'leyken para biriktirebilirdim. Belki diploma bile alabilirdim.

"Buna gerek olmayacak, ben..."

"Gerek olduğu için değil. Ben çalışmak istiyorum," diyerek net bir şekilde belirttim. "Hatta belki açıköğretimden bir şeyler de okuyabilirim. Böyle şeylere engel olacaksan, en başından konuşmayı bırakalım."

Net konuşmam, Cihangir'in geri basmasını sağladı. "Hayır, sorun değil. Sadece gerek olmadığını söylemek istedim. İstediğin gibi yapabilirsin."

"İkincisiyse, sonuçta evli olacağımız için bütçemizi ortak değerlendireceğiz. Olması gereken de bu. O yüzden bunu sormam gerektiğini düşünüyorum. Kazandığım paranın bir miktarını her ay Kahraman'a vermek istiyorum. Üniversite okuması gerekiyor. Başka türlü okumaz. Bu şekilde bile ikna etmek çok zor olacak ama o kısmı ben hallederim."

Cihangir'in gözleri neşeyle parladı. Sanırım şartlarımın çok daha güç şeyler olmasını beklemişti. "Elbette olur. Kazandığın paranın hepsini yollayalım, hatta ben de üstüne katarım. Böyle şeyler sorun değil."

Böylece ona, *evet* dedim. Düğün istemedim. Öyle masraflara gerek yoktu. Neredeyse gelinlik bile giymeyecektim ama bunu duyan annemin tansiyonu düşünce o kadarını kabul etmek zorunda kaldım.

Evlenirken, konuştuğumuz her şeye rağmen tedirgindim. Ne konuşmuş olursak olalım, fikrinden cayabilirdi. Yalan söylemiş olabilirdi. Ben imzayı atmış olacaktım, avantaj onda olacaktı.

Biz evlendik ve Cihangir, bu dünyada iyi insanların kaldığını da ispatlamak ister gibi bir gün bile sözlerinden dönmedi. Beni istemediğim hiçbir şeye zorlamadı, bana dokunmasının sorun olmadığına emin olmadan yanıma yaklaşmadı. İstediğim her işe girmeme izin verdi.

İyi biriydi. Sevilmesi gerekirdi ama benim tek istediğim, kendi özgürlüğümü kazanmaktı. Ne kadar mutlu olursam olayım, bu mutluluğun Cihangir'e bağlı olduğunu bilmek içimi huzursuz ediyordu. Sağlam bir işe bu yüzden ihtiyacım vardı.

Modayı seviyordum, yıllardır da çiziyordum ama eğitimim olmadan hiçbir yerde işe giremeyeceğimin farkındaydım. Devrim'in iş ilanına daha sağlam paralar kazanabileceğim bir iş ararken denk geldim. Devrim'in moda sektöründeki bir şirkette çalıştığını öğrendiğimde ilk düşüncem, sonunda şansımın döndüğü oldu. Üstelik büyük şirketlerden biriydi. Şoförüne bile sağlam para vereceğinden emindim. Çok idealdi. Bir süre çalışıp para biriktirebilirdim. Üstelik Devrim Bey yanaşılabilir biriyse ona çizimlerimi gösterebilirdim. Kendi şirketinde iş vermek zorunda değildi, yol göstermesi bile yeterdi.

Peki, o ne yaptı? İncelikle kurduğum planlarımın en temelindeki tuğlayı çekip her şeyi yerle bir etti. O gün eve döndüğümde sinirden kudurmuştum. Cihangir bile bir şeylere tepemin attığının farkında olduğu için her zamankinin aksine yanıma yaklaşmıyor, sohbet etmeye çalışmıyordu.

Plan çok basit ama idealdi. Devrim Bey'i içermeseydi tabii. Küstah, burnu büyük, bamya kafalı herifin tekiydi.

Bu öfkeyi nasıl söndürebilirdim, bilmiyordum. Sonra söndürmeme gerek kalmadı.

Harika bir rüyaya uyandım.

Başta, korkunçtu. Korkunçtu dediğim, deliriyorum zannetmem korkunçtu. Bu dünyada değer gören taraf bizdik. Çoktan olmak istediğim yerdeydim. Hep hayal ettiğim gibi dekore edilmiş minik, sıcak bir evim vardı. Yataktan kalktığım ve nerede olduğumu anlayamadığım o ilk gün bile, bu evin benim olduğunu içten içe biliyordum. Benden başka kimse bu eve sahip olamazdı.

İlk birkaç gün çıldırdım. Kelimenin tam anlamıyla her detaya çıldırdım. Evimin güzelliği içimi ısıtıyordu. Şirketteki konumum yıllardır unutulmuş egomu pohpohluyordu. Erkeklerin başı eğik yürümesi içimde garip ve kötü bir tatmin duygusu uyandırıyordu. Tek başıma mutlu mesut yaşıyordum! Hayatımla ilgili her şeye çıldırdım. Bunun bir rüya olduğundan emindim. Yine de çıldırdım.

Onunla tanıştığımda, rüyanın üçüncü gecesindeydik. Ben battaniyeme sarınmış, patlamış mısırımla film izlerken yanımda belirdi. Filmlerdeki gibi öyle parıltılar içinde de değil üstelik, öyle aniden beliriverdi.

"Ay!"

Yerimden hoplayarak kalktım. Yaşlıca bir teyze, koltukta hemen yanımdaki yere oturmuştu. Üstünde sıradan kıyafetler değil, eski İngiliz elbiselerine benzer bir tuvalet ve pelerin vardı. Delirmiyor olduğumu canı gönülden dileyerek zihnimi temizlemeye çalışırken teyze kıkırdadı.

"Çok komiksin, Bade. Seninle çok eğleneceğimizi en başından beri biliyordum zaten."

"İyice kafayı yiyorum herhalde..."

"Nasılsa bunun bir rüya olduğuna çoktan ikna olmadın mı sen? Rüyalarda olur böyle şeyler."

"Keçileri kaçırdım galiba, sana geliyorum..."

Bana cevap vermedi. Belli ki sakinleşmemi beklemek gibi bir karar vermişti. Sessizlik süresince elim böğrümde, derin derin nefesler alıp verdim. Sonunda, aklıma ilk gelen soruyu yumurtladım: "Bu... bu... bu bir rüya değil mi yani?"

Bu, onu daha da çok güldürdü. Gülünce *Tweety*'deki teyzeye benziyordu. "Kimine göre rüya, kimine göre kâbus, evladım... Ama bir hayal ürünü olmadığı kesin." Bacak bacak üstüne attı. "Nasıl? Senin için seçtiğim dünyayı beğendin mi?"

Yutkundum. Boğazım kupkuru kesilmişti. "Seçmek derken, teyze?"

"Teyze ne, kızım, ilahi! Büyücü Kadın. Seni aldım bu dünyaya koydum, hiç mi anlamadın büyücü olduğumu?"

"Ne bileyim ben, teyze..." Derin bir nefes aldım. "Yani Büyücü Teyze... Aman Kadın... Yani ne bileyim ben! Büyücülük mü kaldı, Allah aşkına? Harry Potter mı bu, ne büyücüsü?"

"Dur evladım şimdi, o başka bir dünya. Bir de onu karıştırırsan biteriz!"

Bende kafamı duvara sürtme isteği uyandırıyordu. Bunun yerine sakince geri çekilip diğer koltuğun dibine çöktüm. "Şunu baştan anlatır mısınız rica etsem?"

Daha çok güldü. Niye bu kadar çok gülüyordu? "Kesinlikle kafanı duvara sürtmekten daha akıllıca bir çözüm." Ben dehşet içinde gözlerimi açınca, sakin olmamı söyler gibi ellerini öne uzattı. "Tamam, tamam. Dehşete düşme. Sakin ol. Tane tane anlatıyorum. Ben, Büyücü Kadın. Ara ara hayatlarınıza müdahale etmeyi seviyorum diyelim... Akıllanın diye yani. Burada akıllanması gereken sen değilsin tabii. Devrim. Akılsız, terbiyesiz herif. O neydi öyle? Ben de düşündüm taşındım, size nasıl bir lanet yakışır diye... Paralellerinize baktım biraz. Paralel evrenlerinize yani... " Hülyalı bir iç çekti. Aklına gelen bu fikirle gurur duyduğu belliydi. "Burası çok idealdi. Üstelik buradaki Bade... Yani onun da bir erkek egemen toplum görmesi gerekiyordu diyebiliriz.

Kısacası hoptiri zıptiri, sizi bu dünyaya, bu dünyadaki Devrim'le Bade'yi de sizin dünyaya saldım gitti!"

Ben de keçileri saldım be teyze, ben de keçileri saldım...

Hazmetmem zor olsa da sonunda bu dünyaya alışmış ve mantığını çözmüştüm. Devrim'e hem üzülüyordum hem de üzülmüyordum. Şeytan azapta gerekmez miydi? Bir sözüyle, bir evetiyle harika işler başarabilecekken dımdızlak ortada kalmamış mıydım? Dersini alsaydı madem! Üstelik burası cennet gibiydi. Cihangir yoktu. Evim bana aitti. Tecavüze uğrama, öldürülme ihtimalim neredeyse yoktu. Hep istediğim hayat, artık tamamen benimdi. Bitene dek tadını çıkaracaktım.

Doğrusu, Devrim beni öpene dek bitebileceğini de düşünmemiştim. Nasıl biteceğini de hiç düşünmemiştim. Devrim beni öpene dek, Devrim'in benden hoşlandığını ya da ona karşı ne hissettiğimi de hiç sorgulamamıştım.

Sonuçta beni masalsı bir dansın sonunda öpmüştü ve her şey parçalanmıştı. İlk düşüncem Cihangir oldu. *Ben evliydim.* Evli olduğum adama deliler gibi âşık olmamam, bir şeyi değiştirmezdi. Neticede onunla nikâh masasına oturmuştum. Ona bir söz vermiştim. Cihangir'e karşı sorumluluklarım vardı; bu, yadsınamaz bir gerçekti. Öte yandan, kendi dünyama dönecek miydim ki? Bunca zamandır yaşadığım o dünya, o berbat hayat artık bir geçmişten ibaret değil miydi? Belki de Cihangir, bir daha asla benim olmayacak bir geçmişin parçası sayılabilirdi. Onu bir daha asla görmeyecektim bile.

Devrim büyüyü bozmayı başarmazsa. Bu büyüyü bozmasına mutlaka engel olmalıydım çünkü kendi hayatıma dönmek gibi bir niyetim asla yoktu. Burada mutluydum.

İkinci düşüncem, bu *gerçek aşkın öpücüğü* olursa masalın biteceği oldu. Korkarak, ödüm koparak, başka bir adamın beni öpmesine bir anlığına dahi olsa izin verdiğim için utanarak geri çekildim. Kaçtım, kaçmaktan başka ne yapabilirdim, bilemedim.

O gece Büyücü Kadın gelene dek uyku uyumadım. Uyursam, uyanmaktan korkuyordum; yani gerçekten uyanmaktan. Sabırla bekledim, izlediğini biliyordum. Elbet gelecekti, nitekim beni yanıltmadı ve gecenin bir yarısı penceremin önünde bitti.

Yaptığı ilk şey derin, uzun bir iç çekmek oldu. "Deli misin, kızım? Sence bir öpücükle bozulacak kadar savruk bir büyü yapar mıyım?"

"Ama, ama... diğer masallarda..."

"Çirkin'in âşık olması gerekiyordu! Çünkü aşk, mütevazı bir eylemdir. Oysa sizin olayınız aşk değil, aşk ne alaka! Biraz akıllı olun yahu..."

"Ne..." Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "O zaman ne bozacak bu büyüyü?"

"En iyi kısmı sonunda sordun. Bade, bu büyüyü bozabilecek tek bir şey var." Nefesimi tuttum. Bana haince gülümsedi. "Yalnızca sen istersen bu dünyadan çıkabilirsiniz."

Sonra kaybolup gitti. Tek bir soru bile sormama izin vermedi.

Başlangıçta bunun çok saçma olduğunu düşündüm. Ben bu dünyadan ayrılmayı asla istemiyordum ki. Anaerkil bu toplumda büyümüş olan Devrim de bizim dünyamızdan ayrılmayı asla istemeyecekti, emindim. Bu, asla sona ermeyecek bir büyüydü. Buna mutlu olmam gerekirdi. Tıpkı düşündüğüm gibi Cihangir de eski hayatımda, artık bir geçmişti. Onları unutabilirdim.

Ama sonra handikabı gördüm. Her şeyden önce Devrim çok değişmişti ve böyle bir dünyada harap olmayı hak etmiyordu. Onu her gördüğümde, sesini duyduğumda ilk düşüncem bu olacaktı. İkincisi, beni öpmüştü ve beni öptüğü andan beri tüm enerjimi o öpücüğü ve bana hissettirdiklerini düşünmemeye harcıyordum. Ona karşı duyduğum bu garip çekimden ötürü suçluluk duyuyordum. Öte yandan ona karşı şefkat besliyordum, iyi olmasını da istiyordum ve burada iyi değildi. Üçüncüsü, kendi ailemi, kendi kardeşimi ve kendi hayatımı geri almanın

tek yolu o bok gibi dünyaya dönmekti. Ne kadar iyi olursa olsun, bu benim hayatım değildi, bir başkasının hayatıydı.

Oysa ben bunları düşünmek istemiyordum. Sonsuza dek bu dünyada yaşamaya devam etmek istiyordum.

Bunu Devrim'le yapamazdım. Onu bir kere daha görsem, tüm direncimin kırılacağına adım gibi emindim.

Sonuç olarak bulabildiğim tek bir çözüm yolu vardı. Devrim'i hayatımdan çıkaracaktım. Bu sessiz ve küçük evde yalnızlığın ve rahatlığın tadını çıkaracak, kimsenin de bunu bozmasına izin vermeyecektim.

Eski Aşklar, Yeni Sayfalar

İki yılın sonunda, artık bazı şeyleri kabullenmiştim. Kabullendiğim şeylerin listesi şu şekildeydi:

1) Bu dünyadan asla çıkamayacaktım.

2) Bade yüzümü bile görmek istemiyordu, isteseydi bunu yapabilecek kabiliyetteydi.

3) Ben, Bade'yi özlemeye sonsuza dek devam edecektim.

Emin olmadığım bir şey vardı. Belki de hatırladığım o eski yaşamım bir rüyaydı. Ya da bir dönem şizofren olmuştum. İnsanın bir dönem şizofren olması mümkün müydü, bilmiyordum ama sonuçta büyü diye bir şeyin olması en başından beri mantıksızdı. Yani muhtemelen, en başından beri doğduğum dünya bu dünyaydı ve ben bir deliydim. Aksi mümkün görünmüyordu artık.

Kübra Hanım iki yılın sonunda şirketle ilgili birçok şeyi bana bırakmıştı. Bir oğlu ya da sevdiği bir yeğeni yoktu. Tek istediği, şirketi güvenerek teslim edebileceği manevi bir evlattı. Yani yine dört ayak üstüne düşmüştüm. Bu bir lanetse eğer, neden sürekli dört ayak üstüne düşüyordum ki? Demek ki sahiden de düşündüklerim delilikti.

Elbette kolay olmamıştı ve şirketle ilgili kararları bana bırakması zaman almıştı. Ama daha sonradan söylediğine göre, daha o ilk gün beni kapıda gördüğünde bana güvenebileceğini anlamıştı. *Kulağına birileri bunu fısıldamıştı.* Kulağa çok saçma geldiğini biliyor, yine de bu iddiasından vazgeçmiyordu.

Aylarca yalnızca şoförlüğünü yaptığım Kübra Hanım, başlarda eşiyle birlikte bir gün ortadan kayboluyor, hemen ardından geri gelip işleri kolaçan ediyordu. Bir hata, bir sorun ortaya çıkmadıkça tatil süreleri uzadı, şirkete gelişinin araları açıldı.

Yine de kolay olduğunu söyleyemezdim. Aniden hiç tanımadıkları bir adamın bu kadar söz sahibi olması, şirkette genel müdüründen temizlikçisine kadar herkesi rahatsız etmişti. Kimi kuyumu kazmaya çalışmış, kimi yalnızca arkamdan konuşmuştu ama aylarca kimse huzur vermemişti.

Ama şirket dramalarına küçüklüğümden beri alışıktım. Beni öyle kolay etkileyemediklerini gördüklerinde önce ayağımı kaydırmayı çalışmayı, sonra da konuşmayı bıraktılar.

Her şeyin nasıl da sıradan bir günle mahvolduğunu hatırlarsınız.

İşte öyle sıradan bir güne uyandım. Güneş, yazın sonunun geldiğini hatırlatır gibi aheste aheste camdan içeri giriyor, vücudumu ısıtıyordu. Oda gece boyunca havasız kaldığı için içerisi bunaltıcıydı. Yavaş yavaş uyanırken bunun alarmsız gerçekleştiğini fark ettim ve böylece günlerden pazar olduğunu hatırladım.

Bugün için, önümüzdeki ayın planını gözden geçirmek dışında bir planım yoktu. Doğruldum, etrafa şöyle bir baktım. Yatağın tam karşısındaki gardırobun aynasında dağınık yüzüm çarptı gözüme. Sakallarım uzamış, saçlarım birbirine girmişti. Ama artık böyle dağınık olmayı seviyordum. Yeterince obsesif olmuş, yeterince çok şeyi kontrol altına almaya çalışmıştım. Bir başarısızlık öyküsüydü.

Toparlanıp güzel bir kahvaltı ettim. Üsküdar'da, küçük bir evde yaşıyordum. Deniz, yalnızca salonun bir penceresinden küçücük görünüyordu ama o görüntü bile beni mutlu ediyordu. 1+1 herhangi bir evde olacağı gibi, her şey birbirine fazla yakın ve her yer fazla doluydu. L bir koltuk, küçük televizyon ve minik bir orta sehpadan ibaret olan salon, mutfakla aynı yerdeydi. Tezgâhın hemen önünde yuvarlak, küçük bir yemek masası ve salona bağlanan, içine yatak ve gardırobun ancak sığdığı odam. Bu kadar. Ama her nasılsa huzur doluydu.

Toparlanıp bilgisayarımla birlikte yola koyuldum. Üsküdar'ın ara sokaklarından birinde, pek kimsenin bilmediği küçük bir kafe vardı. İnsana kendini evinde gibi hissettiren garip bir dekoru vardı. Yerler ve duvarlar halı kaplıydı. Masalar, evinizin köşesinden çalınıp getirilmiş gibi görünüyordu. Orada çalışmayı eskiden çok severdim, lisede ve üniversitedeyken. Bu dünyada, bana evimi hatırlatan bir yer bulduğum için şimdilerde de sık sık uğruyordum.

Üsküdar sahili, her zamanki gibi kedilerle doluydu. Hava mis gibi deniz kokuyordu, güneşin ışıkları sanki tişörtümün içine kadar giriyor ve beni sıcacık yapıyordu. Bir kaldırım kenarında dayanamadım, bilgisayar çantamı kenara bırakıp kedilerden birini sevmek için eğildim. Kapkara kedi önce biraz yaklaştı, mırladı, hemen ardından benden pek hazzetmemiş olacak ki aheste adımlarla uzaklaştı.

Onun uzaklaşmasıyla doğruldum ve aynı anda, karşıdan gelen birine kelimenin tam anlamıyla kafa attım.

İnce bir, "Ah!" sesi duyunca telaşla kadına döndüm.

"Kusura bakmay..."

Hiç değişmemiş olan Bade, başını geri atarken sarı saçlarını şöyle bir savurdu. Ben onun her zamanki o ferah odunsu kokusunu içime çekerken o, benimle göz göze geldi ve benim az önce yaşadığım farkındalığı yaşadı.

Bir an için kimse konuşamadı. Doğrusu, denizden gelen minik rüzgâr karşımdaki kadının saçlarını karıştırırken ve ben aylar sonra özlem duyduğum yüze kavuşmuşken konuşma ihtiyacı da duymadım.

Mavi gözleri, denizin hemen yanında olduğunu bilircesine denizle aynı renk parlıyordu. Kirpiklerini şaşkınca kırpıştırırken kaşları ortada buluşmak için elinden geleni yaptı. Yanakları aniden kızardı, bir telaşla dudaklarını ıslattı.

"Devrim?"

Neden böyle hissettiğimi bilemeden, mahcup bir şekilde, "Selam," dedim gülümseyerek. Bu hoş selamım onu rahatlatmış olacak ki o da gülümsedi. "Selam."

"Nasılsın?"

"İyiyim, çalışmak için bir kafeye gidiyordum. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Konuşacak hiçbir şeyimiz kalmamış gibi aramızda bir sessizlik oluştu. Oysa ne çok şey vardı. Bu yüzden dayanamadım ve "Sen de gelmek ister misin?" diye sordum.

Kararsızlığı bir an için yüzünde okudum. Karar verdiği anı da. *Ne kaybedeceğiz ki* der gibi omuz silkti ve umursamaz çıkan bir sesle, "Olur," dedi.

Böylece onu, beni evimde hissettiren yere götürdüm. Oraya yakıştığını ispatlamak ister gibi gidip kafenin en güzel köşesine oturdu. Bilgisayarımı kenara bırakıp hemen karşısına oturdum. Gelen garsondan iki kahve istedikten sonra sessizliğe yine hiç izin vermeyerek, derin bir nefes aldım. "Bade," dedim ismini telaffuz etmenin zevkine vararak. "Özür dilerim."

Araya girmesine izin vermeden devam ettim. "Özür dilerim. Neler yaşamak zorunda kaldığını anlamam aylarımı aldı. Başta sana çok sinirliydim ama artık anlıyorum. Hatta muhtemelen anlarken bile yeterince anlayamıyorum. Bana bir sürü insan yardım etti, şansım hep yaver gitti. Özür dilerim, ta o ilk gün için. Seni işe almadığım için."

Bade burukça gülümsedi, umursamazca omuz silkti. "Çok eskide kaldı, biliyorsun. Ve başka bir dünyada."

Onun cevabı beni de gülümsetti. Şizofren değildim en azından.

"Beni affedebilecek misin?" diye sordum. "Her şey için."

Bade bir süre yanıt vermedi. Kirpikleri göğsüme, karnıma, sırtıma saplanırken bundan bihaber gözlerini kapatıp açtı. Nefesinin içimi titrettiğini hiç anlamadan soluk alıp vermeye devam etti. Sıradan, küçük hareketlerinin bile ölüm fermanım olduğunu hiç fark etmeden derin, çok derin bir iç çekti.

"Ben de özür dilerim. Yeterince zor olan bu dünyada bir de benim seni zorlamam saçmalıktı."

"Hak etmiştim."

"Evet, hak etmiştin. İtiraz etmiyorum. Ama sanırım bu dünya sana hak ettiğini fazlasıyla veriyordu."

İçim sıcacık oldu, elimi eline uzatmak istesem de kendimi tuttum. "Yanımda sen vardın. Şanslıydım."

"Tartışılır," derken mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Barıştık yani?" diye sordum usulca. Genişçe, hiç görmediğim kadar genişçe gülümsedi.

"Elbette barıştık."

Bir süre sessizlik içerisinde kahvelerimizi yudumladık. Mekândaki klasik müziğin, dışarıdaki karmaşanın sesinin ve ara ara kaçamak bakışlar attığım Bade'nin tadını çıkararak sessizliğe yuva yaptım. Huzurun tadına yeterince baktığımı düşündüğümde, "Başarıların kulağıma geliyor. Şirketi çok yüksek bir konuma taşımışsın. Her sezon bir sürü şirketten sana teklif geliyormuş."

Mavi gözlerini utangaç bakışlar bürüdü. "Eskiden beri hep moda tasarımcısı olmak istemiştim."

"Yakışıyor."

Aklı karışmış gibi bakarken kaşları çatıldı. "Moda tasarımcılığı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sevdiğin işi yapmak."

Cevap vermeyince daha fazla duramadım. Hiçbir zaman sessiz kalabilen, içindekileri saklayabilen bir tip olmamıştım zaten. "Sana âşıktım, biliyorsun, değil mi?"

Âşığım diyememiştim çünkü bu kadarına cesaretim yoktu. Üstelik iki yıldır sesini bile duymadığınız birine *sana âşığım* diyemezdiniz. Biz bir geçmiş zamandık artık.

Ne düşündüğünü söylemedi. Ne hissettiğini söylemedi. Öyle ki normalde sevincini, hüznünü, öfkesini hiç sakınmayan mavi gözlerine bile bir perde indi ve aklından geçenler bir giz hâline geldi. "Devrim," dedi cevaben. "Benim hayatımda biri vardı. Kendi dünyamızda yani."

Yutkundum. Şimdi anlamıştım. Tüm parçalar aniden yerine oturmuştu.

Mevzu, aşkta kaybedecek olmamdı. Kalan kumarların hepsinde kazanmıştım. Çünkü böyle kaybedecektim. Bu, ne yazık ki sonunda prenses tarafından öpülerek lanetten kurtulabileceğim bir masal değildi.

Güneş batarken odam da yavaş yavaş soğuyordu. Yalnızca salondan güneş alabilen evim bu saatlerde genellikle serin olurdu. Ağustos ayının vermiş olduğu bunaltıcı sıcağın çekilmesiyle rahatladığımı hissederek kol düğmelerimi taktım ve aynada kendime son bir bakış attım.

Bugün için çok iyi görünmek istemiştim. Sanırım başarmıştım da. Siyah takımım üstüme tam oturuyor, buz mavisi gömleğim ceketimin altında parlıyordu. Yeni tıraş olduğum için yüzüm parlıyor, siyah saçlarım alnıma hafifçe dökülüyordu. Gayet şık göründüğümü düşünüyordum.

Bade'yle karşılaşmamızın üstünden iki hafta geçmişti. Bir daha hiç görüşmemiştik. İki haftadır bir an bile aklımdan çıkmamıştı.

Ondan bir daha haber almayacağımı düşünmüştüm ki geçtiğimiz günlerde, şirketin planlama departmanındaki elemanlardan biri odama gelerek önemli bir konu görüşmesi gerektiğini belirtmişti. Elinde tuttuğu kâğıt, önümüzdeki iki ayın planıydı. Tamamen doluyduk, bir akşam dahi boşluğumuz yoktu.

Ancak görünen oydu ki annemlerin şirketi bu yılki sezon lansmanı için zor durumda kalmıştı. Birlikte çalıştıkları *catering* firmasıyla büyük bir sorun yaşamışlardı ve lansmana yalnızca birkaç gün kala yardımımızı istiyorlardı. Başka kimse için bunu yapmazdık ama söz konusu şirket büyük bir şirketti. Üstelik e-postayı şahsen Bade yazmıştı.

İkinci kez düşünmemiştim bile. Programı bir şekilde ayarlayıp gerekirse var olan programlardan birini iptal etmesini istemiştim. Sonuç olarak bu akşamki lansmanı programımıza almayı başarmıştık. Ve ben, asla başka hiçbir şey için değil, tamamen Kübra Hanım'ın ricası olduğu için her davette bulunduğum gibi bunda da bulunacaktım.

Bade'yle yine de konuşmamıştık. Onu yine göreceğim düşüncesini bir an için bile aklımdan atamadan evden çıktım ve İstanbul trafiğinde uzun bir süre yol giderek mekâna vardım.

Büyük ve geniş kapıdan içeri girerken aklımdaki tek şey Bade'yi görebilmekti. Bu yüzden kapının hemen yanına, salonu genel olarak görebileceğim bir yere geçip şöyle bir göz attım. Bade'yi bulmam üç saniyemi bile almadı.

Benim tam çaprazımda, salonun diğer köşesinde birkaç kadınla konuşuyordu. Sarı saçları sol omzundan dalgalarla dökülüyordu. Tozpembe, parlak kumaştan elbisesi belden hafifçe kabarıyor, dizinin biraz altında bitiyordu. Karşısındaki kadının söylediklerine gülerken bir peri kızını andırıyordu.

Koşa koşa yanına gitmek istedim. İlk adımı attım ama ikinci adımımdan önce gelişini görmediğim birinin kolumdan tutup beni durdurmasıyla engellendim.

Şirketten Alperen'di. Yorgun ve mutsuz görünüyordu. Sebebi de muhtemelen programımıza son anda eklenen bu davetti. "Devrim Bey," dedi soluk soluğa. "Birkaç küçük sorunumuz var."

Onunla bir köşeye geçtim. Kaşlarım çatılırken elimi belime attım. "Ne oldu?"

"Garsonlardan biri yolda gelirken kaza geçirmiş. Durumu iyiymiş ama başını çarptığı için hastanede kalması gerekiyormuş. Aslında yalnızca açık büfede duracaktı ama büfenin boş kalmasını istemediğinizi biliyorum. Garsonların sayısı zaten az, büfeye çekersek dağıtımda sıkıntı çıkacaktır."

Kaşlarım çatıldı, düşünceler zihnimde uçuşurken sakalımı kaşıdım. Büfede yapılacak çok bir iş olduğundan değildi, yalnızca şık göründüğünden orada da birini bulundurmayı seviyorduk. Matah bir şey değildi yani. Bu yüzden karar vererek başımı salladım. "Tamam, Alperen, anladım ben. Sen işinin başına geç, organizasyonda sıkıntı olmadığından emin ol. Ben büfeye geçerim."

"Ama efendim..." dedi gözlerini şok içinde açarak. Böyle ayak işlerini yapmayalı aylar oluyordu.

"Yapmadığımız iş değil, Alperen, uzatma. İşinin başına. Sıkıntı olursa beni haberdar et." Kübra Hanım kendisini temsil ettiğim için bir büfenin arkasında durup ikramda bulunmamı istemezdi muhtemelen. Ama bu davette sıkıntı çıkmasındansa Kübra Hanım'la sürtüşmeyi yeğlerdim.

Tek sorun, büfenin başında durduğum için Bade'nin yanına gidemememdi. Onun beni fark etmesi, ben insanlara gülümseyip hoş geldiniz derken ve ikramlarda bulunurken iki saati buldu. Hiç acıkmadan, dönüp büfeye göz ucuyla olsun şöyle bir bakmadan ve durup bir dakika dinlenmeden etrafta dönüp durdu, davetlilerle konuştu, teker teker herkesle ilgilendi. Ben onu fırsat bulduğum her dakika izlerken o bihaber eteklerini uçuşturdu.

Sonunda beni salonun öteki ucundan fark ettiğinde ve gözlerimiz kenetlendiğinde küçük bir an duraksadı. Hemen ardından yanındaki kişiye bir şeyler söyleyerek, sanırım izin isteyerek

yanıma hızlı adımlarla yürüdü. "Devrim?" diye sordu daha yanıma bile varmadan.

"Burada olmam o kadar da şaşırtıcı değil."

"Ne..."

"Kübra Hanım'la çalışıyorum," dedim. Ama sonra biraz da havalı görünmek istediğimden, "Aslında onun çoğu işini ben yürütüyorum," diye düzelttim.

Bade'nin yüzüne kısa bir an şaşkınlık oturduysa da hemen sonra kendini topladı. "Büfede neden sen varsın?"

"Bir çalışanımız rahatsızlanmış," diyerek kısaca açıkladım.

Kısa bir sessizlik oluşunca Bade'ye kanepelerden uzattım. "Lezzetlidir. Sabahtan beri hiçbir şey yemedin."

Belki de uyduruyordum ama yanakları kızardı. Dudakları gülümsemekle gülüşünü saklamak arasında bir yerde asılı kaldı. Uzanıp kanepeyi aldı ve tadına baktı.

"Güzelmiş. Senin yapmadığın belli."

Gülerken ellerimi cebime soktum. "Artık gayet iyi yemek yapıyorum."

Yüzündeki neşeli ifade kayboldu. "Öyledir tabii," dedi, hemen ardından bana araya girme şansı tanımadan derin bir nefes aldı. "Seni gördüğüme sevindim. Gitmem gerek, defileye çok az var. Arka tarafı kontrol edeyim."

Başımla onu onayladım ve arkasına hiç bakmadan gidişini izledim. Bir gün dönüşü de olacak mıydı, bilmiyordum ama insan bazen öyle imkânsız şeyleri de dileyiveriyordu işte.

Bade'nin gidişinden yarım saat sonra diğer salonda başlayan defile, bunca yıllık tecrübemle söylüyorum, harikaydı. Yeni sezondaki kıyafetlerin çoğu Bade'nin tasarımıydı ve bu, Bade'nin şimdiye dek yaptığı en büyük koleksiyondu. Parçalar kaliteli ve orijinaldi. Piyasanın basmakalıplığından uzak, kendince çalışmıştı. Bu koleksiyonu Bade'nin çıkardığını bilmesem bile gördüğümde onun yaptığını tahmin edebileceğim kadar kendini ortaya koymuştu.

Defilenin sonunda Bade çiçekleri ve tebrikleri kabul ederken kendimi ona tamamen yabancı biri gibi hissettim. Onu tanıyordum, elbette tanıyordum. İki ay aynı evde yaşadığım bu kadını elbette biliyordum ama sanki kabuk değiştirmişti. Kendinin daha harika bir versiyonuna geçmişti. Lekelerinden, yüklerinden arınmış gibi daha dik duruyor, yürüyordu.

Tüm alkışların ve tebriklerin sonunda bir iki kelime etmesi istenince mütevazı bir tavırla mikrofonu eline aldı. Sesi, defile salonunda yankılanırken en arkada, karanlıkta kalan duvara yaslanarak kollarımı göğsümde bağladım. Gururdan kalbim hızlanırken derin bir nefes aldım ve dolan gözlerimle bir yıldız gibi parlayan kadına baktım.

"Öncelikle Münire Hanım'a çok teşekkürler. O olmasa buralara gelemezdim. İki yıldır birlikte çalıştığım tüm iş arkadaşlarıma ve modellerimize teşekkür ederim. Sezonun parçaları, modellerimiz sayesinde sizlerle buluştu. Miray, harika bir arkadaşsın." Bir an duraksadı. Öyle uzun bir an duraksadı ki bir şey oldu, tansiyonu ya da şekeri düştü diye korktum. Ama tam hareketleneceğim esnada son cümlelerini söylemek için dudaklarını araladı. "Devrim, seni kalabalığın arasında göremiyorum ama..." Sesi titredi. "Teşekkür ederim. En başında yapamayacağımı söyleyen sendin belki ama sonrasında beni yapabileceğime inandıran da sen oldun."

Yaslandığım duvardan kıpırdayamadım. Küçük karanlığım beni gizlerken Bade'nin podyumdan inmesini, gülüşerek insanlarla konuşmasını izledim. Fotoğraflar çekildi, televizyonlara röportajlar verildi. Hiç kıpırdamadım. Kalabalık ağır ağır dağıldı, dizlerimde derman kalmamış gibi hissederek duvardan güç almaya devam ettim. Bade herkesle tek tek tokalaştı, herkese veda etti, gerçek bir ev sahibi olduğunu kanıtlarcasına salonda bir başına kalana dek herkesi yolcu etti.

Giden son kişinin, yani annemin ardından uzun uzun baktı. Bu dünyanın güçlü kuvvetli Münire Hanım'ı, ağır ama güçlü

adımlarla devasa kapıya yürüyüp salonu terk etti ve Bade, onun gözden tamamen kaybolmasıyla aynı anda bana döndü. Saatlerdir durduğum köşeye baktı ve gözlerini gözlerime dikti.

Ne kadar olduğunu hiç bilmediğim, bana sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca bakıştık. Sonra bir adım attı. Bir adım daha. Bir adım daha. Karanlığın tam başladığı yere kadar gelip, ışığın altından hiç ayrılmadan gülümsedi.

"Ne zaman fark ettin beni?" diye sordum.

"Sahneden inerken." Başını çevirip hemen solunda kalan balkon kapısına baktı. "Hava alalım mı?"

Cevap veremedim ama teklifini geri çevirmeyerek ona doğru birkaç adım attım. Birlikte balkona dek hiçbir şey söylemeden Bade'nin topuklularının sesi eşliğinde yürüdük. Tak. Tak. Tak. Kalbim gibi, daha yavaş. Tak. Tak. Tak.

Balkona çıkınca benden ayrılıp öne geçti ve parmaklıklara asıldı. "Buradan İstanbul çok güzel görünüyor."

Boğaz'da bir yerdeydik. Birinci köprü daha yakında, ikinci köprü ise daha uzakta ışıklarıyla parlıyordu. Deniz, karanlık bir renkte dalgalanıyordu. Her yer ışıl ışıldı, yine de Bade'nin ışıltısını kesemiyorlardı.

Ona baktım. "Evet," dedim, gözlerini yüzünden ayıramadan. "Çok güzel görünüyor."

Başını kaldırıp gökyüzüne bakınca onun gözlerini takip ederek göğe baktım. Berrak, bulutsuz gökyüzünde yıldızlar parlıyor, dolunay salınıyordu. "Çok parlak bir gece," diye mırıldandım. Korkuluğa yaslanarak ona döndüm.

Göğe bakmaya devam etti, bana dönmedi. "Dolunay çok güzel."

"Onu demiyorum," diye fısıldadım.

Önce titrek mavi bakışları, sonra tüm bedeni bana döndü. Sol elini korkuluklardan hiç ayırmadan bana doğru bir adım attı. "Saçma gelebilir ama en başında lanetlenmeseydin, tüm bunları hiç yaşayamayacağımı düşünüp duruyorum. Teşekkür ederim."

"Ben bir şey yapmadım, biliyorsun."

Başını onaylarcasına salladı ama bir şey söylemedi. Kaçmasını göze alarak, onu bir kez daha ve tamamen kaybetmeyi bile göze alarak aramızdaki mesafeyi iyice azalttım. Onu öpmekten başka bir dileğim yoktu.

Gözlerime bana meydan okurcasına bakmaya devam edince başımı eğip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Bu kez kaçmadı, arkasını dönüp gitmedi. Soluğumuz kesilene dek, ayrı geçirdiğimiz her anı silecekmişiz gibi özlemle öpüştük.

Sonunda ayrılabildiğimizde hafifçe gülümsedim. "İşte şimdi tam peri masalı olduk. Bu masalın büyüsü hiç bitmiyor, orası ayrı."

Söylediklerimi tamamen yanlış anladığını, gözlerinin kararışından anladım. Açıklamak için dudaklarımı araladım ama lafı ağzıma tıktı. "Biliyor musun, Devrim, sen değişmezsin! Bu lanet, öpüşmemizle son bulmayacak, aptal herif. Bu yüzden sırf şu laneti bitirmek için beni öpmekten vazgeç!"

Hırsla arkasını dönüp bir iki adım uzaklaştı. "Bade..." diye seslendim ama bir hırsla yeniden bana döndü. Öfkesi, o dönerken uçuşan saçlarında, eteklerinde, gözlerinde ve dudaklarındaydı. Her yerindeydi.

Sesini yükselterek, "Bu laneti sadece ben bitirebilirim, Devrim. Yalnızca ben!" diye bağırdı. İstanbul'a ilan ettiği bu itiraf karşısında bir an zihnim boşaldı. Ben hayretle ona bakarken Bade yumruklarını sıktı. Saçlarını, başını şöyle bir sallayarak geriye attı. "Tamam," dedi. "Sen kazandın. Bıktım. Kendi dünyama dönmek istiyorum. Duydun mu beni, Büyücü Kadın?" derken göğe kaldırdı başını. "Beni eve gönder! Senden tek bir isteğim var. Bunların hiçbirini hatırlamamayı diliyorum! Çok güzel bir rüyaydı ama uyandığım için kahrolmak istemiyorum!"

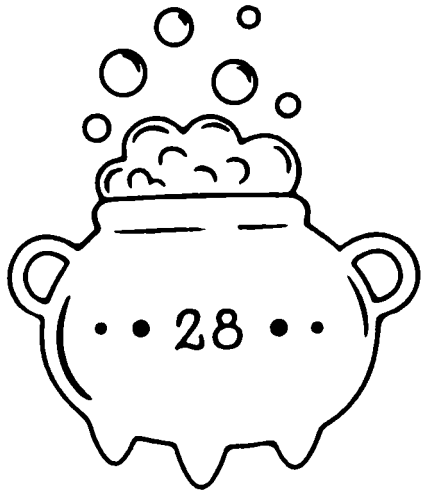
Gördüğüm son şey, başı göğe dönük Bade'nin her iki gözünden inci gibi damlayan birer damla yaş oldu.

"Hayır," dedim. "Bade, hayır. Hayır..."

Korkarak, söyleyemediklerim dilime dolanarak, titreyerek ve sarsılarak kan ter içinde uyandım.

Nereye uyandığımın gayet bilincinde, tek bir uzvumu dahi oynatamaz hâlde yutkundum. Ev sessiz, oda hafifçe aydınlıktı. Aralık perdeden dolunay görünüyordu.

Karanlığa ve sessizliğe doğru, "Hayır," diye fısıldadım.

O Eski Hâlimden Eser Yok Şimdi

Ev sessiz, dışarısı karanlıktı. Saat gece dördü gösteriyordu ve ben gözlerimi açtığım andan sabah alarmım çalana dek gözümü kırpmadım. Odam nasıl bıraktıysam öyleydi. Derli toplu ve temiz. Pencereden görünen dolunaydan gözümü alamıyordum. Kendimi bir boşluğa düşmüş hissediyordum. Şimdi ne olacaktı? Sabah kalkıp hiçbir şey olmamış gibi şirkete mi gidecektim?

Kendi dünyana döndün, Devrim. İstediğin oldu. Tebrikler.

Bir şok hâli içinde duvara bakmayı sürdürebilirdim günlerce. Buna engel olan şey, alarmımın her zamanki saatinde çalması oldu. Deprem oluyormuş gibi korkarak aniden doğruldum ve alarmı susturdum. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Gün yavaşça aydınlanıyordu.

Odadan çıkmayı başarabilmem için bir saat daha geçmesi gerekti. Ben çıkarken ev hâlâ sessizdi ama kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde kulağıma az da olsa sesler gelmeye başladı. Babam salondaki tekli koltukta bacak bacak üstüne atmış, gazetesini okuyordu. Fatma abla, sıradan bir sabahta olduğu gibi kahvaltı masasını hazırlıyordu.

Konuşmak için kendimde güç bulmaya çalışarak Fatma ablaya yöneldim. "Abla?" dedim mırıldanarak, babamın dikkatini çekmeden. "Herkes nerede?"

Zaten beş karış olan yüzü, sorumla birlikte iyice asıldı. "Dün siz Miray Hanım'la çekildikten sonra babanızla anneniz biraz tartıştı. Anneniz odadan inmedi, Miray da iner mi, bilmiyorum."

Ne yapmam gerektiğini düşünerek bir süre etrafa bakındım. Yapacak bir işimin olması biraz olsun içimi rahatlattı. Kafamda her şey karman çormandı; hepsini bir sıraya koymalı ve en azından, tıpkı en başından istediğim gibi bu dünyadaki yanlışlarımı düzeltmeliydim. Gonca'yı aramakla işe başladım. Bu kadar erken bir saatte aradığım için sesi şaşkındı ama tüm bu karışıklığı ne kadar erken halledersem o kadar iyiydi.

"Gonca," dedim selamı sabahı boş verip. "Dün gelen kadını hatırlıyor musun? Bade?"

"Ta-tabii, efendim."

"Bade'nin adresini bul."

Kısa bir sessizlik oldu. Sorunun ne olduğunu anlayamadan kaşlarımı çattım. Araya girecekken Gonca'nın tereddütlü çıkan sesi kulağıma doldu. "Devrim Bey, kadın hepi topu iş istedi. Bu kadar büyütmenize..."

"Saçmalama, Gonca. Ben öyle bir insan mıyım? İşi ona vermek istiyorum, bana Bade'yi bul."

Gonca uzun bir süre konuşamadı, hemen ardından, "Tamam," dedi. "Nasıl isterseniz, Devrim Bey."

Şimdilik Bade'yle ilgili yapabileceğim tek şeyin beklemek olduğunu bilmek içime küçük bir huzur bıraktı. Haberi gelecekti. Sonra onu bulacaktım. Ama ondan önce Miray'la ilgilenmem gerekiyordu.

Merdivenleri üçer beşer çıkıp hızlıca odasına gittim. Normalde de bu kadar erken bir saatte kalkmazdı ama bugün odasından çıkmayacağını biliyordum. Böyle durumları, insanları görmezden gelerek ve onlarla iletişim kurmayarak aşardı. Pek sağlıklı bir

yol sayılmazdı ama söylediğine göre, insanları herhangi bir şeye ikna edebileceğine inancı yoktu.

Odasının kapısını birkaç kez tıklattım. Ses gelmedi ama dayanamadım ve kapıyı araladım. Ben odanın güneş doğunca aydınlanmasını sevdiğimden hep açık renk perde tercih ederdim ama Miray siyah perdelerinden küçüklüğünden beri vazgeçmezdi. Bu yüzden de odası kapkaranlıktı.

İçeri girip kapıyı ardımdan hafifçe kapattım. Başta uyuduğu için sessiz olmaya gayret ettim ama hemen sonra yatağın içinden cam gibi parlayan bir çift kahverengi gözü gördüm. Yorganı boynuna dek çekmiş, sıkıca sarılıp kapıya dönük yatmıştı. Mutsuz yüzünde ve çatık kaşlarında içeri girişimden hiç memnun olmadığını gösteren huysuz bir ifade vardı.

"Ne var?"

"Seni özledim," dedim boğazımda düğümlerle. Ablamı özlemiştim. Kendi Miray'ımı.

Kaşları daha da çok çatıldı. "Daha dün akşam görüştük."

Gözlerim doldu. Duruşumu bozmamak adına yutkunup boğazımı temizledim. "Bütün bir gecenin bana aylar, yıllar gibi geldiğini ve çok garip bir maceraya atıldığımı söylesem ne derdin?"

"Kâbus görmüşsün," dedi aynı agresif ses tonuyla. "Kıçın açık kalmış senin."

Küçük bir kız çocuğunu andıran tavırlarına güldüm. "Kâbus dediğin peri masalına benzemez ama."

Söylediğimi saçma bulmuş olacak ki bu kez yorum yapmadı. Bir adım öne çıktım ama yanma kadar gitmedim. "Küsüz, değil mi?"

Bir an sessizleşti. Sonra, "Ben sana küsemem," diye fısıldadı.

İlerleyip yatağın köşesine oturdum. Dayanamayıp kestane rengi saçlarını hafifçe okşadım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Düşünüyorum hâlâ," dedi kısaca.

Kaşlarım çatıldı. Lanetli dünyada olduğu gibi bu dünyada da Serhat'a âşık olma ihtimali var mıydı? Kısa bir an bunu düşündüysem de sonra, Miray bunu konuşmak istemedikçe beni ilgilendirmemesi gerektiğine karar verdim.

Uzanıp elini tuttum. "Dün söylediklerim için özür dilerim. Sen nasıl olsun istersen öyle olacak. Bunun için elimden geleni yapacağım ve arkanda, yanında, nerede istersen orada duracağım. Yeter ki mutlu olacağın şeyi seç."

Gözlerinin doluşunu izledim. Yanakları kızardı, dudaklarını büzerken bir eliyle gözlerini sildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Genişçe gülümsedi. "Beni buradan çıkarır mısın öyleyse? Bu evden uzaklaşıp düşünmek istiyorum."

Doğrulmasına yardımcı oldum. Cevap vermedim çünkü cevap vermem gerekmiyordu. İstediği herhangi bir şeyi yapıp yapamayacağımı sormasına gerek yoktu. Söylemesi yeterliydi.

Birlikte hiç konuşmadan küçük bir valiz hazırladık. Ben son eksikleri tamamlarken Miray hızlı bir duş aldı ve üstünü değiştirdi. Döndüğünde temizlenmiş, üstüne siyah bir kot pantolon ve tişört geçirmişti. "Hazırım."

Serhatların evinde olduğu gibi bizim evimizde de bir arka kapı vardı. Üstelik daha büyük bir evde yaşadığımız için kimseye görünmeden çıkmamız da daha kolaydı. Bu yüzden hiç ses çıkarmadan ağır adımlarla kiler tarafındaki kapıya yöneldik ve minik hareketlerle dışarı çıktık.

Bir arabam olmasına alışık olmadığım için başta yola seğirttim ama hemen sonra artık kendi dünyamda ve evimde olduğumu fark ettim. Miray'a sezdirmeden yönümü değiştirip siyah *Jeep*'ime yöneldim.

Yola koyulduk ama uzun bir süre nereye gitmem gerektiğini düşündüm. Babamlar Miray'ı ararsa akıllarına nerenin gelmeyeceğini uzun uzun düşündüm. Sonunda, Şile'de bir keresinde dördümüzün gidip küçük bir tatil yaptığı sahil köyünde karar

kıldım. Babamlar öyle küçük yerleri pek bilmezlerdi. İstanbul sahillerinden de nefret ederlerdi.

Miray'la butik otellerden birini seçtik. Durgun hareketlerle odasına girerken, yerleşirken ve camdan gözüken dalgalı denizi izlerken hep yanındaydım.

Yol boyu devam eden ve şimdi de süren sessizliği, "Miray," diyerek bozdum. Dalgın bakışlarla bana döndü. "Ne yapmak istersen," dedim kesin bir sesle. Başını sallayıp bana sıkıca sarıldı. "Git hadi. İkimiz birden ortadan kaybolmuşuz gibi olmasın. Seni sıkıştırırlar."

Kaşlarımı çattım. "Kimse beni sıkıştıramaz, canım benim," dedim. Yanaklarına birer öpücük kondurdum ve hafifçe eğilip onunla göz hizasına geldim. "Bana her gün haber verecek misin?"

"Vereceğim."

"Gelmişken yüz."

Emrini almış bir asker gibi selam çaktı. "Emredersiniz, komutanım!"

Beni arabama kadar geçirdi ve ben sokağın sonundan dönene dek otelin önünden beni izledi.

Şile'den ayrılıp eve dönüş yoluna girdiğimde içim fazlasıyla buruktu. Miray'ı ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca arkamda bırakmak zorunda olmak içimde bir şeyleri değiştirmişti. Bu yaptığı, benim lanetli dünyada evden kaçıp gitmeme öyle çok benziyordu ki. Böyle olmak zorunda olmamalıydı. Özgürlüğünü kazanmak için hiç kimse evini terk etmek zorunda olmalıydı.

Otobanın sesi, yolu yarıladığımda telefonumun mesaj sesiyle bölündü. Telefon tutacağına asılı olan ekran aydınlandı ve Gonca'dan gelen mesajın giriş kısmı gözüme çarptı. *Devrim Bey, adres...*

Yoldan dikkatimi ayırmamaya çalışarak tıklayıp mesajı açtım ve gönderdiği adrese tıklayarak yol tarifini açtım. On beş dakika gösteriyordu.

Ağır ağır gittiğim yolda şerit değiştirip gaza yüklendim. Bir an önce varmam gerekiyordu. Bade'yi bir an önce görmem gerekiyordu. Büyücü Kadın, şimdiye dek dilediğim hiçbir şeyi gerçekleştirmemişti. Bade'nin son anda dilediği o mantıksız isteği yerine getirmediğini ancak umabiliyordum ama gözlerimle görmem gerekiyordu.

Evi, gecekondularla dolu mahallelerden birinde, dört katlı eski bir binadaydı. Arabayı park edip kısa bir an soluklandım. Kalbim artık beynimde değil de göğsümde atıyor gibiydi. Ama ellerim titreyerek de olsa arabadan çıktım.

Tozpembe apartman yokuşun kenarında, küçük bir bahçenin ortasında yükseliyordu. Hava, öğle saatlerinin yaklaşmasıyla iyice ısınmıştı. Bahçenin içindeki tek ağaç, kocaman bir vişne ağacıydı ve ben kapıyı aralayıp içeri bir adım atarken sakince salınıyordu.

Onu, bahçe kapısı arkamda gıcırdayarak kapanırken gördüm.

Zemin katın, kot farkı sayesinde küçük bir balkonu vardı. İçinde çamaşır askılığı, hemen yanında da pembe askılı tişörtüyle Bade.

Bir kulağına takılı kulaklığı ile müzik dinliyor gibi görünüyordu. Dudakları hafifçe kıpırdanırken elindeki beyaz tişörtü birkaç kez silkeleyip askılığa astı ve başını kaldırdığı esnada benimle göz göze geldi.

Birkaç adım atarak balkona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. İşte şimdi yine bir balkondaydık ama Bade, dağınık topuz saçları ve makyajsız yüzüyle öyle farklı görünüyordu ki yaşananların daha dün akşam yaşanmış olduğu gerçeğini kaldıramıyordum.

Korkarak, "Bade?" diye sordum.

Dünya yavaşladı, dönüşü neredeyse durdu. Yemin ederim zaman bir an için akışını ağırlaştırdı ve ben, Bade'nin yüzünün buza dönüştüğü o ânı milyonlarca yıl gibi yaşadım. Neredeyse etrafta karlar yağdı, kasırgalar esti. "Devrim Bey?" diyen sesi bana uzak, yetmezmiş gibi öfkeliydi. "Burada ne işiniz var?"

"Bade," dedim sert bir sesle, kabullenmeyi reddederek. "Lütfen bana öyle bakma."

Kaşları daha da çatıldı. "Beni yok yere işe almayan işverenlere böyle bakarım genelde."

Derin bir nefes aldım. "Bade, özür dilerim. Hata ettim. Lütfen, bana tüm bunları nasıl düzelteceğimi söyle."

"*Bunun,* senin düzeltebileceğin bir şey olduğunu mu zannediyorsun? Ne hoş! *Bu,* sizin düzeltebileceğiniz bir şey değil maalesef, Devrim Bey. Neden, biliyor musunuz? Çünkü siz haklıydınız. Sahiden de şoförünüz olduğumda trafikte bana laf atan birçok kendini bilmez olacak. Sadece kadın olduğum için, kadın olmamla yargılanacağım. Beni bir insan olarak değil, yalnızca bir kadın gören birçok insanla tanışacağım. Siz ne yaparsanız yapın, gerçekler değişmeyecek. Sizin gibi geri kalan herkes de beni, evinde oturup çocuk bakması gereken bir figür olarak görecek. *Görülebilmek için* birinin kızı, kadını, annesi ya da kardeşi olmaya mahkûm olacağım. Hiçbir zaman *Bade* demeyecekler, hiçbir zaman beni görmeyecekler. Cinsiyetim, benim hep bir adım önümde olacak. Hayatım boyunca bununla savaşmak zorunda kalacağım, öyle çok savaşacağım ki artık savaştığımın bile farkında olmayacağım. Yolda tedirgin yürümek benim için normal olacak, tacize uğramak ve çirkin bakışlar, günümün bir parçası olacak. Kahkahalarla gülmekten sakınacağım başıma bir şey gelirse diye ve bu benim hayatımın, bizim hayatımızın hiç değişmeyen, şaşırtmayan, hatta çoğu zaman fark bile edilmeyen bir parçası olarak kalacak. Yaşadığımız bu absürt hayatın anormalliği artık bizim normalimiz, Devrim Bey. Yaşadıklarımızı fark etmiyoruz bile. Tattığımız acıya öyle çok alıştık ki o acının farkında bile değiliz."

Kalbim, göğsümü yırtacak gibi atıyordu. Onu durdurmak istiyordum ama diyecek tek sözüm yoktu. Yorulmuş gibi durdu, derin bir nefes aldı, saçını geriye doğru çekti. "Böyle zamanlar hariç, Devrim Bey," diye devam etti, ürkütücü derecede sakin

bir ses tonuyla. "Hızımızı almış bu dünyayla savaşırken, savaştığımızın dahi farkında değilken ve bu gariplikten, sefaletten hiç şikâyetçi değilken... Sizin gibi insanların, ne yaşadığımızın hiç farkında olmadan öyle umursamazca önümüze bir taş daha koyduğu zamanlar... O zamanlar hariç. O zaman fark ediyor insan ne yaşadığını."

Bir şeyler söylemek, hatta onu omzundan tutup şöyle bir silkelemek istiyordum ki aklı başına gelsin ama her şeyden bihaber, bana boş gözlerle bakıyordu. Birkaç dakikanın sonunda sessizliğime ve anlamsız bakışmamıza daha fazla katlanamamış olacak ki, "Yeter," dedi. "Lütfen gidin. Ne için geldiniz, bilmiyorum. Ama burada yeriniz yok."

"Hata ettim," dedim son bir çırpınışla. "Şoförüm olmanı istiyorum."

"Ama ben sizin gibi biriyle çalışmak istemiyorum. Gidin artık."

İnadını böyle kapı ağzında, ayaküstü kıramayacağımı kabul etmem gerekiyordu. Bu işin peşini bırakacak değildim ama Bade her şeyden habersizken onu birkaç cümleyle ikna etmek mümkün değildi. Katır inadını, zekâsını ve güçlü duruşunu iyi biliyordum. Böyle sağlam dururken bana geçit vermezdi.

"Tamam," dedim. Mavi gözlerine son bir kez baktım. "Ama yine de özür dilerim. Hata ettim. Olmadığım biri gibi konuştum."

Bu, onun direncini biraz olsun kırar gibi oldu. Yüzünde ufak bir yumuşama gördüm ama hemen ardından o eski buz kesen hâline döndü ve bana tepeden bir bakış attıktan sonra içeri geçti.

Boş balkona, hafif rüzgârda dalgalanan perdeye, sokağa, gökyüzüne, duvarlara baktım.

Bu böyle bitmeyecekti.

Bade'nin mutlu olduğunu, hissettiğini ve güldüğünü görene dek bitmeyecekti.

Bir Kâbusa Uyanmak

BADE

Sıradan bir günde gayet sakin ve huzurlu uyanan ben kan ter içinde, kalbim gümbür gümbür ve zihnimde korku dolu hislerle uyandım. Baş ucumdaki saat gecenin üçünü gösteriyor, Cihangir hemen yanımda, bana sırtını dönmüş uyuyordu.

Titreyen elimi alnıma yaslayarak sakinleşmek için uzun, derin bir nefes aldım. Rüya mı görmüştüm? Rüya gördüğümü biliyordum. Hani herkesin yaşadığı bir deneyim vardır; tam uykuya dalacakken uzun bir uçurumdan düşer gibi olur da kendinizi hâlâ boşlukta hissederek uyanırsınız ya, işte öyle hissederek uyanmıştım. Kendimi hâlâ boşlukta asılı hissediyordum.

Öyle kolay kolay kâbus gören biri değildim. Gece gece ne huzursuz etmişti beni? Şirkette tanıştığım, adını bile anmak istemediğim o haddini bilmez herif içimi öyle huzursuz etmişti ki, içimden bir ses bu kâbusa bile onun sebep olduğunu söylüyordu.

Bir süre başımı yastığa koyamayacağımı düşünerek yataktan kalktım ve mutfağa geçtim.

Küçücük bir ışık bile baş ağrısına neden olacak gibi hissediyordum. Bu yüzden ışığı hiç açmadan, evin hemen önünde

olduğu için mutfağı da loş bir şekilde aydınlatan sokak lambasıyla yetindim. Kendime hızlıca süt ısıttım, beni her zaman rahatlatırdı. Ne zaman kâbus görsem annem de süt ısıtırdı.

Balı sütün içinde karıştırırken pencereye yaklaştım. Hava ılık, dışarısı sessiz ve dingindi. Yaprak dahi oynamayan dünyanın üzerinde dolunay tabak gibi net sınırlarla, o her zamanki sönük beyaz renginde parlıyordu. Her nasılsa bana gülümsediğini, beni sarıp sarmaladığını ve şefkatiyle içimi ısıttığını hissettim. Bunun ümidiyle gözlerimi kapattım ve bir dilek tuttum.

Devrim'i alt edeceğim. Devrim'i öyle bir alt edeceğim ki söylediği her şeye pişman olacak.

Ben, Bade Kemer. Rica ediyorum artık çocuk masallarını ve avuntularını bir kenara bırakın. Asıl lanet, gerçek hayattır ve üstelik gerçek hayattan kaçamazsınız da. Yetmezmiş gibi, gerçek hayatın kötü, çok kötü bir espri anlayışı vardır. Örneğin hayatınızın kötü kahramanı, aslında hiç hatırlamadığınız rüyanızda son âna dek arkanızda durmuş olan arkadaşınız olabilir. Ya da siz öyle zannedebilirsiniz. Onu alt etmek için canınızı dişinize takabilirsiniz. Tüm bunlar olurken de ataerkilliğin fişini asla çekemezsiniz. Dünya size her yandan vururken savrulmamak için bir çınar gibi dik durmak dışında bir çözüm bulamayabilirsiniz.

Olmak zorunda değil tabii.

İhtimal dâhilinde diyorum.

Siz yine de beni bir dinleyin. Size asıl laneti ve gerçek aşkı anlatmama izin verin.

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

İyi sosyal medya kullanıcıları hatırlar ki bundan birkaç yıl önce, *Twitter*'da kadınlar arasında, yalnızca kadın oldukları için duydukları tüm lafları tersine çevirerek söyledikleri bir akım başlamıştı. *Oğlunu dövmeyen dizini döver, erkek adamın o saatte ne işi var, oğlan başına mı yapacaksın* gibi. Bir Kâbusa Dalmak ve sonrasında da Kâbus Serisi, işte bu akımdan ilham alınarak kurgulandı. Bir gece kendimi, *her şey tersine dönseydi şimdi garip bulmadığımız ne çok şey garip gelirdi gözümüze, kulağımıza, öyle değil mi* diye düşünürken buldum. Bundandır ki ilk teşekkürüm; onlara neredeyse bir düşman gibi davranmaya ant içen bu dünyada ayakta kalmayı başaran, hatta ayakta kalmaya yalnızca *çalışan* tüm kız kardeşlerime, tüm kadınlara... İyi ki varsınız, her biriniz. İyi ki varız.

Canım aileme; anneme, babama ve kardeşime hep olduğu gibi bugün de arkamda oldukları için teşekkür ederim. Sevgili baba; bu garip, kadını ve kız çocuklarını çoğu zaman hor gören dünyada yaşıyor olmana (ve bildiğim kadarıyla bir Büyücü Kadın'la tanışmamış olmana) rağmen, bildiğim kadar bilmediğim onca güçlüğün arasında okumamdan, kendi hayatımı kazanmamdan ve bu hayatı canım nasıl istiyorsa öyle yaşayacak güce sahip olmamdan bir kez bile şüphe duymadığın ve bugünlere gelmemi sağladığın için teşekkürler. Sevgili anne;

ortaokul ve lise boyunca okuldan gelir gelmez yaptığımız tüm çay sohbetleri için ve daha da küçükken okuldan çıkar çıkmaz anlattığım tüm hikâyeleri can kulağıyla dinlediğin için teşekkürler. Hayatımın bir noktasında o şekilde can kulağıyla dinlenmeseydim, şimdi fikirlerimi ve öykülerimi bu öz güvenle anlatamazdım sanırım. Doğru bildiğini tüm dünyaya anlatmaya çalışan bir kadın yetiştirdiniz. İyi ki varsınız.

Bundan bir yıl önce, senin gibi muhteşem biriyle tanışacağımı ve bu kitabın teşekküründe yer bulacağını söyleseler -tüm iyi ihtimallere yaptığım gibi- inanamaz ve yalnızca güler geçerdim... Sevgili Caner'e; hayatıma girdiğin ilk günden beri işlerimin en büyük destekçisi olduğun için teşekkürler. Tanıştığımız ilk akşam bile yazdığımı duyduğunda gözlerindeki şaşkınlığı ve hayranlığı gizlememiştin, bunun bana o akşam da sonrasında da ne kadar iyi geldiğini bilemezsin. Seni daha çok hayran bırakan yeni işler peşinde koşuyor olacağım, takipte kal canım benim.

Birtanem, canım Rukiye (ya da hocam)... Hayatımdaki dönüm noktalarından biri seninle tanışmaktı çünkü seninle birlikte kendimle de tanıştım ve bu, abartı değil. Hayatıma iyi ki girdin ve seni çok seviyorum. Teşekkür ederim; yanımda olduğun, Kâbus'u bu kadar çok sevdiğin, elimi neye atsam desteklediğin ve yanımda olmadığında bile yanımda hissettirmeyi başardığın için... Mevsimler değişecek, biz er ya da geç ayrı düşeceğiz ama bugünlerin ve dostluğumuzun hayatlarımızı, kalplerimizden hiç çıkamayacak kadar değiştirdiğine inanıyorum.

Bu kitabı hazırlarken geçirdiğim stresli ve -maalesef epey depresif- günlerimin neşeleri, canlarım Büşra Tunalı Özcan ve Melisa Ertem'e; koşulsuz şartsız desteğiniz, tam bir *kız arkadaş* olmak nedir yaşattığınız için teşekkürler. Sonsuza dek yapacağınız her işi destekleyeceğim ve sizin de beni destekleyeceğinizi biliyorum *çünkü kız arkadaşlar böyle yapar.*

Sevgili Kübra Kiraz Berk'e, canım -birçok konuda- kader ortağım; 2023 yılı boyunca yaptığın tüm motivasyon konuşmaları, gerektiğinde kolumdan tutup kaldırdığın, cebren ve hile ile beni yazmaya oturttuğun, gerektiğinde de elime bir fincan sıcak çay verip beni yalnızca dinlediğin için teşekkür ederim.

Sevgili Dilara Ülker ve Feray Cömertpay'a, tam olarak on yıldır bitip tükenmek bilmeyen sevginiz, sabrınız ve dostluğunuz için teşekkürler.

Sevgili ilk editörüm, betam, moda sorumlum ve sonsuza dek huysuz kız kardeşim; Elif Buse Özgen'e çok ama çok teşekkür ederim. Kâbus'un ilk kapağını yaptığın gün dün gibi aklımda, iyi ki varsın ve iyi ki her öykümde yanımdasın. Not: Kâbus'un ilk imza kombinini düşünmeye başlarsan sevinirim, teşekkürler.

Şevval Gül ve Şimal Ece'ye -Kâbus'un herkesten önceki fanlarına-, kitabı yayımladığım daha ilk günden beri var olan destekleri ve sevgileri için teşekkür ederim. Övgü dolu yorumlarınızı sonsuza dek kalbimde saklayacağım.

Kâbus Serisi'ne olan inanılmaz güvenleri ve sevgileri için Sevgili Tuğba Yılmazer'e ve Sevgi Ülker'e, sevgili editörüm Nurdan Başalan'a, son okumamı yapan Hasan Ozan Elma'ya, kapağımızın çizeri Sena Tulgar'a, kapağımızı tasarlayan Dilan Kaya'ya ve dizigisinde emeği geçen Merve Polat'a teşekkürler. Öykümüzü elimize alabilmemizi sağlayan tüm Artemis Milenyum ailesine ve Alfa Yayın Grubu'na sonsuz teşekkürler.

Son olarak sizler, canım okurlarım; her öyküde olduğu gibi bu öyküde de inanıyorum ki karakterlerim ve yaşamları ancak okurlarıyla anlam bulabilir. Kâbus serisini göğsünüzde yaşatmanız dileğiyle. İyi ki varsınız.

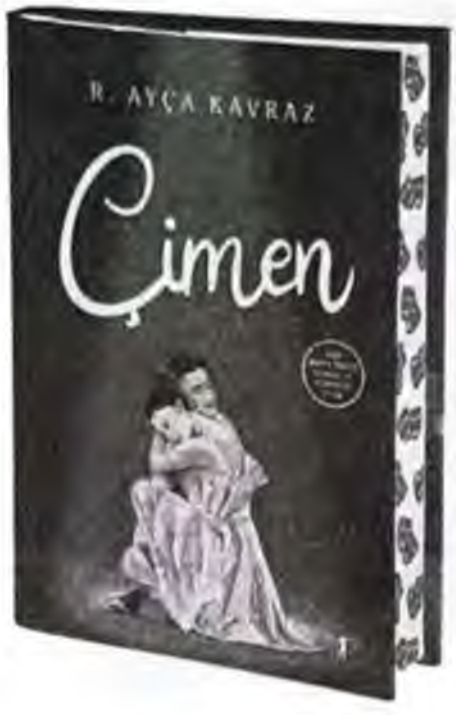

Şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

R. AYÇA KAVRAZ

1996 yılında İstanbul'da dünyaya gelen R. Ayça Kavraz, Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun olmuştur. 2021'den beri Ankara'da yaşamakta ve Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları üzerine uzmanlık eğitimi almaktadır. Çocukluğundan beri öykülere tutkun yazarımız, lise döneminden bu yana hikâyeler kaleme alıyor. Bir yandan iyi bir çocuk hekimi olmak için çabalıyor, diğer yandan hem kendini hem okurlarını gülümseten öyküler yazmaya devam ediyor.

r.aycakavraz
AycaKavraz
raycakavraz

ÇİMEN

R. Ayça Kavraz

Aylardır büyük bir kalp kırıklığıyla baş başa olan Güneş Atay'ın tekdüze günleri, çok sevdiği ve birlikte çalışmak istediği tiyatro grubu Çimen'le bir araya gelmesiyle yön değiştirir. İlk gençlik yıllarından beri bu grubun bir parçası olmanın hayalini kuran genç kadın, özlemini çektiği sahnelere hayranı olduğu ekiple dönmenin heyecanı içindedir. Ancak onu sadece heyecanla beklediği sahne deneyimi değil; yalnızca sahnede gördüğü, yaralarını saklayan bir aile de beklemektedir.

Bu, geçmişi yakasını bırakmayan Can'ın, yanı başındaki bir sevgilinin yasını tutan Destan'ın, yalnızlığı bir kalkan gibi kuşanmış olan Ömür'ün, bir çocuktan farksız ruhuyla ailenin koruyucusu olmak zorunda kalan Mert'in, hepsine gıptayla bakarken kendi öyküsünü yaşamayı unutan İrem'in ve elbette, yeni umutlara ihtiyaç duyan Güneş'in öyküsü...

Güneş, kalp kırıklığını uzun süredir kurduğu hayalle unutmaya çalışırken kalbine bir filiz gibi yerleşen aşkını yeşertebilecek; geçmişin gölgesini her daim üzerinde hisseden Çimen'i umut dolu bir geleceğe taşıyabilecek midir?

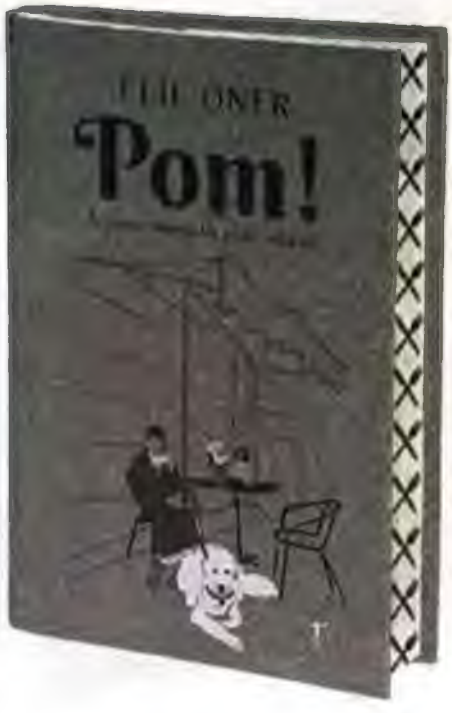
EFLAL -1-

R. İdeli

Geçmiş, bazen mutlu bir an bazen acı bir tebessüm.
Bazı zamanlarda ise adı konulamayan duygunun adı...

Eflâl... Ölüme ve insanlara karşı gardını almış genç bir kadın... Korkuyla attığı her adımın, hayatından çaldığını fark edemeyecek kadar kimsesiz üstelik.
Lâl... Ölesiye nefret ettiği insanlardan kaçıp sığındığı limanda, belki hayatının aşkını bulacak belki de en büyük hayal kırıklığını yaşayacak.

Eflâl, onaylanmayan bir evliliğin meyvesidir ve henüz dünyaya gelmeden, hikâyesine ölümün gölgesi düşmüştür. İşi, dostları, abisi... Hepsi onu "öldürülmek" düşüncesinden bir nebze de olsa uzaklaştırmaktadır. Tabii, bir de Karan Akdoğan... Aslında kimsesiz olduğunu anlayan Eflâl'in, kimsesi olan genç adam... Aralarındaki bazen minnet, bazen şefkat, bazen ise karşı konulmaz bir sevgidir. Ancak Eflâl'in baş etmesi gereken ölüm gerçeği, onu Karan'ın yanında da rahat bırakmaz.
Eflâl, gerçeklerle yüzleşmeye karar verir. Kime ve neye inanacağını bilmeden kendini hiç de tahmin edemeyeceği gerçeklerin içinde bulur.

POM!

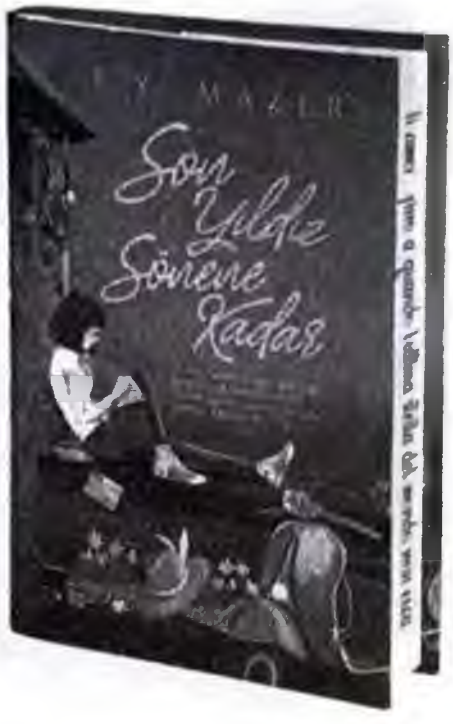
Elif Öner

"Bir akşamlığına bu mutfağı yönetmenin, beni boşamak kadar sıkıcı bir aktivite olduğunu sanmıyorum."

Evliliğini bitirmeye ve İstanbul'a dönmeye karar veren ünlü şef Sarp Kuzgun, avukatı olarak karşısında yıllardır unutamadığı aşkı Çağla'yı bulur. Onları yeniden bir araya getiren kişi ise Çağla'nın sevgilisi Ahmet'ten başkası değildir.

Aşkın hükümleri hâlâ geçerli midir yoksa intikam, soğuk yenen bir yemek midir?
Üç harf, bir ünlem işareti.
Koskoca bir dünya. Pom!
İki inatçı ruhun dünden bugüne uzanan, acıyla yoğrulmuş, aşkla pişmiş hikâyesi.

"Bana kalırsa kitapların lezzeti, efsunlu kelimelerden geçer. Pom! hiç şüphesiz ki dünyasına hayran olduğum, okuduğum en lezzetli kitaplardan biri. Fazlasıyla da iştah açıcı! Kendinize bir masa rezerve edin, arkanıza yaslanın ve müstesna bir yolculuğa hazır olun." -Dilara Pamuk, Maça Kızı 8 Kitabın Yazarı

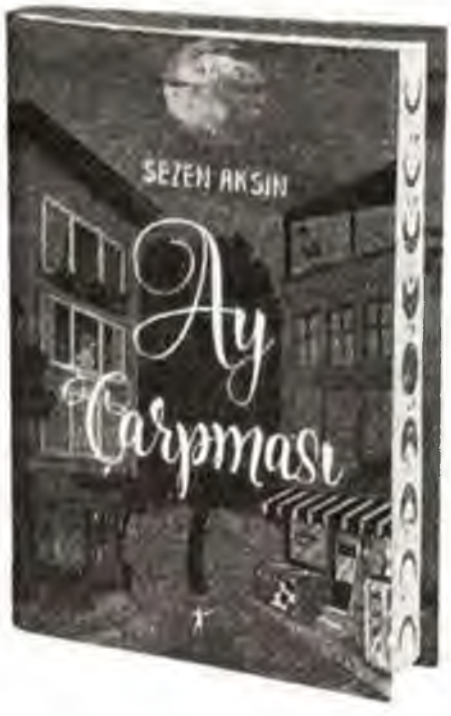

SON YILDIZ SÖNENE KADAR

T.Y. Mazer

Manno ve Lavin'in aşkı, sırların gölgesinden çıkmaya çalışırken mücadelesine sizi de ortak edecek...
Manno, kalbimin diğer yarısı...
Kalbinde var olmam için en ufak bir umut olduğu sürece ben buradayım.
Dünya döndüğü ve ben nefes aldığım sürece sen kalbimin sahibi olacaksın...

Âşık olmak için bir ömre ihtiyaç yoktur, bazen tek bir gün bile yeter. Lavin ve Manno, dünyanın en romantik şehirlerinden birinde, hiç olmadık bir anda karşılaşırlar. Farklı coğrafyalarda bambaşka hayatlar yaşamalarına rağmen aralarında yeşeren aşk sınır tanımaz. Ancak hayat, genç âşıkları çok büyük bir trajediyle sınar. Bu olayla Manno benliğinden uzaklaşırken, çözülmesi güç sırların içine gömülür. Lavin ise bu sırların yarattığı fırtınanın kurbanı olur. Lavin'in tek güne sığdırdığı aşk, bu fırtınayla baş edebilecek kadar kuvvetli midir?

AY ÇARPMASI

Sezen Aksın

Esnaf İşi Aşk Serisi'nin ilk kitabı Ay Çarpması, büyüme sancıları, dünyadaki yerini bulma kaygıları ve aşkı keşfetmek üzerine bizden bir roman...

Bursa Kapalı Çarşı'da nesiller boyu konfeksiyon üzerine esnaflık yapmış bir aileden gelen Nil Sağlam, çalışkan bir tekstil mühendisliği öğrencisi ve tescilli bir kitap kurdudur. Yetiştiği çevreyle ters düşen fikirleri nedeniyle abisi Kürşat'la didişmek, rutin aktivitelerindendir.

Mahalleden komşuları, abisinin biricik can dostu Fatih Arslan da Kapalı Çarşı'da yıllardır kuyumculuk yapmaktadır. Fatih, Bursaspor altyapısında yetişmiş eski bir futbolcudur fakat yaşadığı sakatlık sonucunda yeşil sahalara veda etmiş, baba mesleğini benimsemiştir.

Bir dolunay gecesi, emrivaki yapıp Nil'i istemeye gelen densiz aile, Nil'in kavgasız gürültüsüz geçen yirmi yıllık hayatını bir anda altüst eder. Mahalle karışır, toksik maskülenitenin sözlük karşılığı damat aday adayını Fatih'in elinden zor alırlar. Olaylı gece karakolda biter.

İşte her şey o dolunay gecesinin bittiği yerde başlar. Uçsuz bucaksız okyanuslar Ay'ın çekim gücüne karşı koyamazken, fâni kalpler nereye kadar direnebilir ki zaten?

artemismilenyum